CAMILLA LÄCKBERG

VISURI DE BRONZ

ULTIMUL VOLUM AL TRILOGIEI
FAYE ADELHEIM

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Camilla Läckberg

Visuri de bronz

Traducere din limba suedeză și note de
Cristina Ekholm

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă: Henrik Walse
Ilustrație copertă: Viktor Sjödin

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Sabina Lungu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Drömmar av brons
Autor: Camilla Läckberg

Copyright © 2024 Camilla Läckberg
First published by Bokförlaget Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2462-6
ISBN (EPUB): 978-606-40-2625-5

Surorilor mele Rita, Lena, Aurora, Eleonora și Isadora — surori
de sânge, surori de suflet

Februarie

Faye privea curtea acoperită cu zăpadă. Își sprijini fruntea de fereastra cu gratii și se uită la gardul înalt care despărțea deținuții de la Stenakull de restul societății. Deasupra pădurii, o pasăre uriașă se învârti o vreme în cerc și apoi dispăru din câmpul ei vizual.

Totul mersese prost. În curând, atât mama ei, Ingrid, cât și fiica ei, Julienne, o să fie moarte, în ciuda tuturor eforturilor sale de a le proteja. Trebuia să iasă de aici, dar habar n-avea cum. Nimic din viața ei — copilăria în Fjällbacka, viața ca soție din înalta societate de pe Östermalm sau cariera ei ca om de afaceri de succes — nu o pregătise pentru asta. Cum ar putea să-și creeze o relație cu ceilalți, să-i facă să aibă încredere în ea, să o *urmeze*?

Oare putea să o ia de la capăt? Mai avea curajul să se elibereze încă o dată?

Faye nu se simțise niciodată atât de singură. Mai departe ca oricând de Julienne. Deja îi era dor de libertate, deși ajunsese la închisoare cu doar câteva ore în urmă.

Vocile de pe hol o făcură să se îndrepte de spate.

Înghiți în sec.

Închise ochii.

Nu se putea termina așa. Refuza categoric.

Partea I

Cu opt luni înainte

Faye privea spre Strömmen din apartamentul de la Grand Hôtel.

Pe cheiurile de lângă castel se plimbau grupuri de oameni îmbrăcați cu haine subțiri. Puse o mână pe piept și-și simți inima bătând cu putere. Oare mai bătuse vreodată atât de repede?

Tresări când auzi o bătaie în ușă.

— Cine e? întrebă ea.

Avea vocea slăbită, abia dacă și-o recunoștea.

Iar faptul că trebuise să întrebe nu făcea decât să-i sporească îngrijorarea.

— Alice, răspunse o voce familiară, iar Faye răsuflă ușurată și aproape că-i dădură lacrimile.

Mâna îi tremura când deschise ușa.

Prietena ei — care era și un partener important în compania lui Faye, Revenge — intră și începu imediat să dea ture prin apartament.

— Deci așa trăiește *cealaltă jumătate*.

— Hai că nici tu nu locuiești în mahala, Alice.

Faye reuși să râdă, deși inima încă îi bătea cu putere.

— Ăsta-i apartamentul în care stau de obicei Madonna și Beyoncé? Sau există unul și mai șic? întrebă Alice așezându-se pe una dintre canapelele mari.

— Da.

Faye se întinse după ibricul de cafea argintiu care era pus pe o tavă mare, plină cu preparate delicioase pentru micul-dejun.

— Deci eu acum respir resturi ale ADN-ului lor… spuse Alice cu evlavie.

Faye reuși din nou să râdă.

— Cred că au aerisit între timp. Și să sperăm că au curățat și toate urmele de fluide corporale. Trebuie să te mulțumești doar cu sporii mei.

Îi întinse lui Alice o ceașcă din porțelan plină cu cafea și arătă întrebător spre cana cu lapte.

Alice clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Îmi place cafeaua neagră. La fel ca iubitul meu actual.

Faye zâmbi și se așeză în fotoliul de vizavi de Alice după ce își

turnă o ceașcă de cafea.

— Nu cred că este foarte corect din punct de vedere politic… spuse ea.

Alice ridică din umeri. După divorțul cu scandal de Henrik, dăduse dovadă de o lipsă eliberatoare de *fucks to give* în legătură cu ce credea lumea despre cum își trăia ea viața.

— De ce ai vrut să ne întâlnim aici și nu la birou? Și, de fapt, de ce ești aici și nu acasă?

Ca de obicei, Alice era directă și la obiect.

Faye se uită în jos la mâinile ei. Nu voia să-i îngrijoreze pe cei dragi, dar în același timp știa din experiență că singură nu este puternică.

— L-am văzut pe tata aseară. Când eram la Riche. S-a oprit în fața ferestrei și s-a uitat direct la mine. Apoi a dispărut.

Se cutremură când își aminti privirea sălbatică a tatălui ei. Cea care o făcuse să se simtă atât de mică și slabă toată copilăria, pentru că știa că atunci când se uita așa la ea sau la maică-sa, nu mai trecea mult și erau pedepsite.

Alice puse ceașca de cafea pe farfurie cu un zgomot puternic.

— Ești sigură?

Faye confirmă din cap.

— Da. Sunt sigură.

— Mi-am dat eu seama că era ceva. Ai fost tăcută și ai plecat devreme. Și Ylva s-a întrebat ce-i cu tine.

— Da, trebuie să vorbesc și cu ea.

Faye îi întâlni privirea lui Alice.

— Când am ajuns acasă, am văzut urme pe ușa apartamentului, ca și cum ar fi încercat cineva să intre. Așa că am venit direct aici și m-am cazat.

— Of, Doamne!

Alice întinse o mână și o strânse pe a lui Faye.

— Cum rămâne cu Italia?

Lui Faye i se puse un nod în gât doar gândindu-se la casa frumoasă din Ravi, unde o așteptau fiica și mama ei.

— Anulez totul. Nu pot risca să-l conduc acolo. Știe că sunt amândouă în viață, pentru că ieri ținea în mână o fotografie cu ele pe care i-am dat-o eu lui Jack înainte… să moară. Se pare că au păstrat legătura chiar și după ce au evadat din autobuzul închisorii, iar Jack probabil că i-a dat lui fotografia și acum… nu știu. Dar trebuie să-mi găsesc un loc unde să stau. O casă. Dacă nu iei în considerare perioada cât am stat la Kerstin, n-am mai stat într-o casă de când am ajuns la Stockholm. Să sperăm că tata nu se așteaptă la așa ceva.

— Nu ești mai în siguranță în oraș? Într-un apartament?

Faye clătină din cap.

— Prea mulți oameni care vin și pleacă. O casă o pot controla, monitoriza.

— Spune-mi dacă pot să te ajut cu ceva, zise Alice ridicându-se și turnându-și încă o cafea.

— Sigur o să am nevoie de ajutorul tău. Dar întâi trebuie să rezolv singură câte ceva.

— Chiar ar risca să te urmărească? A reușit, evident, să scape. Poate că vrea doar să stea deoparte? Și să vă lase în pace?

Faye clătină din cap.

— Nu. Îl cunosc. Vine. Altfel, de ce mi-ar fi arătat fotografia? Trebuie să fiu pregătită.

I se făcu pielea de găină pe brațe, de parcă s-ar fi lăsat frigul în camera elegantă de hotel.

— Ce vrei să faci cu lansarea? O amânăm?

— Nu. Rezolv eu. Am muncit prea mult ca să o amânăm și să riscăm totul. Dacă reușim să intrăm pe piața din SUA ducem Revenge în topul produselor de înfrumusețare, știm amândouă foarte bine. Nu-l las pe tata să ne stea în cale.

Faye își încrucișă brațele ca și cum s-ar fi făcut și mai frig. Să fi fost de la aerul condiționat?

— Dar poți, te rog, să dublezi paza la birou? Trebuie să mă duc acolo un pic mai târziu, continuă ea.

— Mă ocup imediat.

Alice se ridică și o îmbrățișă strâns.

Faye inspiră parfumul familiar Chanel no. 5. Lui Alice îi plăcuse întotdeauna clasicul.

După ce ușa se trânti în spatele prietenei ei, Faye intră în dormitor și, după o oarecare ezitare, luă telefonul mobil. Nu era o conversație pe care s-o aștepte cu nerăbdare. Detesta să-și mintă fiica. Mamei ei trebuia să-i spună adevărul; știa foarte bine pericolul pe care îl reprezenta fostul ei soț și nu ar fi fost corect să nu o pună la curent.

Faye oftă și sună pe Facetime. O duru inima când văzu chipul frumos al fiicei sale pe ecran.

— Mamă! Când vii acasă? Am desenat ceva pentru tine și o să-l primești când ajungi!

— Draga mea, ce drăguț din partea ta! Mi-e foarte dor de tine, dar mai durează până vine mama, am de rezolvat întâi niște chestii la serviciu.

Expresia de dezamăgire a lui Julienne îi era familiară. Încălcase încă o dată o promisiune. Durea și mai tare când o vedea cum se străduiește să pară indiferentă.

Julienne ridică din umeri.

— Am înțeles.
— Ce mai faci?
— Bine, dar vrei să vorbești, ca de obicei, cu bunica, nu-i așa?
— Of, Julienne! În momentul ăsta, este foarte important să pot vorbi cu bunica, dar data viitoare putem…
— Bineînțeles.

Fața lui Julienne dispăru, înlocuită de pereții luminoși și de mobilierul întunecat, în timp ce se plimba prin casă.

— Bunico! strigă ea.

Apoi apăru chipul maică-sii.

— Poți să te duci puțin mai departe? întrebă Faye încet.

Mama ei confirmă din cap, iar ea o urmări pe ecranul mobilului cum urcă la etaj.

— Ce este? întrebă mama ei, respirând puțin mai greu după ce urcase în grabă scările. Mă sperii.

Faye inspiră adânc.

— L-am văzut ieri. Tata. Și cred că a încercat să intre în apartamentul meu.

Mama ei suspină zgomotos.

— Gösta? Ești sigură?

Aceeași întrebare pe care i-o pusese și Alice, iar Faye era nevoită să-i dea același răspuns.

— Da. Sunt absolut sigură. Și știe că sunteți în viață. Așa că nu mai vin la voi, chiar dacă n-are cum să știe despre casa din Ravi, dar nu vreau să-l aduc acolo, dacă mă urmărește.

Simți cum lacrimile voiau să dea năvală, dar se abținu.

— Fiți foarte atente de-acum înainte. Și bineînțeles că o să am grijă imediat să aveți mai mulți paznici.

— Unde ești acum?

Vocea mamei era îngrijorată, iar telefonul mobil îi tremura în mână.

Tatăl ei avea această capacitate. De a trezi în ele o teroare profundă, primitivă. Știau amândouă de ce era capabil și de răul care zăcea în el.

— M-am cazat la Grand. Dar o să caut o locuință nouă, mai sigură.

— Ai grijă, șopti mama ei, iar Faye aprobă din cap.

Nu putea lăsa frica să preia controlul. Nu voia să-i dea tatălui ei puterea asta. Și trebuia să-și păstreze calmul pentru a putea planifica următorul pas. Era pe fugă, căutată, ceea ce îi oferea un anumit avantaj.

— Ai grijă de Julienne. Vă iubesc, încheie ea.

Rămase așezată pe pat. După tot ce se petrecuse în ultima vreme, se săturase să lupte. Dar exact asta trebuia să facă acum. Să

lupte pentru viața ei și a familiei ei. Se gândi la fotografia pe care i-o dăduse lui Jack și pe care i-o arătase taică-su. Era singura poză cu mama ei și Julienne și îi era dor să se poată uita la ea. Le fotografiase pe o plajă din Sicilia și parcă o vedea și acum pe Julienne ghemuită în brațele bunicii, cu părul ei lung și blond, după o baie în mare, uitându-se direct la cameră. Acum poza era la taică-su.

Avea să se lupte pentru ele până la ultima picătură de sânge.

Scoase din nou telefonul mobil și căută pe internet *agent imobiliar Stockholm*. Apăru imediat o reclamă în care se observa evident că agenția se concentra în principal pe locuințe de lux. Apăsă pe numărul de telefon și în scurt timp îi răspunse o voce masculină.

— Bună, vreau să cumpăr o casă, spuse Faye scurt.

— Bine! Îți fac legătura cu unul dintre agenții noștri.

În timp ce aștepta, se întinse după apa minerală de pe noptieră și luă o înghițitură pentru a-și clăti gustul amar de cafea.

— Peter Bladh, cu ce te pot ajuta?

După zgomotul din fundal, bărbatul părea că se află într-o mașină.

— Numele meu este Faye Adelheim și vreau să cumpăr o casă. Repede. Vreau să aibă teren cu plajă și să nu fie la mai mult de o jumătate de oră de centrul Stockholmului. Prețul nu contează.

Urmă o tăcere scurtă și confuză.

— Mhmm… Am o casă care cred că ți-ar plăcea. Este pe Lidingö, lângă apă. Prețul de pornire este…

— Cum am spus, prețul nu contează. Când pot să o văd?

— Unde ești acum? întrebă agentul.

Trebuia să se comporte normal, să nu-și arate frica. În curând va fi atacată și atunci va trebui să fie pregătită.

— Sunt cazată la Grand Hôtel.

— Pot să vin să te iau în 20 de minute. Trebuie doar să trec mai întâi pe la birou să iau codurile și cheile casei.

— Perfect.

După ce încheie convorbirea, Faye se ridică și se îndreptă spre duș. Avea multe de făcut. Trebuia să-și protejeze familia. Cu orice preț.

---

1 Strömmen (The Stream of Stockholm), este partea interioară a Saltsjön, un golf al Mării Baltice. Se continuă în lacul Mälaren prin Norrström și Söderström.

Casa fusese construită cu cinci ani în urmă de un miliardar suedez.

Acum își întemeiase o familie, își vânduse partea din binecunoscuta lui companie financiară și se mutase la New York. Avea gusturi bune pentru cineva care lucra în domeniul finanțelor, își zise Faye în timp ce se uita în jur. Dacă într-adevăr există vreo legătură între domeniul în care lucrezi și designul interior. Doar decorul din casă valora câteva milioane de coroane și nu era deloc vulgar. Nu-i era prea greu să se vadă locuind aici.

Terenul era înconjurat de un zid înalt și o poartă electrică imensă se deschise fără zgomot în lateral când virară pe alee cu mașina decapotabilă a agentului imobiliar. Casa avea trei etaje și era în capătul insulei Lidingö. Un perete era format doar din ferestre panoramice cu vedere la mare. În continuarea lor se vedeau o peluză îngrijită, o piscină mare și o plajă cu nisip.

Peter, agentul imobiliar, era lângă una dintre ferestrele uriașe. Stătuse deoparte în timp ce Faye inspectase casa în grabă. Afară, o barcă trecu prin arhipelag, trimițând valuri mici spre plajă.

— Nu sunt transparente. Ferestrele sunt făcute în așa fel încât să vezi dinăuntru, dar nu se vede nimic din afară.

— Ca o sală de interogatoriu?

Peter râse. Avea un zâmbet frumos și simetric, cu dinți albi și uniformi.

— Da, ca o sală de interogatoriu.

Ea se apropie de el și îi simți parfumul. Peter avea cam 30 de ani și era înalt, cu părul castaniu ondulat și pieptănat pe o parte. Era clar că se ducea des la sală. O tratase politicos, emanând încredere în sine. Faye se simțise imediat atrasă de el, iar drumul până aici fusese incredibil de plăcut.

Avea un sentiment puternic că era singur. În orice caz, nu avea niciun inel pe deget și era îmbrăcat elegant, dar după gust bărbătesc, nu după gustul unei femei.

— Sistemul de securitate este de top. Camere de supraveghere, alarme conectate direct la firma de pază Wadling Security. Vânzătorul este foarte atent la detaliile legate de securitate. Stockholmul nu mai e ce-a fost. Probabil știi că există bande specializate în case ca aceasta. Sunt complet nemiloase. Așa că este important să te protejezi.

Faye aprobă din cap cu privirea la pectoralii lui, care se observau pe sub cămașa strâmtă. Trebui să se abțină să nu-și umezească buzele.

Nu bandele de tâlhari o îngrijorau, ci tatăl ei. Și niciun sistem de securitate din lume nu îl putea opri, dacă se hotăra să încerce să ajungă la ea. Într-una din puținele dăți când mama ei încercase să-l

părăsească și se ascunsese împreună cu Faye și Sebastian la un motel, tatăl bătuse la ușa lor a doua zi de dimineață. Era ca un câine înfometat, îi găsea mereu. Dar cu un sistem de securitate bun putea câștiga timp.

— Ce zici? întrebă Peter după jumătate de minut de tăcere.

Faye confirmă scurt din cap.

— Mai sunt și alții interesați?

— Martin Lorentzon a fost ieri aici și s-a uitat.

Ea știa că fondatorul Spotify avea grămezi de bani, ca urmare a succesului enorm al companiei. Și în acest caz era mai bine să se grăbească.

Iar casa era perfectă. Aici o să fie în siguranță, o să fie aproape de oraș, dar în același timp o să aibă sfera privată de care avea nevoie în momentul ăsta. Niciun vecin curios care să-și bage nasul, lucru care devenise din ce în ce mai enervant în anii cât stătuse pe Östermalm. Înainte, se gândise că nu va putea trăi niciodată pe Lidingö, o insulă impersonală și discretă. Iar acum era exact ce voia. Putea asigura o pază riguroasă a proprietății, așa cum nu putuse în centrul orașului.

— Dau cu cinci milioane peste prețul cerut. Dacă pot să mă mut imediat.

— N-ar trebui să fie vreo problemă. Îl sun pe vânzător.

Agentul coborî și o lăsă singură. O clipă mai târziu apăru pe gazonul din fața ferestrelor panoramice, cu telefonul la ureche. Faye rămase nemișcată, sigură că nu o putea vedea prin fereastră.

O străbătu un frison. Apariția tatălui ei o făcuse să-și schimbe planurile. Nu era stăpână pe existența ei. Dar trebuia să schimbe situația, să preia controlul din nou. Și ca să facă asta, avea nevoie să se relaxeze.

Puse o mână pe geam, în timp ce o vârî pe cealaltă în chiloți. Era deja umedă. Se mângâie, cu ochii ațintiți la Peter, la corpul lui bine lucrat, la postura lui încrezătoare. Își imagină pectoralii perfect sculptați. Cu siguranță epilați. Cu sfârcuri mici și tari. Nu dură mult până când ajunse la orgasm. Se mușcă de buză, înăbuși un geamăt care voia să-i iasă din gât și închise ochii în timp ce tot trupul îi tremura.

După o clipă, își aranjă hainele și se așeză pe una dintre canapelele crem. Pulsul i se calmă. Scoase cutia cu pudră de la Revenge din geanta Hermès Birkin și-și retușă machiajul în oglinda mică. Apoi deschise fermoarul de la buzunarul interior al genții și scoase colierul cu medalion de argint pe care începuse să-l țină acolo de când nu mai avea fotografia. Îl desfăcu și se uită la poza minusculă și drăguță cu ea și Julienne foarte mică, cea făcută de fotograful Kate Gabor. Fusese întotdeauna poza ei preferată.

Auzi pașii lui Peter pe scări, așa că închise repede medalionul și băgă colierul în geantă.

Agentul se opri în fața ei.

— Îmi pare rău că a durat atât.

Faye zâmbi.

— Nicio problemă. M-am bucurat de priveliște.

Își plimbă ochii pe trupul lui Peter, care-și drese glasul și roși ușor.

— Am vorbit cu vânzătorul și oferta ta a fost acceptată. Soția lui a fost foarte încântată când a aflat cine cumpără. M-a rugat să-ți transmit că este o mare admiratoare, a ta și a produselor tale. Folosește întotdeauna Revenge.

— O femeie cu gust.

Faye se ridică, iar Peter îi făcu semn să iasă prima. În timp ce el forma codul ca să încuie și să armeze alarma, ea merse spre mașină, se așeză și își puse ochelarii de soare. El se urcă la volan, ridică o telecomandă, iar poarta se deschise fără zgomot.

În timp ce se îndepărtau, Faye se uită în oglinda retrovizoare la casa pe care tocmai o cumpărase. Într-o altă realitate, Julienne ar fi putut cândva să se mute aici cu ea, dar acum era imposibil. În ochii tuturor, fata era moartă. Uneori părea că este real chiar și pentru ea; își jucase rolul atât de bine, încât acel gând o întrista.

Nu avusese de ales. Imaginile pe care le văzuse în calculatorul lui Jack erau groaznice. O supusese pe Julienne la cele mai josnice lucruri. Fusese nevoită să o îndepărteze pe fată de tatăl ei și să se asigure că nu va mai ajunge niciodată la ea.

Minciuna vieții fusese o condiție pentru existența fiicei ei. Faye spera că va avea în continuare puterea de a duce povara pe care uneori o simțea copleșitoare.

După ce îi mai aruncă lui Peter o ultimă privire jucăușă, Faye plecă pe jos de la biroul agenției imobiliare de pe Humlegårdsgatan. Actele pentru casa de pe Lidingö erau semnate. În Humlegården, angajații aflați în pauza de masă întinseseră pături și stăteau la picnic sau întinși pe spate în iarbă. Soarele strălucea încălzind asfaltul întunecat, în timp ce pe cer pluteau petice de nori albi.

Iubise orașul încă din prima clipă când se mutase aici pentru a studia la ASE. Atunci i se păruse imens; acum i se părea brusc sufocant și mic. Parcă fiecare persoană pe care o întâlnea era trimisă de tatăl ei.

Starea de spirit a lui Faye se schimbă atât de repede, încât o luă amețeala. La început totul era ca de obicei, dar în secunda următoare își aminti că el era pe urmele sale, iar panica își băgă ghearele ascuțite în ea.

Coti la stânga spre biroul Revenge din Stureplan. Alice o sunase și o asigurase că luase măsuri suplimentare de securitate, dar tot simțea că își asumă un risc dacă merge acolo. Tatăl ei știa sigur unde se afla. Dar nu se putea ascunde tot timpul.

Recepționera zâmbi bucuroasă și îi făcu semn cu mâna când trecu pe lângă ea. Cu coada ochiului, observă doi paznici, câte unul de fiecare parte a intrării, care păreau sumbri și periculoși. Vizitatorii care așteptau să intre ridicară curioși din sprâncene când trecu pe lângă ei.

Era obișnuită să fie privită. Ajunsese să fie cunoscută atât în Suedia, cât și în străinătate.

Uneori iubea celebritatea, alteori era stresant. În acest moment, nu era un avantaj că era recunoscută peste tot. Și, în același timp, celebritatea fusese o condiție a succesul ei. Legenda Faye. Femeia care fusese înșelată, dar care ripostase. Era un adevăr care făcea parte din ea, dar povestea o inventase, de fapt, chiar ea.

Trecu de barierele de securitate după ce scană cardul de acces și se îndreptă repede spre lifturi, dorind să scape de atenția lumii. Acesta era castelul ei, sanctuarul ei. Ea crease tot ce era aici. Din nimic.

Apăsă butonul pentru ultimul etaj și lăsă liftul să o ducă încet în sus. O luă la dreapta imediat ce se deschiseră ușile liftului. Biroul Ylvei era pe colț și avea o vedere amețitoare asupra orașului prin fereastra panoramică uriașă.

— Doamne, Dumnezeule, Faye! exclamă Ylva când o văzu intrând.

Se ridică și o îmbrățișă la fel de călduros și îndelung cum făcuse și Alice cu câteva ore înainte în apartamentul de la Grand. De data aceasta, în nările lui Faye ajunse parfumul de la Chloé. Chanel no.

5 era pentru babe, obișnuia Ylva să-i spună cu drag lui Alice.

— Am suplimentat paza, continuă Ylva când se așezară pe canapeaua tare și incomodă dintr-un colț al biroului imens.

— Nu înțeleg de ce mai ții asta, replică Faye, strâmbându-se. Mă doare fundul când stau pe ea. Și este țepoasă.

Își trecu mâna peste haine și simți ca și cum avea țepi în palmă.

— E moștenire de familie. Îmi amintește de unde vin, răspunse Ylva. Este periculos să ajungi să te simți prea confortabil.

— Fundul meu e de altă părere.

Se uită zâmbind la Ylva. Erau ca niște surori. Aceste femei, pe care ajunsese să le cunoască pe parcursul vieții, fuseseră lângă ea în orice situație. Nu erau doar prietene, ci și rude.

Calea către prietenia cu Ylva fusese foarte ciudată. Totul începuse când îl găsise pe soțul ei, Jack, în pat cu Ylva. Și apoi se născuse un copil, o fetiță. Dar între Ylva și Faye nu mai existau animozități. Jack le păcălise pe amândouă. Iar ele se răzbunaseră.

Ylva se rezemă de Faye.

— Ce o să faci?

— În primul rând, tocmai mi-am cumpărat o casă. Nu mă mai simt în siguranță în apartament. Încă n-am vorbit cu Kerstin, așa că nu știu dacă o să vrea să rămână în apartamentul ei sau să se mute cu mine.

— De cât ai nevoie?

Ylva gestiona atât finanțele de la Revenge, cât și pe cele private ale lui Faye. Era o maestră a cifrelor, strălucea într-un fel în care ea nu reușise niciodată, în ciuda studiilor sale de succes de la ASE. Pe care de fapt nu le terminase. Un lucru învățase de-a lungul anilor în care își construise afacerea: să se înconjoare cu oameni care o completau.

— Optzeci de milioane.

— Ah, o căbănuță, cu alte cuvinte.

— Ceva de genul ăsta.

Faye zâmbi. Succesul cu Revenge îi adusese o avere dincolo de orice imaginație. Mai mult decât visase vreodată în copilăria ei din Fjällbacka. Dar banii nu puteau cumpăra totul. Acum ar fi dat cu plăcere fiecare bănuț dacă ar fi putut, în schimb, să fie în siguranță cu toți cei dragi.

— Rezolv, ai contractul cu tine?

Faye îi dădu dosarul elegant de la agenția imobiliară, iar Ylva se ridică și îl puse pe biroul ei. Se așeză din nou lângă Faye și îi luă mâinile într-ale sale.

— Cum te simți?

Privirea era insistentă și refuza să se clintească.

Faye simți un nod în gât și înghiți în sec de câteva ori. Nu

putea să cedeze acum. Nu își permitea.

— De căcat. Sincer. De căcat. Am anulat drumul la Ravi și a trebuit să o mint pe Julienne și să-i spun că am de lucru. Fața ei, când i-am spus…

Faye își drese glasul, parcă rămasă fără cuvinte. Respiră adânc de câteva ori.

— Dar i-am spus mamei ce se întâmplă. Nu cred că tata știe de casa din Italia, însă nu-mi pot asuma niciun risc. Trebuie să găsesc rapid cea mai bună firmă de securitate și să rezolv cu paza pentru ele.

— Noi îi folosim pe cei de la Secur și sunt cei mai buni. Am studiat piața cu grijă înainte să-i angajez. Vrei să rezolv eu?

— Nu, vreau să vorbesc eu cu ei. Dă-mi datele de contact.

— Bineînțeles. Ți le trimit imediat.

Ylva își scoase telefonul mobil și tastă rapid. Apoi luă mâna lui Faye și o strânse cu putere.

— Nu ești singură. Să nu uiți niciodată!

— Știu.

Nodul din gât își făcu din nou apariția, dar, încă o dată, Faye se abținu și nu izbucni în plâns.

Când să iasă din biroul Ylvei, se opri în prag și privi prin fereastra panoramică. Stockholm. Atât de frumos, dar acum atât de perfid! Undeva acolo era tatăl ei. Care nu avea să renunțe până când ea nu va fi moartă.

Aproape că-i ucisese mama de nenumărate ori din cauza mâniei care zăcea în el. O furie care nu putea fi exprimată decât prin pumni. Rănind și distrugând. Faye nu-și putuse vedea mama liberă decât înscenându-i moartea și asigurându-se că tatăl ei e condamnat pentru ea.

Și, de atunci, el nu-și dorise decât să se răzbune pe Faye.

— Bine ai venit! o întâmpină femeia din spatele biroului de stejar închis de la recepție, făcând tot posibilul să pară că nu știe cine se afla în fața ei. Dorești ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

— Carl vine imediat.

Chiar atunci își făcu apariția un bărbat la vreo 50 de ani. Era înalt și avea o postură rigidă. Era evident că fusese în armată, ceea ce lui Faye i se părea liniștitor. Îi întinse o mână mare.

— Carl Novak.

Strângerea era fermă, dar fără a fi dominantă.

— Faye.

O pofti într-un birou neașteptat de mare, cu vedere la mulțimea de oameni de pe Kungsgatan. La Secur, treaba mergea de

minune.

— Cu ce te pot ajuta?

Faye se așează picior peste picior și își scoase ochelarii de soare.

— În primul rând, vreau să fiu sigură că nu iese din camera asta nimic din ce discutăm.

Băgă mâna în geantă și scoase un acord de confidențialitate pregătit dinainte. Îl puse pe birou și îl împinse spre el.

— Ați semnat deja un acord cu Revenge, dar acum este ceva privat.

Carl nu păru surprins. Răsfoi documentul, scoase un stilou din sertarul de sus al biroului și semnă dintr-o mișcare.

Faye împături hârtia și o puse în geantă.

Deși semnase, îi venea foarte greu să dezvăluie ascunzătoarea mamei sale și a lui Julienne. În afară de Faye, doar cei mai apropiați, Kerstin, Alice și Ylva, știau că ele erau în viață.

Chiar dacă tatăl ei avea fotografia, nu avea și alte dovezi reale. Fostul ei soț, Jack, fusese condamnat pentru uciderea lui Julienne, iar tatăl ei, pentru uciderea maică-sii. Dacă adevărul ieșea la iveală, i s-ar fi năruit toată lumea, iar ea ar fi fost condamnată la închisoare.

— Dețin o proprietate în Ravi, în Italia. În casă sunt două persoane pentru care vreau să angajez gărzi de corp. Și, din câte am înțeles, lucrați și la nivel internațional.

Carl confirmă din cap.

— De când?

— De acum.

Se lăsă pe spate în scaun și o privi.

— Există vreun pericol iminent?

— Da. O amenințare gravă, care le pune viața în pericol, și vreau să fie protejate. Cu toate resursele posibile. Vreau să trimiți cei mai buni oameni.

— Desigur. Pentru a le putea proteja, avem nevoie de…

— Plătesc oricât. Oamenii pe care îi desemnezi vor trebui să semneze un acord de confidențialitate. Și, așa cum am mai spus, trebuie să fie cei mai buni.

El își trecu mâna peste obrazul bărbierit perfect, fără să clipească.

— Confidențialitatea nu este o problemă. Toți angajații noștri au un trecut solid în domeniul militar. Ai o poză cu proprietatea unde locuiesc subiecții?

Faye scoase telefonul mobil și căută în e-mail fotografiile făcute cu drona pe care le primise când cumpărase casa.

Îi dădu telefonul, iar Carl întinse mâna după o pereche de ochelari pe care îi puse pe nas și se uită la fotografii.

În cele din urmă, puse telefonul jos.

— Este o proprietate mare, dar din câte văd există posibilități să fie păzită, deși bineînțeles că trebuie să verificăm la fața locului. Cum sunt sistemele de alarmă?

— Există. Potrivit companiei de securitate de acolo, este cel mai bun echipament de pe piață. Dar nu e suficient. Nu mai e suficient. Și vreau să angajez o firmă în care să am încredere deplină.

Carl îi înapoie telefonul și își scoase ochelarii, pe care îi strânse cu grijă și îi așeză pe birou.

— Trimit doi oameni acolo în seara asta. În funcție de ce cred și văd la fața locului, voi lua împreună cu ei o decizie în legătură cu numărul de gărzi de care e nevoie. E bine așa?

— Da.

În colțul gurii îi încolți un zâmbet, însă ochii lui transmiteau calm.

— O să fie în siguranță. Angajații mei sunt soldați, unii dintre cei mai buni din lume.

Faye aprobă din cap, iar umerii i se relaxară ușor.

— Am cumpărat astăzi și o proprietate aici, în Suedia, și trebuie să asigur paza și acolo.

În ciuda faptului că agentul imobiliar Peter Bladh îi garantase că firma de securitate era una din cele mai bune, Faye nu putea avea încredere în vorbele lui. Acum nu putea să-și asume riscuri.

— Rezolv de îndată ce încheiem întâlnirea, răspunse Carl atunci când ea îi dădu adresa. Vei avea pază cel mai târziu în seara asta.

Faye se lăsă pe spate în scaun.

— Bun. Dar mai am nevoie de ajutor cu ceva și trebuie rezolvat acum, începând de astăzi.

Îi explică lui Carl ce avea în minte, iar el nu se arătă deloc surprins. Doar aproba scurt din cap în timp ce Faye îi descria ce trebuie făcut.

Cimitirul Skogskyrkogården era frumos chiar și cufundat în ceața cenușie, dar Faye tremura ușor în timp ce se îndrepta grăbită spre mormânt. Se uita tot timpul în urma ei. Sentimentul că era urmărită era prezent permanent, dar singurii oameni pe care îi întâlnea erau pensionari grăbiți cu bastoane și mame care împingeau cărucioare și mergeau vorbind una lângă cealaltă.

Coti spre dreapta ca de obicei, pentru a evita partea cu mormintele copiilor, pline de jucării de pluș; perioadele prea scurte dintre data nașterii și data morții erau mai mult decât putea suporta. Încetini când se apropie de mormântul lui Chris. Era întotdeauna dureros, dar, în același timp, era și plăcut să o viziteze. Astăzi era ziua ei. Iar Faye nu dorea ca prietena ei cea mai bună să fie singură de ziua ei. Putea să fie sfârșitul lumii și tot ar fi venit să stătea o vreme cu ea și să o simtă aproape o clipă.

Se cunoscuseră la ASE și fuseseră nedespărțite o lungă perioadă de timp. Nu se mai distrase cu nimeni atât de mult, nu mai râsese cu nimeni atât de mult și nu mai iubise pe nimeni atât de mult cum o iubise pe Chris. Prietena ei fusese bucuria personificată, învăluită într-o personalitate exuberantă, iar faptul că acum era moartă era încă greu de înțeles.

Chris avusese ocazia să cunoască dragostea înainte de a muri, ceea ce îi oferea întotdeauna mângâiere lui Faye în momentele întunecate în care îi era atât de dor de ea încât simțea că inima i se va face bucăți. Înainte să cadă victimă cancerului, se căsătorise cu iubitul ei Johan, un om bun, un om care o iubise până în ultima clipă.

Faye se întreba uneori dacă va ajunge și ea vreodată să trăiască o astfel de dragoste. Așa crezuse când îl cunoscuse pe Jack. Dar el o dezamăgise în toate modurile posibile.

Acum era mort și înainte de asta fusese condamnat la închisoare pentru că își ucisese fiica, pe Julienne. Conform planului gândit și pus la cale cu atenție de Faye.

Pentru o scurtă vreme, crezuse că a găsit din nou dragostea, dar și atunci fusese dezamăgită. Acum se mulțumea doar cu întâlniri nocturne cu bărbați tineri, în formă, care îi ofereau ce voia în pat, dar care nu aveau acces în viața ei.

Faye se așeză pe vine lângă mormânt. Alături de piatra funerară era un buchet frumos de flori. *E ziua ta azi. Dar, de fapt, toate zilele sunt ale tale. Te voi iubi mereu! / Johan*

Mângâie cu grijă felicitarea scrisă de mână. Îi veni în minte imaginea lui Johan și Chris când se căsătoriseră, chiar cu o zi înainte de moartea ei.

— Și mie mi-e dor de ea, se auzi o voce în spatele ei, iar Faye tresări.

— Cum m-ai găsit?

Faye se ridică, scutură acele de brad și frunzele de pe genunchi și o îmbrățișă pe Kerstin. Fantastica, minunata Kerstin, care o salvase când era în prăpastie. Zdrobită, disperată și săracă, închiriase etajul de sus al vilei lui Kerstin din Enskede, iar de atunci fuseseră nedespărțite.

— Nu erai la birou. Și știu că azi e ziua lui Chris. Așa că am bănuit că ești aici.

Faye șterse o lacrimă încăpățânată.

— Mi-aș fi dorit să fie aici. L-ar fi sfâșiat pe tatăl meu.

— După ce în prealabil i-ar fi tăiat testiculele, replică Kerstin sec și râse.

Apoi femeia în vârstă deveni serioasă.

— M-a sunat mama ta și mi-a povestit ce i-ai spus. Și este o firmă în apartamentul tău care îți împachetează lucrurile în cutii.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să te sun. Aveam nevoie doar să rezolv niște lucruri mai întâi. Și da, mă mut. Nu mai sunt în siguranță acolo, așa că mi-am cumpărat o casă. Pe Lidingö. Deja am luat cheile. Tu alegi cum vrei să faci, dacă vrei să rămâi în apartamentul tău sau să stai la mine. Dar, sincer, cred că este cel mai sigur pentru tine să rămâi pe Karlavägen.

— Fac cum vrei tu, răspunse Kerstin încet și o mângâie pe obraz.

În multe privințe, Faye simțea că avea două mame. Mama cu care crescuse. Și Kerstin. Și știa că și Kerstin o considera ca o fiică.

— Mergem să mâncăm o prăjitură la Delselius să o sărbătorim pe Chris? Dacă ai timp? Și dacă te simți în siguranță?

Faye o luă de braț pe Kerstin.

— De fapt, nu prea am timp. Și poate nici nu sunt în siguranță. Dar acum nu există niciun loc în care să fiu pe deplin în siguranță. Iar Chris ar vrea să mâncăm câteva mii de calorii în locul ei.

În timp ce mergeau la braț prin frumosul cimitir, Faye se simți pentru o clipă ușurată. O să rezolve și asta. Împreună, o să rezolve și asta.

— Te-ai mișcat repede!

Peter Bladh se uita surprins prin casă. Firma de mutări împachetase totul în apartament și apoi despachetase în casa nouă.

Unele lucruri nu erau la locul potrivit, dar acum putea măcar să locuiască aici, chiar dacă mobila nu era suficientă pentru întreaga casă. Dar chiar nu conta, ultima grijă a lui Faye era acum designul interior.

Carl Novak se ținuse de cuvânt. Noul echipament de securitate era deja instalat. El îi sugerase gărzi de corp și, deși își dăduse seama că ar fi fost o idee bună, ea îl refuzase. Pentru a face ce avea de făcut, avea nevoie de libertate. Era un risc pe care trebuia să și-l asume. Dar ea știa că alarma se va declanșa la cea mai mică mișcare în jurul casei pe timp de noapte și că firma de pază putea să ajungă rapid. Și, pe deasupra, mai avea și o așa-zisă *safe room* în care să stea în siguranță până la sosirea ajutorului.

Era un risc calculat, nu nesăbuit.

Faye îl observă pe Peter.

— Sunt un client fidel. Și sunt dispusă să plătesc.

Stăteau în bucătăria mare cu dulapuri făcute pe comandă, blaturi strălucitoare din marmură și echipamente de prima mână de la Gaggenau.

— Vrei un pahar cu vin?

Ea arătă spre o sticlă de Châteauneuf-du-Pape deja desfăcută.

Agentul imobiliar ezită o clipă înainte de a ridica din umeri.

— Aș putea să iau un taxi și să vin după mașină mâine?

Era o întrebare cu subînțeles, iar Faye nu răspunse, doar turnă vin în două pahare mari.

— Noroc pentru casă! zise el, ridicând paharul.

— Noroc pentru comision! răspunse Faye, luând o înghițitură mare din vinul scump.

Se priviră în tăcere înainte ca Faye să pună mai întâi paharul ei și apoi pe al lui pe placa de marmură cenușie, după care făcu un pas înspre el. Îi gustă buzele cu limba; aveau gustul vinului pe care tocmai îl băuseră. Simți cum căldura începe să i se răspândească între picioare atunci când limba lui o întâlni pe a ei. Era plăcut să nu se mai gândească la nimic și să lase doar plăcerea să preia controlul. Totul dispăru în acel moment și singurul lucru la care se concentra era sărutul lor și pulsația din ce în ce mai evidentă din partea intimă.

Mâinile lui Peter începură să-i mângâie trupul. Ea făcu o pauză în mijlocul sărutului și sări pe marginea mesei din bucătărie, astfel încât să poată să-și înfășoare picioarele în jurul lui. El se lipi de ea și începură din nou să se sărute intens, iar Faye suspină când îi simți mâinile pe sâni.

Își scoase bluza și sutienul și începu să-i descheie și lui nasturii de la cămașă. Pieptul bine lucrat al lui Peter era epilat perfect, fără urmă de păr, așa cum își imaginase, astfel că erau vizibile toate fibrele musculare. El gemu încet și o mușcă de buză când ea își trecu degetele peste sfârcurile lui. Mâinile lui Faye alunecară mai jos, între picioarele lui, și se bucură simțindu-i penisul tare prin materialul subțire al pantalonilor.

— Încet, încet, șopti el cu o voce tulburată, dar ea îl ignoră și continuă să-i mângâie penisul din ce în ce mai tare.

Peter se îndepărtă și îngenunche în fața ei. Cu privirea ațintită în ochii ei, îi scoase încet dresul și chiloții. După ce aruncă hainele, îi ridică fusta și îi desfăcu picioarele. Acum era dezbrăcată în fața lui și se bucura de sentimentul că nu știa ce avea să se întâmple. Era un bărbat pe care nu-l cunoștea, nu știa cum era în pat, iar acum avea să o satisfacă cu limba.

În secunda următoare simți o presiune ușoară asupra clitorisului. Încet, Peter își folosea limba într-un mod care arăta că știe ce face, iar ea își depărtă și mai mult picioarele pentru a-i oferi acces deplin. El o apăsă în altă parte, rotind limba, iar Faye simți cum se umezea tot mai tare. Nu mai rezistă atunci când el începu să o și mângâie cu degetele. Îl dorea în ea, acum, imediat.

Faye îl prinse de cap și îl trase în sus lângă ea. El își scoase pantalonii și chiloții dintr-o singură mișcare, apoi și șosetele, în timp ce o săruta pasional. Faye își simți propriul gust și își dădu seama că îl dorește și mai mult. Își trase fusta de pe ea și acum erau amândoi complet dezbrăcați. Penisul lui era mai mare decât se așteptase și fu răsplătită cu un geamăt când îl prinse cu mâna dreaptă și începu să o miște în sus și în jos.

— Te vreau, șopti el dându-i mâna laoparte, în timp ce o împinse cu grijă în jos, astfel încât să stea întinsă pe spate pe masă.

Cu o smucitură rapidă, o trase spre el, astfel încât fundul îi ajunse pe marginea mesei, și îi desfăcu din nou picioarele. O privi o clipă și îi mângâie sânii înainte să se împingă încet în ea. Faye se mușcă de buză în momentul în care îl simți intrând în ea, dar apoi se relaxă și îl lăsă să o pătrundă și mai adânc. Se mișcară la unison, de parcă mai făcuseră asta de multe ori înainte.

— Mângâie-te, vreau să terminăm în același timp, șuieră el privind înfometat cum ea începu să se mângâie.

Pe măsură ce el creștea ritmul, făcea și ea același lucru. Orgasmul venea parcă prea repede.

— Acum, icni ea, iar el își mări și mai mult ritmul, împingând adânc în ea.

Ea își înclină capul pe spate și gemu tare, iar el împinse tare de câteva ori înainte să o apuce de șolduri cu un urlet și să termine.

Apoi se prăbuși peste ea și rămase întins pe burta ei, astfel încât sudoarea li se amesteca.

După câteva secunde, Peter se ridică pe coate și rânji.

— Ar trebui să plec acum sau o mai facem încă o dată?

Faye zâmbi.

— Să bem niște vin. Apoi mă gândesc că ai putea să mi-o tragi pe la spate.

Se uită pe fereastră când se retrase din ea, la întunericul compact și la cele câteva felinare de afară.

Voia să amâne cât mai mult posibil momentul în care va rămâne singură cu frica ei.

Faye stătea într-un fotoliu în fața ferestrelor panoramice, cu un espresso pe cotieră și cu laptopul deschis în poală. Ar trebui să se concentreze la Revenge. La tatăl ei. Dar în schimb ea se uita la articole despre bandele criminale pe care le pomenise Peter, specializate în atacuri asupra persoanelor bogate în casele lor. Se părea că își urmăreau cu atenție victimele înainte de a da lovitura. Oare cât va dura până ca această casă să devină relevantă pentru ei?

Faye ridică privirea din monitor și se uită la apa de afară. Își petrecuse prima noapte în casa de 500 de metri pătrați. Singură, după ce Peter plecase în cele din urmă acasă.

Îi luă ceva timp să înțeleagă cum funcționa aparatul de cafea, o mașinărie argintie cât o locomotivă cu aburi.

Ploua, iar cenușiul cerului era amestecat cu nuanțele apei.

Acum îi simțea lipsa lui Julienne mai mult decât putea suporta.

Reușise să rezolve cel mai important și cel mai urgent lucru: să asigure securitatea mamei și fiicei sale. Acum trebuia să se ocupe de celălalt lucru. Munca ei. Nu avea de gând să își lase tatăl să stea în calea planurilor pentru Revenge. Munciseră din greu ca imperiul frumuseții să fie lansat în SUA, iar ideea era ca ea să meargă la New York și să se ocupe de dezvoltarea companiei. Ceea ce era imposibil câtă vreme tatăl ei era în libertate.

Nu știa ce planuri avea el, dar cu siguranță voia să se răzbune pe ea în vreun fel. Ideea îi provoca anxietate și o enerva. Își petrecuse jumătate din viață fugind de el și cealaltă jumătate încercând să șteargă urmele pe care i le lăsase, atât cele fizice, cât și cele psihologice. Crezuse că a scăpat. Că era liberă. Dar acum o luase de la capăt.

O mișcare pe care o zări cu coada ochiului o făcu să tresară, înainte să-și dea seama că era doar un vaporaș care trecea prin dreptul casei. Gândurile îi reveniră la bandele criminale. Era una dintre cele mai bogate femei din Suedia, nici nu mai știa câte miliarde avea. Presa o urmărea și tabloidele se străduiau constant să facă rost de titluri cu numele ei. Trăia singură, ceea ce, presupunea ea, o făcea o țintă sigură. Dar mai era, desigur, și o altă variantă: că oamenii care era sigură că o urmăreau erau trimiși de tatăl ei. Înainte să-și dea seama care erau riscurile, trebuia să ia în considerare ambele posibilități.

Intră pe Aftonbladet.se ca să-și limpezească mintea și să nu se mai gândească la situația în care se afla. Ziarul trâmbița că un criminal cunoscut fusese împușcat în casa lui din Tullinge. Potrivit informațiilor din articol, fusese un pion principal într-una dintre cele mai proeminente rețele criminale din Suedia, cea condusă de cunoscutul Zoran Rakitici. Se zicea că Rakitici își tria personal oamenii.

E adevărat că Rakitici e la Hall, dar influența lui se întinde mult în afara zidurilor, potrivit unei surse din poliție.

Hall? Faye își schimbă poziția în fotoliu. Închisoarea de unde evadase tatăl ei. Dar Hall era un penitenciar mare, unde se aflau mulți dintre cei mai periculoși criminali din țară. Probabil că era vorba doar de o coincidență.

Purtătorul de cuvânt al poliției, cel care dăduse declarația, precizase că nu aveau niciun indiciu despre cel sau cei care intraseră în casă.

Este o abordare nouă și suntem foarte îngrijorați de ceea ce se întâmplă.

Faye derulă în jos, la articole similare.

Așa trăiește soția regelui gangsterilor, Milenka Rakitici, atunci când bărbatul ei este la Hall: petrecerile, copiii, hainele!

Fotografia înfățișa o femeie izbitor de frumoasă, iar Faye tocmai voia să acceseze articolul și să-l citească în momentul în care în casă se auzi un zgomot. Tresări. Să fi fost soneria? Încă nu apucase s-o audă sunând.

Faye puse deoparte laptopul și privi în jur înainte să se ridice. Se duse în bucătărie, de unde luă un cuțit mare.

Coborî la parter, privind în jur și strângând în mână cuțitul strălucitor.

Inima îi bătea cu putere.

Ajunsă la ușă, descoperi că sunase cineva la poartă. Pe monitor observă o mașină sport roșie și, lângă ea, un tânăr cu șapcă. Își dădu seama că era noua ei mașină. Nu se putea gândi la cât costase de fapt să fie livrată atât de repede.

Tânărul sună din nou, în timp ce Faye căuta butonul porții. În cele din urmă, îl găsi și văzu pe ecran cum se dă laoparte poarta. Puse cuțitul pe jos, undeva unde nu se vedea, dar totuși la îndemână, apoi deschise ușa casei.

În același moment își dădu seama că avea pe ea doar un neglijeu negru. Nimic pe dedesubt sau peste. Se trezi zâmbind.

Mașina, un Porsche Carrera, intră pe alee.

Tânărul deschise ușa și coborî. Era simpatic, cu mustața lui subțire și șapca pusă invers.

— Bună, trebuie să livrez frumusețea asta, explică el, mângâind capota mașinii.

Apoi se opri brusc, se aplecă și se apucă să șteargă frenetic capota cu tricoul. Parcă nici nu observa cât de sumar era ea îmbrăcată, avea ochi doar pentru mașină.

— Nu mi-am dat seama, exclamă el stânjenit. Îmi pare rău.

Faye râse.

— Cred că frumusețea poate suporta să o mângâi, replică ea. Altfel

nu ar fi o mașină ca lumea.

El se apropie și îi dădu două seturi de chei. Faye luă cheile cu mâna stângă, întinse mâna dreaptă și se prezentă.

— Markus, spuse tânărul, care îi aruncă o privire și roși. Vrei să-ți arăt cum funcționează?

Ea ridică privirea spre cer și văzu că ploaia stătuse.

— Bine.

Merse desculță pe pietrișul umed până la mașină, iar el se grăbi după ea și îi ținu ușa. Ea se așeză la volan, iar Markus reglă scaunul. Faye se excită în timp ce el, aplecat peste ea, explica entuziast ce fac butoanele de la bord. Era ceva care o atrăgea la bărbații tineri. Observase din ce în ce mai des în ultima vreme și se întreba când se produsese oare schimbarea. În adolescență, se gândea mereu la bărbați mai în vârstă, dar acum fanteziile ei erau populate de tineri.

Neglijeul îi alunecă pe coapsă, iar ea se amuză văzând cum începuse să se bâlbâie Markus.

— Ștergătoarele sunt… ăăă, acest buton. Este interesant…

Ea pretinse că nu observă și-l întrebă ceva, pe un ton serios.

Își dorea să fi știut când era mai tânără cât de ușor de controlat sunt bărbații, cel puțin majoritatea. În același timp, era fascinată de modul în care, în ciuda situației serioase în care se afla în momentul de față, tot avea timp să se gândească la sex. Interpretă asta ca pe un mesaj de forță, poate un mecanism de apărare. Poate că disprețul ei față de bărbați începuse să o transforme într-un bărbat sau cel puțin adoptase opiniile bărbaților despre sexualitate. O clipă, își imagină că-i spune lui Markus să tacă, îl apucă de gât și-l împinge cu fața în jos.

Se întrebă oare câte femei tinere căzuseră victime genului ăstuia de abuz din partea bărbaților aflați în poziții de putere, când ele doar încercau să-și facă meseria. Câte secretare, femei de serviciu și menajere fuseseră supuse de-a lungul istoriei unui astfel de limbaj de putere?

Pe ea ce o oprea acum? Nu știa. Poate că înțelegea că nu se va putea răsfăța cu amanți tineri și plăceri carnale în viitorul apropiat, dacă voia să rămână în viață și să-și salveze afacerea.

Câteva minute mai târziu tânărul îi făcuse instructajul complet, iar ea coborî din mașină.

— Cum pleci de aici? îl întrebă ea.

— Păi, merg pe jos până la tramvaiul Lidingöbanan, răspunse Markus roșind din nou.

— Dacă poți să aștepți o jumătate de oră, te duc eu în oraș.

— Serios?

— Da, răspunse ea zâmbind. Ar fi o plăcere.

Orice o făcea să uite realitatea pentru o clipă.

Zagreb, 1982

Stăteam pe un scaun, altfel nu puteam ajunge la chiuvetă. În mână aveam un burete de vase cu care spălam un pahar. Vasele murdare miroseau a alcool, fum și detergent de vase. Am pus paharul la scurs și am luat o farfurie. Nu mă deranja să spăl vasele, îmi dădea un sentiment de control. Și îmi plăcea transformarea. Ceva urât și murdar putea deveni curat și frumos. Eram ca un mic dirijor, iar porțelanul era orchestra mea.

Întotdeauna mă apucam de vase după ce-l aduceam pe frățiorul meu de cinci ani, Zivko, de la parter, unde mătușa Majda avea grijă de copiii mici din cartier. Zivko era adesea plin de vânătăi și speriat când îl luam de mână și îl duceam cinci etaje mai sus, până la apartamentul nostru. Hainele îi miroseau a fum de țigară.

Îi dădeam mereu haine noi, chiar dacă și ele miroseau urât. Apoi îi spălam în chiuveta din baia mică hainele pe care le purtase și le atârnam la uscat. Vara, dura doar o oră și ceva până se uscau de la căldură. Dar acum, la începutul lunii decembrie, puloverul și pantalonii de ieri erau încă ude. Tot apartamentul era rece și umed.

Era vineri. Și eu, și Zivko uram vinerea. Mama și tata lucrau la oțelărie și însemna că vor fi acasă două zile întregi. În zilele lucrătoare, Zivko și cu mine ne descurcam singuri. Cât spălam eu vasele, el răsfoia o carte ilustrată, împrumutată de la biblioteca aflată la câteva străzi distanță. Cărțile erau întotdeauna uzate, dar el le iubea.

Când terminam de spălat vasele, îi citeam cu voce tare dintr-una dintre cărțile mele. Citeam întotdeauna cărți de aventuri, despre care și mama, și profesoara mea susțineau că erau scrise pentru băieți, dar mie îmi plăceau cel mai mult. După ce citeam o vreme, ni se făcea foame și, dacă aveam noroc, găseam ceva resturi, fără gust, cu care să putem să ne umplem burta. Dacă nu, trebuia să așteptăm până venea mama acasă, pentru că ea făcea cumpărături pe drum de la fabrică.

Atunci era de obicei obosită sau avea o durere de cap sau de spate, așa că mă învățase să gătesc, apoi asta a devenit sarcina mea în timp ce ea stătea pe un scaun și mă privea. Uneori intervenea cu comentarii și instrucțiuni scurte.

Vinerea aceasta tata a ajuns primul acasă. Era un om tăcut, introvertit, care nu spunea prea multe. Nici acasă și nici când eram

cu alții. Mama îmi povestise odată că nu fusese întotdeauna așa, dar, cu cât treceau anii, cu atât mai taciturn devenea. Și cu cât tăcea mai mult, cu atât loviturile erau mai dese.

Prima amintire din viața mea era de când am vărsat suc la masă. Nu cred că aveam mai mult de trei ani. Îmi amintesc zgomotul cu care a căzut paharul de plastic și cum s-a împrăștiat sucul galben peste tot. Apoi s-a lăsat liniștea. Următorul sunet a fost foșnetul ziarului pe care l-a pus tata pe masă. Apoi sunetul picioarelor scaunului când s-a ridicat, a făcut un pas spre mine și mi-a dat o palmă. Durerea a fost ca o explozie și am țipat tare. Mama m-a ridicat și m-a dus de acolo. Atunci șocul a fost mai mare decât durerea.

Vinerea asta venise acasă exact când terminasem de spălat vasele și mă așezasem pe canapeaua din sufragerie ca să-i citesc lui Zivko *Călătoriile lui Gulliver*. A apărut brusc în prag și ne-a privit.

— Bună, tată! l-am salutat.

Nu mi-a răspuns; s-a dus în dormitor.

Am luat din nou cartea și am continuat să citesc. Încet, aproape în șoaptă, ca să nu-l deranjez pe tata. Dacă aveam noroc, adormea; dacă aveam ghinion, începea să bea.

Zivko se lipise de mine, atât de aproape încât parcă ar fi vrut să intre în corpul meu pentru a se proteja de tata. Dar trupul meu mic de nouă ani nu era mare protecție, chiar dacă făceam tot posibilul.

M-am oprit din citit când am descoperit că Zivko era negru pe degete. I-am luat mâna și m-am uitat mai bine la ea. Era vopsea. Vopsea neagră.

— Ai pictat? l-am întrebat în șoaptă.

El a confirmat din cap.

— La mătușa Majda?

Ochii i s-au mărit și a confirmat din nou.

Am închis ochii, sperând că era adevărat. Am pus cartea deoparte și voiam să-l duc la baie când tata a ieșit din dormitor și a venit spre noi. Zivko și-a ascuns mâinile sub pulpe.

— Cine a desenat pe perete? a întrebat tata încet.

— Eu, am răspuns.

— Arătați-mi mâinile.

Încet și fără tragere de inimă, le-am întins. Tata s-a uitat și a înghițit în sec. Pentru o secundă sau poate două, chiar am crezut că o să fie bine. Poate doar să-mi ceară mie să șterg vopseaua. Sau să se mulțumească cu câte o palmă pentru fiecare. Dar el s-a repezit la Zivko, l-a prins de încheietura mâinii și l-a târât spre dormitor.

Nu-mi amintesc ce am țipat, dar am țipat. Zivko plângea zgomotos. L-am apucat de celălalt braț și am încercat să-l eliberez.

— A fost vina mea, am strigat eu. Eu i-am dat stiloul, nu m-am

gândit că o să deseneze pe perete. Iartă-mă.

Tata n-a răspuns, dar m-a lovit cu piciorul ca să-i dau drumul lui Zivko. M-a nimerit în burtă și am rămas fără suflare. M-am sufocat și m-a cuprins panica în momentul în care am simțit că plămânii erau incapabili să primească oxigen. Totuși, am reușit să fac câțiva pași după ei. Am întins mâna spre prag în timp ce tata închidea ușa. Antebrațul mi s-a blocat în ușă, iar tata a împins și mai tare. Am avut senzația că s-a rupt osul și am țipat de durere în timp ce cădeam pe spate.

Ușa s-a trântit în fața mea. Brațul avea o formă ciudată, de parcă osul de dedesubt voia să treacă prin piele.

M-am uitat aproape mirată la degetele mâinii drepte în timp ce încercam să le mișc și am observat că nu pot. Mâna nu mă mai asculta.

De partea cealaltă a ușii, Zivko urla în timp ce tata îl bătea cu o curea de piele.

Cred că am leșinat. Când m-am trezit, mama era aplecată peste mine cu pungile de cumpărături în mâini. Le-a pus deoparte și s-a uitat îngrozită la brațul meu. Am țipat de durerea care pulsa de la încheietura mâinii până la umăr.

— Trebuie să mergem la spital, draga mea, a șoptit ea.

M-a ajutat să mă ridic încet, după care s-a rezemat de ușă. Zivko încetase să mai plângă, dar încă se auzea zgomotul curelei care-i lovea trupul. Era bine. Tata se enerva și mai tare dacă țipam și ne lovea mai tare atunci. Începuse, în sfârșit, să înțeleagă și Zivko. În curând avea să se termine. De data asta.

— Mergem la doctor, a zis mama tare, ca să audă tata.

Am clătinat din cap.

— Nu încă.

— Trebuie. Brațul e rupt.

— Nu-l putem lăsa pe Zivko singur cu el.

Mama s-a uitat de la mine la ușa închisă, apoi a încuviințat.

— Ai dreptate.

M-a ajutat să ajung la canapea. Am închis ochii, încercând să alung durerea și zgomotul curelei de piele care lovea pielea subțire de copil.

Mama a dispărut în bucătărie să aranjeze cumpărăturile. În cele din urmă, ușa s-a deschis, tata l-a împins pe Zivko în camera de zi și apoi a închis la loc ușa. Mama s-a întors și l-a luat de mână pe fratele meu. M-am ridicat și eu și i-am urmat. N-am putut să-mi pun geaca, mă durea prea tare, așa că mama a luat un prosop din baie și mi l-a pus peste umeri.

— N-ai voie să spui ce s-a întâmplat, ce a făcut tata, m-a avertizat ea când am ieșit pe poartă.

Firește. Știam deja.

— O să zic că am căzut.

— Cum?

— De pe canapea. Am sărit cu Zivko, m-am împiedicat și am căzut cu brațul sub mine.

Mama s-a gândit o clipă, parcă imaginându-și cum arăta povestea inventată.

Apoi a aprobat din cap.

— Bine, Milenka, a zis ea zâmbindu-mi. Ești o fată înțeleaptă.

Am încercat să-i întorc zâmbetul, dar mă durea prea tare brațul.

Faye conștientiză din nou gravitatea situației după plecarea tânărului care-i mulțumise bâlbâindu-se. Tatăl ei își făcea simțită prezența când n-avea nimic care să-i distragă atenția.

O luă pe Alice din fața biroului Revenge de pe Birger Jarlsgatan cu noul ei Porsche. Prietena ei se așeză pe scaunul din dreapta fără să scoată o vorbă și închise portiera. Probabil că simțise starea de spirit a lui Faye.

Merseră în tăcere pe străzile strălucitoare, plouate, spre Strandvägen și mai departe către Djurgården.

În ciuda cerului cenușiu de deasupra Stockholmului, o parte dintre gospodinele și tinerele femei de familie bună erau afară și făceau mișcare pe insula înverzită. Cel puțin așa păreau, că fac parte din elita Stockholmului. Poate că erau mulțumite de viața lor? Faye chiar spera asta, dar bănui și că se simțeau prinse în capcană, înfricoșate și controlate. Viața lor era în întregime în mâinile bărbaților.

Trecură pe lângă Muzeul Nordului, Gröna Lund[2] și Skansen[3] înainte să intre într-o parcare în aer liber de lângă școala Manilla. Faye opri motorul și în mașină se lăsă o liniște grea.

Degetele cu unghii vopsite în roșu ale lui Alice se jucau cu vârfurile blonde ale părului, ca întotdeauna când era nervoasă sau îngrijorată.

— Cum te simți? întrebă ea prudentă.

— Mai bine acum, că m-am mutat. Dar e doar primul pas. Mai sunt multe de făcut până să pot să mă apăr de tata.

Alice clătină din cap.

— Ce vrea? Bani?

— În cazul ăsta ar fi simplu.

Faye oftă și o privi serioasă pe Alice.

— Este un om foarte violent, care și-a terorizat întotdeauna familia.

— Și acum a fugit din închisoare.

Vocea lui Alice se stinse brusc.

— Și acum a fugit din închisoare, repetă Faye confirmând încet din cap. Are în el atât de multă furie, Alice! Atât de multă agresivitate! Nu mi-e frică doar de ce-mi poate face mie, mi-e frică și de ce îi poate face mamei și…

Vocea i se pierdu.

Un deget arătător cu o unghie vopsită în roșu îi mângâie dosul mâinii.

— Și lui Julienne, șopti Alice.

Faye nu putu decât să confirme din cap.

— Crezi că sunt în siguranță?

— Deocamdată am întrerupt contactul cu ele pe durată

nedeterminată. Dar le va găsi mai devreme sau mai târziu. Nu va renunța niciodată. Nu mai are pentru ce să trăiască, în afară de răzbunare.

Alice se cutremură și chiar și Faye simți cum i se face pielea de găină pe mâini.

— Ce trebuie să facem? întrebă prietena ei.

Faye ridică mâna.

— Din păcate, nu e tot.

Pe una dintre poteci trecură două femei în pas alert, iar în urma lor, două bone filipineze care împingeau două cărucioare.

Femeile acestea am fi putut fi eu și Alice, se gândi Faye cu un fior. *Într-o altă viață, când încă eram prinse în cuștile noastre de aur.*

— Am sentimentul că sunt urmărită. De tatăl meu sau de altcineva, nu știu. Poate lasă pe altcineva să-i facă treaba. Poate o să mă atace cineva sau poate pur și simplu mă urmărește. Dar sunt absolut sigură că e cineva cu ochii pe mine.

— Ești sigură că nu e paranoia?

Faye zâmbi. Nu putea scăpa de sentimentul că nu mai are timp. Și totuși știa că nu trebuie să se lase cuprinsă de panică. Trebuia să fie pregătită, trebuia să se gândească la toate posibilitățile. Altfel era pierdută.

— Da, din păcate sunt sigură. Mă urmărește cineva și trebuie să aflu despre cine e vorba. Câtă vreme mă aflu printre oameni sau în casa nouă sunt în siguranță, cel puțin deocamdată. Cred. Sper. Dar trebuie să știu cine mă urmărește.

— Ce ai de gând să faci?

— Facem chiar acum, noi două. Și mi-e teamă că va trebui să facem asta toată ziua.

— Deci suntem momeli acum? întrebă Alice cu un zâmbet care lui Faye i se părea autentic.

Nu observă niciun semn de teamă pe chipul prietenei ei.

— Ceva de genul ăsta. De ce crezi că mă plimb într-un Porsche nou?

— Se poate spune orice despre tine Faye, dar nu e niciodată plictisitor să fiu prietena ta.

---

2 Gröna Lund — parc de distracții în Stockholm.

3 Skansen — muzeu în aer liber în Stockholm.

Parcă Porsche-ul pe Brahegatan — una dintre cele mai mici străzi din apropiere de Östermalmstorg — și merseră pe Nybrogatan până la Brasserie Astoria. Deși restaurantul era plin, ospătarul le găsi în doar câteva secunde o masă la etaj. Le îndrumă într-acolo, iar Faye nu putu să nu observe cum lumea întorcea capetele după ea.

— Mai ții minte cererea de interviu pe care ai refuzat-o, cea de la TV4? întrebă Alice după ce se așeză și primiră niște pahare înalte.

Faye gustă șampania în timp ce-și așteptau salatele Caesar.

— Da?

Discutaseră dacă era potrivit să dea un interviu mai lung și mai detaliat. În cele din urmă, fuseseră de acord că nu merita să-și amâne plecarea în Italia pentru atâta lucru. Dar acum situația se schimbase.

— Ai refuzat pentru că plecai în Italia. O să se observe în curând că ești încă la Stockholm și jurnaliștii o să adulmece că e ceva în neregulă. Poate că ar trebui să accepți să dai interviul și să și explici de ce ești încă aici.

Faye se uită la ceilalți clienți din restaurant. Majoritatea erau oameni de afaceri în costume scumpe; ea și Alice erau pata de culoare în marea de sacouri sobre. Nu observă pe nimeni care să pară interesat de prezența ei, erau doar privirile curioșilor, pe care le atrăgea în ultimii ani. Ca de obicei, o parte din ea iubea atenția, în timp ce o altă parte o detesta. Dar înțelesese că atât timp cât va trăi o să aibă parte de acest gen de priviri. Și că nu putea face mare lucru în privința asta. Succesul ei se baza pe crearea de reacții și emoții. Povestea ei de viață era motivul pentru care Revenge avea succes, iar câștigurile erau de ordinul miliardelor.

Se gândi la ce spusese Alice și-și dădu seama că probabil avea dreptate. Numele ei avea greutate, prezența ei era observată și poate chiar pusă la îndoială. Era mai bine să prevină speculațiile și să controleze povestea.

— Ai perfectă dreptate. Așa facem.

— O rog pe una dintre fetele de la PR să contacteze imediat TV4 pentru a programa o dată.

Alice își scoase telefonul mobil și se ridică.

Faye o urmări cu privirea, în timp ce se depărta cu pași repezi și încrezători, apoi sorbi din șampanie. Ca întotdeauna când avea câteva minute pe cont propriu, grijile și gândul la mama ei și la Julienne deveneau mai insistente. Acum se temea că și ceilalți apropiați riscau să fie amenințați.

Simți cum o copleșește dorul de Julienne. Oare când se vor putea întâlni din nou? Meritau toate astea? Poate ar trebui să plece în Italia, să le ia pe Julienne și pe mama ei și să fugă departe,

departe. Atunci măcar ar fi împreună. În același timp, știa că tatăl ei le va găsi mai devreme sau mai târziu. N-ar fi renunțat niciodată. Nu-și va găsi odihna până nu se va răzbuna, așa cum își dorea de atâția ani.

Alice se întoarse după câteva minute, confirmând că totul se rezolvase.

Li se aduse mâncarea și serviră delicioasa salată în liniște.

Faye aruncă o privire la chipul neted a lui Alice. Părea neafectată de ceea ce îi spusese, nu dădea semne de nervozitate sau de neplăcere. Pe de altă parte, fața netedă, plină de botox a lui Alice fusese întotdeauna greu de citit.

Panica îi provocă un val de greață. Dacă Alice o păcălea, dacă prietena ei cea mai bună era în legătură cu tatăl ei? Pentru bani, pentru a o manevra pe ea și pentru a prelua controlul asupra companiei?

Se uită la Alice și sorbi îndelung din șampanie. Încercă să-și alunge gândurile. Își dădea seama că suspiciunile erau absurde, dar faptul că putea gândi așa demonstra doar cât de mult putea să o afecteze tatăl ei.

Probabil că era și incertitudinea pe care voia el s-o simtă. O învățase, atât prin cuvinte, cât și prin fapte, că erau puțini oameni în care putea să aibă încredere.

Dar experiențele ulterioare o învățaseră pe Faye și că putea să-și pună viața în mâinile unora dintre ei. Prieteni care făceau totul pentru ea. Care erau dedicați, care o susțineau și o apărau. Uneori, când se simțea deznădăjduită și viața părea grea, obișnuia să se gândească la ele. La Kerstin, Alice și Ylva.

După ce mâncară, Faye vru să-și scoată portofelul pentru a plăti. Dar unde-și pusese geanta? Nu era pe scaunul de lângă ea și nici nu căzuse pe jos.

— Ce ciudat…

Alice păru mirată.

— Nu găsesc geanta, poate că am lăsat-o în mașină de aiurită ce sunt. Asta, dacă nu mi-a furat-o cineva…

Fără să spună un cuvânt, Alice își scoase portofelul și puse cardul American Express de culoare neagră pe tava argintie adusă de chelner în fața lui Faye.

— Mulțumesc. Nu-mi pasă de portofel. Blochez cardurile și comand altele noi. Dar am un colier în geantă…

— Nu-ți face griji. Sigur e în mașină.

Alice se ridică.

Plecară rapid de la Astoria după ce plătiră.

Telefonul mobil al lui Alice sună în momentul în care se îndreptau spre mașină, cotind pe Brahegatan.

— Cei de la TV4, explică ea și apoi răspunse.

După o clipă se întoarse către Faye.

— Sunt chiar bucuroși că dai interviul. Vor să-l difuzeze cât mai curând posibil. E OK dacă înregistrăm la 8, în seara asta?

Faye confirmă din cap. Trebuia să fie OK.

Apoi se opri brusc. Senzația de neliniște revenise. Unul dintre geamurile mașinii era spart.

Alice se întoarse și o privi întrebătoare.

— Ce este? șopti ea.

Faye arătă cu degetul.

— Mașina mea a fost spartă. Dar uite. Geanta este încă acolo.

Alice arătă spre telefon.

— Mulțumesc. O să-i transmit, continuă ea convorbirea, apoi închise rapid telefonul.

Se duse lângă Faye și se uită prin geamul spart de pe partea șoferului.

Faye tresări când începu să-i sune telefonul. Îl scoase din buzunarul sacoului și răspunse fără să se uite la ecran.

— Da?

— Sunt Novak.

Dură o clipă până să-și dea seama că era vorba despre Carl Novak, directorul firmei de securitate Secur, cu care făcuse contractul.

— Ar fi bine să vii aici, continuă el.

— Acum?

— Da, imediat.

Faye suspină. O clipă, crezu că mama ei și Julienne erau moarte. Probabil Novak își dădu seama că s-a exprimat greșit și-și drese glasul.

— Toată lumea de la Ravi e OK. E vorba de tine și de a doua misiune pe care ne-ai dat-o.

După ce constată că geanta Birkin era în mașină, Faye se uită în ea și observă că portofelul cu toate cardurile era încă acolo, precum și cheile și celelalte mărunțișuri. Singurul lucru care lipsea era colierul cu medalionul de argint. I se făcu brusc rău.

Se îndreptară pe jos către sediul Secur de pe Kungsgatan. Fără să știe de ce, li se părea amândurora foarte ciudat să se urce într-o mașină care tocmai fusese spartă.

Se făcuse deja ora 15 când ajunseră la Secur și fură imediat conduse într-o sală de ședințe. La o masă lungă, lângă Carl Novak, era un bărbat la vreo 30 de ani, cu un laptop sub braț. Era înalt, musculos și cu părul tuns foarte scurt. Nu se prezentă și nici nu le salută. Faye crezu că ar putea să fie fiul lui Carl.

În momentul în care secretara închise ușa, se auzi un zgomot și jaluzelele electrice coborâră peste pereții de sticlă.

După ce schimbară o privire mirată, Faye și Alice se așezară una lângă alta de o parte a mesei, iar Carl Novak și celălalt bărbat, vizavi de ele.

La un gest al lui Carl, tânărul bătu pe tastatură și ecranul laptopului deveni vizibil pe ecranul proiectorului din celălalt capăt al mesei. Se văzură trei fețe alb-negru. Doi bărbați și o femeie, pe care Faye nu-i mai văzuse niciodată.

— Ne-ai cerut să investigăm dacă ești urmărită și răspunsul scurt este că da, începu Carl.

Se ridică și se îndreptă spre proiector, apoi îi făcu un semn din cap celuilalt bărbat.

— Fredrik s-a ocupat de investigație. Aceste trei persoane te urmăresc de ieri-seară.

Pe ecran începură să se deruleze imagini. Erau din diferite locuri din centrul Stockholmului, unde Faye se aflase în ultimele 24 de ore. Recunoscu Brasserie Astoria și Birger Jarlsgatan. Câteva erau dintr-o mașină.

— Știi cine sunt? șopti Alice.

Faye clătină din cap.

— Nu, nu i-am văzut niciodată, sunt sigură.

Îi trecu ceva prin minte.

— Unul din ei mi-a spart mașina?

Se făcu liniște. Carl se uită la bărbatul căruia îi zisese Fredrik. Faye era sigură că era, de fapt, un nume inventat.

Fredrik își drese glasul.

— Echipa mea i-a urmărit pe toți trei și niciunul dintre ei nu a spart mașina. Ce s-a întâmplat?

— Puțin mai devreme, cât luam prânzul, cineva a spart un geam de la mașină și a luat o bijuterie din geantă. A lăsat portofelul. Și geanta, care valorează destul de mult.

Fredrik și Carl Novak se priviră din nou unul pe celălalt.

— Așa cum am spus, nu a fost niciunul dintre ei și o să înțelegeți în curând de ce spun asta.

Faye se întoarse către Carl.

— Deci știți cine sunt?

El confirmă din cap. Apoi întinse mâna după un pahar cu apă și luă câteva înghițituri.

— Da, sunt polițiști.

Se uită lung la Faye.

— Ești urmărită de poliție.

Zagreb, 2 mai 1995

Eram chelneriță la o dugheană mică numită Rosen, aflată lângă Piața Florilor. Planurile mele de viitor, cele care includeau cărți sau cel puțin vreun fel de școală, fuseseră distruse de războiul care dura de patru ani. Comunismul dispăruse, Iugoslavia se destrămase. Din 1991 ne numeam Croația, o națiune tânără, dar rănită. Trupele noastre participaseră la ofensiva din Slavonia, care se numise Operațiunea Blitz, iar bătrânii cărora le serveam cafeaua la Rosen nu vorbeau despre altceva. Eram obosită de războiul ăsta, complet epuizată. Voiam doar să fie pace. Mi-am șters mâinile pe șorț și am aruncat o privire către ceasul care arăta 9:15 dimineața.

S-a auzit clopoțelul de la ușă și când am ridicat privirea am observat, spre surprinderea mea, că era mama. Împreună cu ea era o femeie palidă, cam de aceeași vârstă. S-au așezat la o masă și mi-a făcut semn cu mâna. M-am repezit înspre ele, am îmbrățișat-o pe mama și le-am întrebat ce vor.

— Ai avut dreptate, zise cealaltă femeie zâmbind, după ce mă cercetase din priviri. Este într-adevăr foarte frumoasă Milenka ta.

Am ridicat sprâncenele.

— Numele meu este Jadranka, a adăugat ea când și-a dat seama că sunt surprinsă.

Mama s-a aplecat spre mine.

— Jadranka are un fiu care locuiește în Suedia. Îl cheamă Zoran.

Jadranka a băgat nerăbdătoare mâna în geantă, de unde a scos un portofel. A luat o fotografie din el și mi-a întins-o.

M-am uitat la ea: înfățișa un bărbat bronzat, care zâmbea larg. Părea să fie cu câțiva ani mai în vârstă decât mine și mi s-a părut că era tare chipeș.

Jadranka și mama se uitau nerăbdătoare la mine, dar eu am dat poza înapoi fără să spun nimic.

— Deci? E un băiat bun. Harnic.

— Sunt convinsă, am răspuns eu. Păcat că e în Suedia.

Jadranka a pus poza la loc în portofel.

— Vrea să se căsătorească. Dar nu vrea o suedeză. El vrea o croată, care să știe să aibă grijă de un bărbat. Femeile din Suedia sunt frumoase, dar reci.

Mama și-a aprins o țigară și s-a uitat la mine zâmbind.

În momentul acela, în local au intrat trei bărbați, iar eu m-am

scuzat. Cât le luam comanda, m-am gândit la conversația pe care o avusesem cu Zivko cu o seară în urmă. El era acum în armată, dar venise acasă în permisie pentru câteva zile și se odihnea în apartamentul nostru. Vorbiserăm să plecăm împreună din Croația. Să căutăm fericirea în altă parte.

Ne săturaserăm amândoi de războiul care ne seca încet-încet trupurile de tinerețe, de războiul care ne îmbătrânea fără să ne lase timp de trăit din cauza violenței și a crimelor blestemate.

Deși Zivko era acum bărbat în toată firea, purta o uniformă și poate chiar ucisese alți soldați, despre asta nu am îndrăznit să întreb, pentru că se vedea clar că nu dorise niciodată să vorbească despre război și tot eu eram cea care îl proteja. În același timp, voiam și eu să trăiesc, nu voiam să îmbătrânesc, să privesc înapoi și să-mi dau seama că mi-am irosit viața.

Știam că mulți dintre compatrioții mei fugiseră în Suedia și, din câte auzisem, acolo era raiul pe pământ. Desigur, era cam frig, dar nu era război, nu erau crime.

Însă nu exista nimic care să indice că Zoran mă voia chiar pe mine. Poate că era ocupat cu suedezele și i-a spus mamei lui că voia să se însoare cu o croată doar ca s-o facă fericită.

Mi se spunea adesea că sunt frumoasă. Bărbații îmi aruncau priviri pline de dorință, iar când ieșeam cu prietenele mele, rareori puteam să fim singure, deoarece mereu apăreau tineri care sperau să fie cu mine. Probabil că aș fi mers cu unul sau doi în camerele lor. Dar nu voiam să fiu soția cuiva doar pentru că știam să am grijă de un bărbat, așa cum se exprimase Jadranka. În plus, aș fi simțit că-l trădez pe Zivko — trebuia să plecăm de aici împreună. Însă el nu putea merge nicăieri, din cauza războiului. De fapt, eram aici doar de dragul lui și al mamei.

Chiar când mă întorceam la masa unde se aflau mama și Jadranka, s-a auzit o bubuitură care a zguduit clădirea. Toată lumea s-a oprit în loc. Apoi a urmat încă o bubuitură. Oaspeții au început să țipe și brusc mi-am dat seama că și eu țipam. Am aflat mai târziu că fusese momentul în care sârbii au atacat Zagrebul cu rachete.

M-am repezit la ușa pivniței, am deschis-o și le-am strigat clienților să se adăpostească jos. Au intrat și alții de pe stradă și i-am trimis tot în beci.

Stăteam pe jos, de-a lungul peretelui, unul lângă altul. La început toată lumea era speriată și îngrozită, dar după vreo oră am început să vorbim din nou. Bombardamentul a continuat neobosit și, din când în când, subsolul era zguduit de câte un proiectil.

La ora 16 am închis la Rosen; bombardamentul se oprise și toți plecaseră de la subsol, retrăgându-se spre casele lor. Mama și cu

mine ne-am luat rămas-bun de la Jadranka și am parcurs în grabă cei trei kilometri până la apartamentul nostru.

Multe case erau distruse, curentul era oprit și pe străzi nu circula nicio mașină, cu excepția ambulanțelor. Pe trotuare zăceau oameni răniți și mutilați.

Pe măsură ce ne apropiam de blocul nostru cu zece etaje am descoperit, spre liniștea noastră, că era neatins și încă se înălța spre cerul albastru. În fața ușii de la intrare am dat peste Zivko, care venise și el acasă. Purta uniformă și părea grăbit, dar ne-a îmbrățișat strâns. Am observat apoi că ceva nu e în regulă.

— Ce este?

— Tata… este rănit. A fost dus la Dubrava.

M-am uitat la antebrațul meu drept. O cicatrice albă era mărturia că îmi rupsese cândva brațul. M-au cuprins emoții contradictorii. Tata îmbătrânise și trecuseră mulți ani de când nu ne mai lovise pe niciunul dintre noi. Nu că n-ar fi vrut, dar și eu și Zivko eram mult prea mari acum. Lucra tot la fabrică, și acum era maistru. Chiar dacă nu voiam să moară, încă speram să-mi ofere o explicație și scuzele de rigoare pentru ce ne făcuse.

La spital era un haos total. Zivko și cu mine ne uitam la civilii răniți, plini de praf și sânge, care erau întinși pe jos pe coridoare. Medicii și asistentele treceau grăbiți, și ei plini de sânge, cu chipuri resemnate. Nu știam unde e tata sau dacă mai trăiește și eram convinși că o să treacă multe ore până o să aflăm ceva. Mama vorbea cu o vecină a cărei fiică fusese rănită ușor și acum aștepta să o vadă un doctor.

Zivko și cu mine am lăsat-o acolo și am urcat o scară care ducea pe acoperișul spitalului. Ne-am oprit lângă balustradă și ne-am uitat la oraș. În mai multe locuri se vedea ridicându-se fum negru.

— Ce iad! a zis Zivko posomorât. Probabil că o să fiu obligat să mă întorc pe front chiar în seara asta.

Eram dezamăgită, dar știam că se poate întâmpla. M-am întors cu spatele la el, pentru că nu voiam să-mi vadă lacrimile. Eram îngrozită că va muri. Sau că aș muri eu și nu ne vom mai întâlni niciodată.

— De ce a venit mama astăzi la Rosen?

Mi-am șters lacrimile și am râs. Uitasem de vizita de dimineață a mamei și a Jadrankăi; părea că trecuse mult timp de atunci.

— A cunoscut o femeie care are un fiu în Suedia.

— Așa?

— Mama lui susține că vrea să se însoare cu o croată. Mi-a arătat o poză.

Zivko a clătinat din cap și a râs. Avea un zâmbet foarte plăcut.

— Și e frumos?

Am ridicat din umeri.

— Milenka, a zis el scoțând un pachet de țigări pe care mi l-a întins.

Am luat una, a făcut și el la fel și apoi a scos o brichetă și le-a aprins pe amândouă.

— Pleacă de aici dacă poți. Îți irosești viața.

— Poate nici nu mă vrea. Și poate nici eu nu-l vreau.

Zivko suflă fumul și se uită la mine.

— Toți băieții te vor, știi și tu foarte bine.

Am zâmbit. Zivko nu era un frate obișnuit. Nu părea niciodată că-l deranjează prietenii lui și alți bărbați care mă curtau. Mi se părea că e frumos din partea lui. Mă vedea în primul rând ca om, ca femeie, și abia apoi ca soră.

— Poate că nu-l vreau eu.

— Pleacă de aici, indiferent dacă te vrea sau dacă-l vrei tu. Du-te în Suedia! Trăiește-ți viața. Pleacă de…

Făcu un gest cu țigara peste oraș.

— …aici.

— Și tu? Era vorba să plecăm împreună.

— Vin după aia. Când se termină războiul.

— Și dacă mori? am șoptit eu.

El a ridicat din umeri.

— Dacă mor, mor indiferent de locul în care te afli tu. Nici măcar tu nu mă poți apăra pe front, deși inamicul ar fi îngrozit dacă te-am trimite pe tine la luptă.

L-am lovit ușor cu mâna stângă și am tras adânc din țigară.

— O să vedem, am răspuns eu și în clipa aceea a început din nou bombardamentul.

Faye și Alice traversară Stureplan și intrară la Sturehof, unde îl rugară pe șeful de sală să le dea o masă în *chambre séparée* a restaurantului.

Nu voiau să meargă la Revenge, dar trebuiau să stea de vorbă fără să fie deranjate.

Se așezară una lângă alta după ce își comandară de băut. La început stătură în liniște, fiecare cu gândurile ei. În scurt timp, veni și o ospătăriță cu paharele.

Vestea că Faye era urmărită de poliție era cât se poate de proastă. Nu putea însemna decât un singur lucru: bănuiau că era implicată în uciderea fostului ei soț, al cărui cadavru carbonizat fusese găsit într-o casă de vară incendiată, lângă Köping.

— Aș fi preferat să fie hoți, începu Faye în cele din urmă, sorbind din ginul tonic.

Alice îi aruncă o privire.

— Ești sigură?

— Da, cu ei poți să te lupți. Cu pază, bani, gărzi de corp. Dar poliția… nu știu. Se pare că încă mă suspectează pentru moartea lui Jack.

— Ce ar trebui să facem?

Faye se gândise la un răspuns la întrebarea asta pe tot parcursul scurtei plimbări de la sediul Secur. Era evident că dacă ar fi arestată și ulterior găsită vinovată de crimă, Revenge ar fi în pericol. Un singur lucru putea să facă: să construiască ziduri și prăpăstii între ea și Revenge.

Trebuia să se distanțeze de companie din punct de vedere legal. Altfel, exista riscul ca Revenge să fie zdrobită, iar ea să fie ruinată. Se născuse săracă și devenise bogată prin căsătorie. Când divorțase, devenise din nou săracă și încet, încet construise Revenge cu banii pe care reușise să-i economisească din plimbat câini. *Nu* se va mai întoarce la sărăcie. Doar cineva care fusese sărac știa ce înseamnă. Și doar cei din lumea bună pretindeau că banii nu sunt importanți. Cei care se născuseră cu bani. Habar n-aveau despre ce vorbesc.

Faye mai sorbi din băutură și încercă să se calmeze; nu voia să-i arate lui Alice cât de afectată era. Se simțea fugărită din toate direcțiile. Știa foarte bine cine era în spatele furtului medalionului de argint care conținea poza ei și a fiicei ei. În timp ce trebuia să încerce să salveze Revenge, trebuia și să se protejeze de tatăl ei, și pe ea, și pe cei pe care îi iubea. Era nevoită să ducă un război pe două fronturi.

Împinse paharul pe jumătate gol.

— Trebuie să ies din Revenge, spuse ea serioasă.

Alice clătină din cap.

— Nu, nu se poate. Ești sufletul întregii companii, noi…

Faye ridică mâna și Alice tăcu.

— Bineînțeles că o să mă întorc, mă refer la ceva temporar. Dar dacă o să fiu condamnată pentru… ce i s-a întâmplat lui Jack, am putea pierde totul. Și o să și dăuneze companiei. Dar dacă nu mai sunt în joc, tu și toate celelalte femei care m-au ajutat veți fi în siguranță. În caz contrar, ești la fel de vulnerabilă ca mine. Ai copii, Alice. Gândește-te la ei.

— Dar…

Faye mai sorbi din băutură. Cuburile de gheață se ciocniră unul de celălalt când dădu capul pe spate ca să scurgă ultima picătură.

— Trebuie să plec. O să mă întorc când se termină totul. Dar întâi trebuie să câștig războiul. Să câștig timp.

Alice se aplecă spre ea.

— Cui ai de gând să-i cedezi acțiunile?

— Nu știu încă.

Rămaseră tăcute o clipă. Faye se uita la paharul gol în timp ce încerca să-și adune puterile pentru ceea ce avea să urmeze. Sarcinile și provocările care se aflau în fața ei păreau de neînvins.

— Doamne, de ce se întâmplă asta acum? se văită Alice, ridicând paharul și dând peste cap toată băutura.

Faye îi zâmbi melancolică.

— Ești sigură că vrei să dai interviul? întrebă Alice.

— Nu pot spune că aștept cu nerăbdare. Dar trebuie să ne continuăm viața ca de obicei, nu să arătăm lumii ce se întâmplă.

Alice își ridică paharul gol înspre Faye.

— Trebuie să trecem peste asta cu zâmbetul pe buze. La naiba, mă simt de parcă sunt din nou căsătorită cu Henrik.

Faye râse. Nu era nimeni altcineva, în afară de Alice, alături de care să vrea să treacă prin acest moment. Știa că atunci când o să fie cazul, nu s-ar dezamăgi una pe cealaltă. Se vor lupta până la capăt.

Alice se uită la gheața din paharul ei și apoi la Faye.

— Cât timp crezi că avem la dispoziție?

— N-am nicio idee. Trebuie să facem un plan și să ne pregătim pentru ce e mai rău, dar nici măcar nu e sigur că o să se întâmple ceva. Nu pot să-mi dau seama cum ar putea găsi vreo dovadă. Nu există nimic care să ducă la mine. Peste câteva luni s-ar putea să stăm aici și să râdem de toate astea.

— Sper că ai dreptate.

— Și eu. Dar trebuie să fim pregătite să luptăm pentru viețile noastre.

Alice oftă și se aplecă, sprijinindu-și fruntea de fața de masă albă.

— Mai ții minte cum era? întrebă Faye.

Alice ridică privirea.

— Ce?

— Ce ai spus înainte. Când eu eram căsătorită cu Jack și tu cu Henrik. Îți aduci aminte ce nefericite eram? Cum ne tratau? Cum ne umileau? Cum ne băteau pe cap? Cum rătăceam mereu cu sentimentul că nu făceam destul?

Alice înghiți în sec de câteva ori.

— Da.

— S-ar putea să pierdem totul, dar vom pierde ca femei libere. Sau poate că eu nu. Probabil că o să putrezesc în vreo închisoare.

Râseră. Apoi Faye deveni serioasă.

— Orice s-ar întâmpla, am ieșit din colivia noastră de aur. Împreună. Nu voi uita niciodată.

Își ridicară paharele în care nu mai era decât gheață topită.

— Noroc pentru noi! exclamară ele la unison.

Faye se îmbrăcă și se urcă în mașină după o noapte nedormită, petrecută singură în casa cea mare. Tresări când își punea centura de siguranță și se pregătea să plece. Dacă era o bombă sub mașină? Dacă mașina — și ea — aveau să fie aruncate în aer când pornea motorul?

Închise ochii. Strânse pumnii. Nu putea lăsa paranoia să o controleze. Trase adânc aer în piept și răsuci cheia în contactul aflat pe partea stângă a volanului. Motorul porni.

Faye răsuflă ușurată.

Oare cât timp putea să trăiască așa? Mereu în priză, atentă la pericole, cu adrenalină constant în organism. Și fără somn.

Dar asta nu trebuia să o afecteze. Nu putea să-și piardă concentrarea nici măcar pentru o perioadă scurtă. Și în cursul nopții luase măcar o decizie importantă. O decizie pe care o putea pune în aplicare doar dacă se vedea cu Ylva.

Îi salută din cap pe paznici când intră în sediul Revenge. Poate ar trebui să-și instaleze un pat de campanie într-una dintre sălile de conferință? Sediul era unul dintre puținele locuri unde se simțea relativ în siguranță, unde putea să lase garda jos pentru o vreme.

Revenge era casa ei, copilul ei. O ridicase din temelii, construise un imperiu din nimic altceva decât o viziune și un simț ascuțit al afacerilor. Și multă înțelegere și dragoste pentru femei. Punctele stabile din viața ei, singurele în care putuse să aibă încredere, fuseseră femei. Bărbații trădau. Bărbații băteau. Bărbații înșelau. Exista doar un singur bărbat în care putea avea încredere. De asta își dăduse seama, în cele din urmă, în cursul nopții ei nedormite.

Ylva ridică privirea surprinsă când o văzu intrând în biroul ei.

Părea la fel de obosită pe cât se simțea Faye.

— Ai avut o noapte grea?

Ylva făcu ochii mari și oftă din greu.

— Cică să faci copii. Cică o să fie distractiv. Doamne, Nora a făcut circ toată noaptea! *Trebuie să fac pipi, mama, vreau apă, mama, e un monstru sub pat, mama*. Nu se mai termina.

— Și Julienne a avut o perioadă de-asta pe la aceeași vârstă. E o fază de dezvoltare. Poți să folosești proverbul care m-a făcut supraviețuiesc perioadei în care aveam copil mic: *This too shall pass*. Eu mi l-am și tatuat pe picior.

— Chiar sper că o să fie așa, mormăi Ylva. Altfel, o s-o vând în curând foarte ieftin pe Blocket[4].

Nora era sora lui Julienne. Sora ei mai mică. Fusese concepută când Jack o înșelase cu Ylva, dar nimic nu o împiedica pe Faye să o iubească aproape ca pe fiica ei.

Fata luase tot ce era mai bun de la Jack. Intelectul lui, aspectul lui. Dar avea căldura și empatia Ylvei.

— Mai reziști?

Ylva o cercetă cu privirea când se așeză pe canapea cu o grimasă.

— Deci nenorocita asta de canapea… o să cumpăr una nouă în curând. Una de la Svenskt Tenn, poate?

Ylva zâmbi și pentru o clipă oboseala dispăru din privirea ei.

— Lasă canapeaua acum, vrei cafea?

— Un litru, te rog.

Ylva se întoarse în scurt timp cu câte o ceașcă de cafea pentru fiecare, se așeză și își puse mâna pe piciorul ei. Nu spuse nimic, nu făcu decât să se uite la ea, iar Faye simți căldura mâinii. Dragostea din privirea Ylvei parcă începea să-i ia greutatea din piept. Dar nu-și putea permite să plângă. Dacă începea, nu se mai putea opri.

— Cu tot ce se întâmplă acum, am decis că trebuie să mă retrag din firmă pentru o vreme. Să las temporar cârma altcuiva.

— Doar n-o să-mi ceri mie să fiu director, nu-i așa? întrebă Ylva îngrozită. Mi-e foarte bine unde sunt acum, cu socotelile și bilanțurile mele.

Faye își ridică mâinile.

— Nu, nu, știu ce părere ai și nici n-ar merge, pentru că trebuie să-i acorzi timp Norei.

Ylva înghiți în sec.

— Alice? Doamne, sper că nu Alice? Știi că o iubesc, dar trei ore pentru masa de prânz la Riche și după aia o oră la Nathalie Schuterman nu prea se potrivesc cu postul de director.

— Sunt stresată de situație, nu nebună, râse Faye.

— Kerstin?

— Dacă te calmezi, o să-ți spun la ce m-am gândit. Dar nu, nu Kerstin, se bucură mult prea mult de viața ei de pensionară. Îl are pe Bengt și orfelinatul din Mumbai în care este implicată, iar săptămâna trecută mi-a povestit despre un curs de olărit pe care vrea să-l înceapă aici, la Stockholm…

— Să mă împușți dacă încep vreodată să delirez despre cursuri de olărit, mormăi Ylva.

Își goli ceașca de cafea și întinse mâna spre cafetieră ca s-o umple din nou.

— Cofeină. Drogul mamelor de copii mici.

— M-am gândit să-l pun pe Johan director.

Ylva se opri brusc și se uită cu îndoială ea.

— Johan? Vrei să zici Johan al lui Chris? Care e profesor? Care nu are nicio experiență în afaceri? Acel Johan?

— Da, acel Johan.

Faye ridică o mână.

— Ascultă-mă până la sfârșit. Avem o echipă stabilă. Tu ai ochi de

vultur în ceea ce privește partea economică. Departamentul de PR și marketing face o treabă fantastică, avem oameni buni acolo. Și Alice poate oricând să încânte băncile și să participe la întâlniri, omul nostru de contact de la Nordea vrea de ani buni să o bage în pat. Am nevoie doar de cineva în care să pot avea încredere. Care poate ocupa funcția de director doar o perioadă scurtă.

— Minunat, un amator ca director al unei mari companii internaționale! Mă gândesc că nu trimitem imediat un comunicat de presă despre asta, nu?

— Nu, nu, ne mișcăm fără să știe nimeni.

Ylva mai bău o ceașcă de cafea. Porțelanul zornăi când puse ceașca înapoi pe masă.

— Măcar ai vorbit cu el? întrebă ea. Chiar vrea?

Faye se ridică.

— Dacă scrii un contract, o să vorbesc cu Johan. Așa trebuie să facem.

— La naiba!

Ylva oftă.

— Dar am să împrumut proverbul tău: *This too shall pass*.

— Exact așa. Acum trebuie să merg la TV4 pentru nenorocitul ăla de interviu.

Faye îi aruncă un sărut Ylvei înainte de a-și lua haina și de a pleca grăbită din birou. N-avea niciun chef să fie intervievată. Mai ales acum, când avea atâtea pe cap. Dar, cum se spune de obicei: *The show must go on*.

---

4 Blocket — site de vânzări la mâna a doua.

Atmosfera din studioul de televiziune era relaxată, dar profesionistă. După ce petrecu mai puțin de o oră la machiaj, Faye se așeză într-un fotoliu din piele verde. Alice stătea pe o canapea în spatele camerelor de filmare, împreună cu o tânără de la departamentul de PR al firmei, care se prezentase drept Teodora. Aveau atât de mulți angajați acum, încât nu mai știa exact cine lucra acolo.

Patru camere de filmare erau îndreptate către Faye și către prezentatoarea Rita Dofstrand. Era o vedetă populară care lucra la TV4 încă de la începutul anilor 1990. Acum, devotamentul îi fusese răsplătit cu propria emisiune de interviuri, care era difuzată sâmbătă seara. Editorii trimiseseră în avans întrebările prin e-mail, dar Alice o avertizase că Rita avea tendința să nu se limiteze la scenariu și să improvizeze.

Faye n-avea nicio emoție; când dădea interviuri, se considera o actriță. Sarcina ei era să vândă un vis și povestea despre sine. Uneori mai inventa, dar de cele mai multe ori trebuia de-a dreptul să mintă. De-a lungul anilor și după toată pregătirea pe care o primise, devenise pricepută în relațiile cu mass-media. Câteodată putea chiar să aprecieze un interviu. Aproape că îl considera o formă de terapie.

— La ce mai visezi acum, când ai realizat atât de multe?

Rita își înclină capul.

Faye așteptă un moment, de parcă s-ar fi gândit cu adevărat, înainte să răspundă.

— Am pierdut deja cel mai important lucru din viața mea: copilul meu.

Vocea îi era fragilă, de parcă se putea frânge în orice moment. Faye făcu o pauză și privi în studio pentru a se aduna. Pusese atâtea sentimente în răspunsul ăsta, încât trebui să-și aducă aminte că Julienne era în viață și în siguranță la Ravi. Cel puțin pentru moment.

— Ca să-ți răspund la întrebare, visez că o să fie mândră de mine. Tot ceea ce fac, fac cu gândul la Julienne și încerc să mă văd prin ochii ei. Pentru că știu că mă vede de undeva. Și așa cum am mai spus, vreau să fie mândră de mama ei.

Observă cum cuvintele ei o impresionează pe Rita, căreia i se umeziră ochii. Gazda își drese glasul și se adună.

— Poți să-l ierți pe fostul tău soț pentru ceea ce a făcut?

Faye clipi, în timp ce derulă în minte ultimul moment din viața lui Jack.

— Nu. Nu pot. Și probabil că nu o voi face niciodată. Cred în iertare, dar nu atunci când este vorba de cineva care și-a ucis copilul.

— A murit și el. Jack a fost găsit ars. Ce ai simțit când ai aflat?

Întrebarea nu era în scenariu, iar Faye se enervă pe Rita, deși Alice o prevenise.

Trase adânc aer în piept în timp ce se gândea cum să abordeze întrebarea.

— Nu am simțit nimic. Dacă vrei să fiu sinceră, nu am simțit absolut nimic. Cred că orice mamă poate înțelege. Cel care ți-a rănit copilul nu merită niciodată lacrimi sau durere. Ne-a chinuit multă vreme și pe mine, și pe Julienne. Poate sună dur, dar moartea fostului meu soț nu m-a afectat.

— Ai vreo teorie despre cine l-a ucis?

— Jack avea mulți dușmani. Nesăbuința are de multe ori acest efect secundar.

Tăcu și căută discret privirea lui Alice, primind din partea ei o aprobare din cap și un mic zâmbet aproape imperceptibil.

— Să lăsăm asta, spuse Rita. Revenge, imperiul frumuseții pe care l-ai construit după divorțul de Jack…

— După ce m-a părăsit pentru o angajată cu câțiva ani mai tânără, o corectă Faye.

Rita aprobă din cap.

— Da, exact. O femeie care acum face parte din echipa ta la Revenge. Unde ai găsit puterea să faci asta?

— În toate femeile care au fost dezamăgite de bărbații care spun că ne iubesc. Istoria lumii este plină de cele ca noi. Femei care au fost înșelate, păcălite și umilite. Nu aveam de gând să-l las să câștige. Știam că îi păsa doar de bani și am vrut să-i arăt că pot să fiu mai bogată decât el. Era singura cale de a-i câștiga respectul. A devenit răzbunarea mea, de unde și numele companiei.

— Care e următorul pas pentru Revenge?

— SUA.

— Aveți de gând să intrați pe piața americană?

Faye clătină din cap și ridică în același timp degetul arătător pentru a-și întări răspunsul.

— Nu, vom *domina* piața americană.

Rita îi zâmbi larg.

— Ați mai vorbit despre lansarea în SUA, de exemplu la Skavlan[5] acum ceva timp. Chiar se va întâmpla acum?

Faye se îndreptă de spate și o privi pe prezentatoare ferm în ochi:

— Se va întâmpla.

— Ai încredere în tine.

— Da. Trebuie să am.

— Unii te-ar putea considera nebună.

Faye zâmbi.

— Cine?

Rita păru brusc nesigură. Râse și ridică din umeri.

— Sincer, Rita, cred în mine și compania mea. Suntem o firmă condusă de femei. Asta ne face să fim mai potrivite decât oricine altcineva pentru a înțelege ce vrea o femeie modernă. Indiferent dacă este vorba de Statele Unite sau orice altă țară. Cred că femeile din întreaga lume s-au săturat ca viețile lor să fie dictate de bărbați.

Rita aprobă din cap.

— Mult succes! Și îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să vorbești cu mine.

Rămaseră așezate până primiră semnalul să se ridice.

După o clipă de discuții politicoase, Faye părăsi studioul împreună cu Alice și Teodora.

Parcase Porsche-ul cu geamul spart în fața sediului TV4.

— Ce faci acum? o întrebă Alice când ajunseră la mașină.

— Acum o să asigur viitorul firmei, răspunse ea.

Se urcă la volan după ce le făcu semn de rămas-bun lui Alice și Teodorei, care dispărură fiecare cu câte un taxi. Ea se îndreptă în grabă spre partea de sud a orașului.

Acceleră când ieși din centru, ca să fie sigură că nu o urmărea nimeni. Phil Collins cânta la radio *Another Day in Paradise,* iar ea fredona. Se bucură de puterea motorului în timp ce aerul rece al nopții pătrundea în mașină. Micile bucurii ale vieții aveau brusc altă însemnătate. Dacă timpul îi expirase, trebuia măcar să se bucure de momentele frumoase care îi rămăseseră.

---

5 Skavlan — talkshow de televiziune suedez.

Stockholm, Revelionul 1995

Am ajuns în Suedia când mai erau doar câteva ore până 1995 devenea 1996. Corespondasem cu Zoran în cursul verii și toamnei și, în cele din urmă, hotărâsem să plec spre Suedia.

M-a întâmpinat pe peronul gării centrale din Stockholm când am coborât din trenul de Malmö. L-am văzut pe geam în timp ce îmi dădeam jos valiza și mi s-a părut imediat că era și mai frumos în realitate. Era îmbrăcat într-un pulover polo alb și palton închis la culoare. În picioare avea cizme groase.

Am coborât pe peron și am fost surprinsă de cât de frig era.

A zâmbit larg când m-a văzut. Mă gândisem cum ne vom saluta, dar el și-a deschis brațele, a făcut un pas înainte, m-a îmbrățișat și m-a ridicat în aer.

— Milenka, a șoptit el în părul meu.

Am râs și i-am inspirat parfumul pe care nu-l cunoșteam. M-a cercetat cu atenție când m-a lăsat jos.

— Ești mai frumoasă decât în poză. Dar trebuie să-ți cumpărăm o haină de iarnă.

— E mai frig decât am crezut.

Și-a scos paltonul și mi l-a pus pe umeri înainte să-mi ia valiza.

— A nins toată ziua, orașul este complet alb. E frumos.

— Nu o să îngheți tu acum?

S-a prins de gulerul puloverului.

— Îmi ține gulerul de cald și, oricum, nu avem mult de mers. Stăm la hotel.

În scrisorile lui îmi povestise că locuia în Växjö, un oraș mic. Dar n-aveam idee cât de departe de Stockholm era. Am fost puțin îngrijorată când a spus că vom sta la hotel. Speram că rezervase două camere, pentru că nu ne cunoșteam. Chiar dacă ne scriseserăm.

Era atât de înalt încât când am pornit spre ieșirea din gară, paltonul pe care mi-l pusese pe umeri atârna pe jos.

— Stai puțin! a zis el oprindu-se și punând geanta jos. Întinde mâinile!

Am făcut cum a spus și mi-a suflecat mânecile, astfel încât mâinile mi-au devenit vizibile.

În gara centrală era plin de oameni și un brad mare de Crăciun cu luminițe se înălța spre tavanul înalt. Am traversat clădirea și am

ieșit în stradă. Era ora 16:30 și era întuneric beznă. Doar zăpada mai lumina puțin. Avea dreptate, era chiar frumos. Nu văzusem niciodată atât de multă zăpadă. Trotuarele, acoperișurile, totul era alb. Am luat-o spre stânga și ne-am făcut drum prin zăpadă, iar mie mi s-au udat repede adidașii.

— Probabil că va trebui să-mi cumpăr și pantofi noi, am zis, iar el a râs.

— Ti-e frig?

— Puțin.

S-a oprit și s-a aplecat.

— Sari!

Am râs, dar am clătinat din cap.

— Nu.

A zâmbit și apoi a scos un zgomot greu de înțeles.

— Ce-a fost asta? am întrebat eu.

— Am nechezat, a răspuns el cu un zâmbet larg. Acum hopa sus!

Am înțeles că vorbea serios. Și-a îndoit genunchii, iar eu m-am urcat ezitând în cârca lui. S-a îndreptat de spate, mi-a luat valiza și a pornit mai departe prin zăpadă. Oamenii se holbau la noi, dar nu-mi păsa. Îl țineam strâns și-i inspiram parfumul.

Așa cum zisese el, nu eram foarte departe de hotel. Când am intrat în hol, m-a lăsat jos și s-a dus la recepție, unde i-a vorbit în suedeză tinerei care era de serviciu. N-am înțeles niciun cuvânt și m-am gândit că probabil nu voi reuși niciodată să învăț limba asta.

I-a dat o cheie și am înțeles că vom sta în camere diferite, pentru că în drum spre hotel îmi spusese că el era de ieri la Stockholm. Nu știu din ce motiv m-am simțit și liniștită, dar și puțin dezamăgită. Oricum mi-am dat toată silința să nu arăt nimic. El era singura mea certitudine și mă temeam că mă voi simți singură și abandonată în camera mea.

A luat-o înainte când am ajuns la etajul trei. S-a oprit în dreptul camerei 317, a descuiat și mi-a ținut ușa să intru.

— Cum ți se pare?

Rămăsesem fără cuvinte. Nu mai văzusem niciodată așa ceva, de fapt nu mai stătusem niciodată într-un hotel. Totul strălucea și arăta ca nou. N-am înțeles cum își permite ceva atât de luxos. În scrisorile pe care mi le trimisese, îmi spusese că e chelner într-un restaurant. Suedia era într-adevăr o țară ciudată dacă personalul unui restaurant își permitea să trăiască regește. Nu puteam să-mi dau seama cum venea asta.

— Este absolut minunat! am exclamat eu.

M-am dus la fereastră și m-am uitat la strada albă, pe unde își făceau loc mașinile. A venit și el lângă mine. Mi-am scos paltonul și i l-am dat. Apoi mi-am dat jos geaca pe care o avusesem cu mine

de la Zagreb și am pus-o pe pat. Părea ieftină pe cearșafurile de lux.

Am văzut că se uita la corpul meu, dar m-am prefăcut că nu observ.

— Tu unde stai? am întrebat eu.

Arătă spre perete.

— Acolo. Pe partea cealaltă.

— Ce facem în seara asta?

— Nu știu ce ai tu de gând să faci, dar eu am o întâlnire, răspunse el uitându-se la ceasul de la mână.

M-am holbat la el și apoi am observat cum colțurile gurii lui formează un zâmbet, apoi izbucni în râs.

— Am rezervat o masă pentru noi la ora 19.

— Cât este ceasul acum?

— E 17:15. Ne vedem în hol la 18:30, să bem ceva înainte de masă.

A pus cheia pe birou și m-a lăsat singură.

Am auzit ușa camerei alăturate deschizându-se și închizându-se.

Apoi m-am aplecat și am deschis geanta. Mi-am dat seama cum voi arăta judecând după puținul pe care îl văzusem în legătură cu ceea ce purtau suedezele.

Telefonul de pe birou a sunat pe neașteptate. Am tresărit și m-am uitat la el. Cum trebuia să răspund? Nu știam niciun cuvânt în suedeză și doar câteva cuvinte în engleză. Am întins mâna și am ridicat ușor receptorul.

— *Hello*? am răspuns eu în engleză.

Era Zoran.

— Te întrebai cine e?

Am zâmbit în oglinda din fața mea.

— Da.

— Am uitat să-ți spun că Moș Crăciun a întârziat anul acesta. N-a găsit drumul spre Croația.

Nu am înțeles ce a vrut să spună.

— De aceea ți-a lăsat un cadou în dulap.

Am aruncat o privire spre dulap.

— Stai puțin, am zis eu și am pus cu grijă telefonul pe birou.

Am deschis ușile dulapului și am văzut pe un umeraș o rochie neagră, strălucitoare. Nu mai văzusem niciodată ceva mai frumos și nu îndrăzneam să mă gândesc la cât costase. Jos era o pereche de pantofi negri.

Am scos rochia de pe umeraș și am pus-o pe lângă mine în oglindă. Părea că mi se potrivește perfect. Am luat din nou telefonul.

— Ce zici? întrebă Zoran.

— E minunată. Nu știu cum să-ți mulțumesc. Dar de unde ai știut măsura?

— Am întrebat-o pe mama ta. Ea m-a ajutat. Pantofii cu toc sunt mărimea 36, ar trebui să-ți vină, chiar dacă s-ar putea să-ți fie frig. Dar restaurantul este foarte aproape.

— Bănuiesc că mă cari din nou în spate, am replicat eu zâmbind. Ne vedem la 18:30.

Faye sună la ușa din față a duplexului. Se înfioră când simți o rafală bruscă de vânt. Întâlnirea cu Johan Sjölander avea să-i hotărască viitorul. Dacă nu mergea bine, trebuia să se gândească la un alt plan. La o alternativă. Dar spera că Johan era la fel de încredere cum își amintea ea. Nu se mai văzuseră de mult.

Ușa se deschise și el o privi surprins.

Părul blond era, dacă e posibil, chiar mai ciufulit decât își amintea ea. Prima dată când îl întâlnise, avusese sentimentul că în el zăcea ceva bun și asta încă era valabil.

Faye se bucură să-i vadă silueta slăbănoagă.

— Bună! Pot să intru?

— Evident. Îmi pare rău. Abia am…

Faye intră și îl îmbrățișă.

— Îmi pare rău că am apărut așa, dar trebuie să vorbim.

— Ești oricând binevenită aici, știi doar. Vrei să bei ceva?

— Ceai, dacă ai.

Johan o conduse într-o bucătărie mică.

Pe perete, în spatele unei canapele de modă veche, atârna o fotografie înrămată. Ochii lui Faye lăcrimară când se uită la chipul celei mai bune prietene. Își amintea foarte bine ultima perioadă. Cum Chris slăbise și cum corpul ei puternic se împuțina fără ca medicii să poată face ceva.

Faye obișnuia să se consoleze cu faptul că prietena ei măcar fusese fericită cu Johan.

Johan se uită la Faye.

— Îi plăcea când găteam, mai ales spre sfârșit. Era ceva special, pentru că ea nu mai putea mânca nimic. De asta am vrut să o am aici, să-mi țină companie când îmi fac caserolele cu mâncare pentru serviciu.

Lui Faye i se puse un nod în gât. Nu avea mecanisme de apărare împotriva durerii după pierderea lui Chris. Și, în același timp, simțea un grăunte de vinovăție în ceea ce-l privea pe Johan. Ar fi trebuit să-l viziteze mai des; probabil că se simțea foarte singur. Dar poate tocmai de aceea nu putea face față; îi amintea prea mult de Chris.

El puse la fiert apa pentru ceai.

— Caserole cu mâncare. Deci presupun că lucrezi tot ca profesor? întrebă Faye așezându-se pe canapeaua scârțâitoare din bucătărie.

Johan scoase două căni, puse plicuri cu ceai în ele și le așeză pe blatul din bucătărie, așteptând să fiarbă apa.

— Da. Aceeași școală. Nu cred că-mi voi schimba vreodată profesia sau locul de muncă.

Faye se uită îndelung la el. La omul ăsta care moștenise averea lui Chris, bineînțeles cu excepția companiei, dar care totuși

continua să trăiască o viață aparent simplă.

Turnă apă în căni și le duse pe masă, după care se așeză pe un scaun vizavi de Faye.

— Ești sigur?

— De ce? întrebă el cu gândurile în altă parte.

— Că vrei să fii profesor mereu?

El râse.

— Ai o ofertă de muncă pentru mine sau ce?

Faye înțelese că nici nu-și putea imagina ce avea ea de gând să-i ofere.

— Da, chiar am, răspunse ea zâmbind.

Johan o studie de parcă se aștepta s-o vadă izbucnind în râs, dar Faye nici măcar nu clipi.

— Ești serioasă? Ce să faci cu mine?

— Am încredere în tine și asta e suficient. De fapt, asta-i toată fișa postului.

Johan suflă în ceai, dar nu spuse nimic.

— N-ai de gând să întrebi ce fel de job este?

El luă plicul de ceai cu linguriță și stoarse câteva picături înainte de a-l pune pe farfurie.

— Ce fel de job este?

— Al meu. Vreau să fii director la Revenge.

Johan pufni în râs, dar Faye nu schiță niciun gest. Îl așteptă să termine.

— Ai înnebunit complet? întrebă el în cele din urmă. Nu știu nimic despre gestionarea unei companii multinaționale. Și mai ales despre produse de înfrumusețare. De ce mă vrei pentru jobul ăsta? Și în plus, nu sunt de sex greșit? Nu e deviza Revenge că e făcută de femei pentru femei?

— Așa cum am spus: pentru că am încredere în tine. În ciuda handicapului tău evident, că ai un penis.

Johan clătină din cap și se frecă la ochii.

— Mă bucur că m-ai întrebat, Faye, chiar dacă eu tot cred că glumești. Mulțumesc, dar nu, mulțumesc. Cred că vă puteți descurca mult mai bine fără mine. Se pare că vă merge destul de bine. Ce o să faci dacă nu mai vrei să fii directoare?

— Am motive să mă distanțez de companie pentru o vreme.

— Ce motive?

Observă o sclipire de îngrijorare în ochii lui.

— Doar nu ești bolnavă, nu?

Ridică rapid privirea spre portretul de pe peretele din spatele lui Faye.

— Nu, nu sunt bolnavă. Trebuie, din motive pe care nu pot să le dezvălui acum, să creez un zid între mine și Revenge, dar să pot

menține totuși controlul asupra companiei. Pentru asta, trebuie să am acolo pe cineva în care am încredere. Și, de când a murit Chris, doar tu ai rămas. Ea a avut încredere în tine. De asta am și eu.

El deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar o închise la loc. Faye simți că începea să cedeze.

— Salariul este de 19 milioane pe an.

Johan făcu ochii mari.

— Inclusiv bonus.

El clătină din cap.

— Nu știu.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Faye auzi cât de rugătoare îi era vocea. Goală. Vulnerabilă.

Johan ezită.

— În cazul ăsta, nu aș face-o pentru bani, am mai mult decât îmi trebuie, mă descurc. Dar aș face-o pentru tine. Pentru că asta și-ar fi dorit ea, zise el arătând cu capul spre poza lui Chris.

— Știu.

— Nu e vorba de hârtii multe și alte chestii de genul ăsta? Să votez?

Faye clătină din cap.

— Deja ești membru al consiliului, după cum știi, chiar dacă nu ai fost deosebit de activ. Chris a fost cea care și-a dorit asta când mi-a lăsat moștenire grupul Queen pentru a-l încorpora în Revenge. Deci deja faci parte din Revenge, chiar dacă niciodată… nu te-ai implicat în mod direct.

Johan clătină încet din cap.

— Ar însemna foarte mult pentru mine, continuă Faye. Sunt într-adevăr într-o situație disperată. Pot să pierd totul. Iar tu ești, ca să fiu sinceră, o emblemă. În plus, nu o să fii vizibil. O să-ți dau instrucțiuni clare și ai în jurul tău oameni care se ocupă de tot.

Au băut ceaiul.

Apoi Johan încuviință.

— Bine, sunt de acord. De dragul tău și al lui Chris.

Faye îi zâmbi călduros.

— Mulțumesc. Ylva se ocupă de contract. Ți-l trimit cel mai târziu mâine cu un curier, ca să-l semnezi. Sunt multe de semnat, dar apoi o să ai controlul asupra unei firme cu o cifră de afaceri estimată la 15 miliarde de coroane anul ăsta. O să-ți poți umple caserolele cu caviar rusesc, dacă o să vrei.

Johan o privi trist.

— Chris era cea care iubea caviarul rusesc. Eu prefer Kalles.[6]

Faye își puse mâna peste a lui.

— De asta am atâta încredere să-ți dau pe mână munca mea de-o viață.

6 Caviar suedez.

Johan se prezentă la sediul Revenge chiar în dimineața următoare. Școala la care lucra avea mari probleme financiare și nu avusese nimic împotrivă să-l lase să plece imediat.

— Probabil că niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de nelalocul meu…

Johan își trecu ușor mâna peste biroul strălucitor al lui Faye.

— Dacă vrei, pot scrijeli câteva înjurături pe birou, ca să te simți mai acasă, replică ea.

— Cu siguranță ar fi de ajutor.

Johan râse nervos.

Ylva dădu buzna cu o grămadă de dosare în brațe.

— Acestea sunt rapoartele din ultimii ani, e bine dacă arunci o privire pe cifre cât mai repede posibil.

— Faye? Ajutor!

Johan păli și părea că vrea să se ridice și să fugă. Faye se așeză lângă el și îl mângâie calmă pe mână.

— Nu ești singur, bine? O ai pe Ylva aici în fiecare zi, eu te ajut cu ce pot și tot restul echipei îți stă la dispoziție. În majoritatea cazurilor, totul se rezumă la bunul-simț. Nu e astrofizică. E vorba de bani care intră și bani care ies. Ylva are grijă de majoritatea detaliilor, tu trebuie doar să fii la zi cu tot ca să poți lua decizii corecte.

— Decizii corecte cu privire la o corporație de miliarde de dolari, mormăi Johan. Știi că de obicei am probleme să decid și ce să mănânc la prânz?

Se uită la dosare de parcă erau șerpi gata să-l atace în orice moment.

— Uite! Nu trebuie să știi toate cifrele. La începutul fiecărui dosar este un raport de sinteză. Aici îl avem pe cel de anul trecut.

Faye deschise dosarul de deasupra și i-l puse în față. Îi explică metodic și calm diferitele detalii. El aprobă din cap, iar ea observă că frica lui începea să dispară.

— Aici mai avem și alte dosare.

Ylva intră cu un teanc la fel de mare de documente, iar lui Johan îi reveni expresia de panică pe chip.

Faye se ridică și puse o mână pe umărul lui.

— Știi ce? Ne ocupăm mai târziu de astea. Acum avem ceva mult mai important de rezolvat. Ceva care este vital pentru noul tău rol ca director.

— Ce? întrebă Johan îngrozit. Mai rău de-atât?

— Depinde de cât de atașat ești de sacoul tău de catifea.

Luă telefonul și formă numărul stilistului ei, Niklas Berglind.

— Niklas, avem o misiune urgentă. Ne putem întâlni la NK7 peste o oră? La raionul pentru bărbați.

Johan ridică mâinile în apărare.

— Faye… eu… nu. Chiar îmi place sacoul meu, mai degrabă stau aici cu dosarele. Eu…

— Sacoul a luat foc. Haide!

Johan bombăni când îl târî afară din birou. Faye știa că undeva, în raiul ei, Chris râdea cu poftă.

---

7 Nordiska Kompaniet — centre comerciale în Stockholm și Göteborg.

Era deja 14:30 când Faye și Alice se întâlniră să ia prânzul la Grand Hôtel. Era vineri și localul era plin oameni bogați și frumoși. Lui Faye îi era foame și comandă o friptură Rydberg, în timp ce Alice luă o tocană de pește.

Alice se tot uita în jur, iar Faye nu se putu abține să nu zâmbească observându-i îngrijorarea.

— Nu ne urmărește nimeni.

— Ești sigură?

Faye confirmă din cap.

— Putem avea încredere în Secur.

Li se aduse vinul. Alice bău puțin și păru îngrijorată.

— Nu putem să uităm de lumea din jur o clipă mică, mică? Să ne prefacem că suntem două prietene obișnuite, care au ieșit să sărbătorească o săptămână de lucru reușită? întrebă Faye luând o înghițitură din vin.

La o săptămână după ce începuse să-l pregătească pe Johan pentru noul job, Faye se întreba dacă oare nu exagerase sau dacă Secur nu greșise când ajunsese la concluzia că urmăritorii ei erau polițiști. În orice caz, acum se părea că nu o mai urmărea nimeni. Iar Carl Novak și personalul său, cei care încă o păzeau pe Faye și apoi raportau activitatea suspectă din jurul ei, îi confirmaseră. Fusese liniște în ultima vreme.

Johan își asumase cu mare seriozitate rolul de director și se dovedise într-adevăr că era cel mai potrivit pentru sarcina asta. Era calm, interesat și prietenos și devenise repede extrem de popular. În plus, i se potriveau incredibil de bine noile costume pe care i le aleseseră ea și stilistul de la NK.

Faye era mândră de el, dar în același timp bănuia și că e posibil să fi tras concluzii pripite și să se fi grăbit inutil. Poliția probabil că se hotărâse în sfârșit că nu era vinovată de uciderea lui Jack. Dar se întreba oare ce îi făcuse să redeschidă ancheta.

Cu toate acestea, tatăl ei era în continuare în libertate și era plin de ură față de ea. Probabil că aștepta doar ocazia să dea lovitura. Era convinsă că, având în vedere situația, această soluție era cea mai bună. Iar în jurul casei din Ravi unde se aflau mama și fiica ei nivelul de securitate era maxim.

Alice se ridică să meargă la toaletă și Faye rămase singură la masă. Privirea ei o întâlni pe cea a tânărului chelner. Era înalt și brunet — o ducea cu gândul la un star de cinema italian.

De când descoperise că era urmărită, abia dacă avusese timp să se gândească la bărbați și interpretă privirile lui pline de dorință ca un semn că totul era din nou cum trebuie.

Datorită lui Johan, Revenge era în siguranță, orice s-ar fi întâmplat. Ea era, cel puțin pe hârtie, doar o angajată cu un salariu

monstruos. Își putea permite să se distreze puțin. Nu se știa când o să mai aibă ocazia.

Controlase deja din priviri degetele chelnerului și observase că nu purta verighetă. Îi făcu un semn să vină la masă.

— Totul în regulă? întrebă el zâmbind și orbind-o cu dinții lui albi.

Îi zâmbi și ea.

— Nu chiar.

El o privi, așteptând continuarea.

— În seara asta o să am o petrecere la mine acasă. Dar nu am musafiri. De aceea, m-am gândit să te întreb dacă vrei să treci pe la mine.

O urmă de incertitudine se ivi pe chipul frumos.

— Petrecere?

— Mi-am cumpărat o casă nouă.

— Deci o petrecere de inaugurare?

— Da, putem spune și așa.

— Trebuie să aduc vreun cadou?

— Nu e necesar. Oricum, nu-mi plac prea mult vazele și lucrurile de genul ăsta.

El zâmbi. Încrederea îi revenise. Faye îl dorea.

— Termin la ora 18.

— Scrie-ți adresa și numărul tău de telefon pe o foaie de hârtie și trimit o mașină să te ia la ora 20. Cum te cheamă?

— Philippe.

— Pe mine mă cheamă…

— Știu cine ești.

Făcu o plecăciune discretă și se îndepărtă de la masă.

Alice se întoarse și se așeză pe scaun.

— Ce faci diseară? întrebă ea.

Faye îi zâmbi.

— Am planuri.

O clipă mai târziu, Philippe reveni la masa lor și le întrebă dacă mai doreau ceva. În timp ce se apleca să ia paharele goale, scăpă o hârtie pe jos lângă Faye. Ea și Alice mai comandară fiecare câte o băutură.

— Mi s-a părut sau a scăpat intenționat hârtia aia?

Alice înșfăcă hârtia și citi mesajul.

— Folkungagatan 82.

Se uită amuzată la Faye.

— Este exact ce ai nevoie după săptămâna asta, remarcă ea întinzându-i biletul.

— Exact așa m-am gândit și eu.

Li se aduse mâncarea, iar ele se relaxară. Alice nu mai părea la

fel de îngrijorată.

Afară începuse să se adune o mulțime de oameni. Personalul hotelului și câțiva paznici supravegheau intrarea, iar câțiva fotografi stăteau cu camerele pregătite.

— Oare ce se întâmplă? se întrebă Faye.

Alice ridică din umeri.

— Cred că e o vedetă pop care are concert diseară la Avicii Arena. Bănuiesc că stă aici. Nu mai țin minte despre cine e vorba.

Și-au terminat vinul și au decis să încheie seara. Faye luase un taxi spre birou dimineață și acum urma să-l roage pe portar să-i cheme altul. Voia să meargă acasă și să se pregătească pentru vizita lui Philippe.

Când ieșiră în hol, auzi o voce în spatele lor.

— Faye Adelheim.

Ea se întoarse și văzu două persoane, un bărbat și o femeie. Îi recunoscu: erau doi dintre polițiștii din pozele pe care le văzuse la Secur.

— Suntem de la poliție și vrem să vii cu noi.

Cei doi polițiști o încadrară pe Faye și o conduseră afară, în timp ce blițurile camerelor foto o izbiră brusc în față și auzi voci mirate strigându-i numele.

— Vrei să fie un avocat de față?

— Nu am nevoie de avocat, răspunse Faye pe un ton mult mai încrezător decât era cazul.

Cei doi polițiști dominau încăperea cu prezența lor. Bărbatul stătea vizavi de ea la masa simplă. Femeia era rezemată de perete și-și dădu pe spate o șuviță de păr în timp ce o privea pe Faye cu un zâmbet discret.

— În regulă, atunci. Începem interogatoriul. De față sunt inspectorul criminalist Fred Larsson și inspectorul criminalist Hanna Bergh.

Mușchii lui Larsson ieșeau în evidență pe sub cămașă.

— Ce știi despre uciderea fostului tău soț, Jack Adelheim?

Preluase controlul, dar după o analiză rapidă a limbajului corporal, Faye își dădu seama că, de fapt, Hanna Bergh conducea totul de acolo de unde stătea. Era un joc. Trebuia doar să înțeleagă despre ce joc era vorba.

Faye gesticulă.

— Nu mai mult decât restul lumii. După cum sigur ați auzit, eu și Jack nu vorbeam foarte des. Știu foarte puține despre viața lui din perioada de dinainte să moară.

— Îl urai?

Fred Larsson se ridică brusc. Încerca să o intimideze cu statura lui masivă și, într-un fel, funcționa. Creierul ei reptilian îi reaminti imediat cum stătea taică-su aplecat peste ea în momentul de groază de dinaintea durerii.

— Bineînțeles că l-am urât, răspunse ea, sperând să nu arate efectul intruziunii lui în sfera ei personală. Mi-a omorât copilul.

— Suficient de mult ca să vrei să-l vezi mort?

Vocea Hannei era mai blândă decât a lui Fred; polițista o privea cu atenție, stând în continuare sprijinită de perete, cu brațele încrucișate.

— Cred că Jack merită să ardă în iad. E răspunsul la întrebarea ta? Cel mai probabil, a depășit limita într-un anumit context de afaceri.

— Pe ce te bazezi? se auzi din nou glasul Hannei, parcă mai viclean.

— Pe ceea ce știu despre Jack. Am stat cu el mulți ani. La bine și la rău. Jack nu a înțeles niciodată când e cazul să se oprească. Și pe cine nu e cazul să provoace.

Faye se aplecă spre Fred, care făcu ochii mari înainte să apuce să-și controleze expresia.

— De ce puneți întrebări de genul ăsta? întrebă ea. Ați găsit ceva?

O clipă de liniște. Apoi Hanna făcut un pas spre ea, se aplecă și îi șopti:

— Da, am găsit. Și ești arestată pentru crimă.

Partea a II-a

Chipul prietenos al lui Jenny Strömstedt și cuvintele care-i ieșeau din gură erau în contrast puternic. Faye râsese de multe ori la clipul deja popular în care Jenny prăjea pufuleți cu cașcaval și era pe cale să dea foc întregului studio de la Nyhetsmorgon. Acum nu mai râdea. Jenny și Steffo relatau pas cu pas procesul ei.

Faye se răsuci în pat. Se făcuse o adâncitură în saltea, cu forma corpului ei. Era în arest de multă vreme, iar mica încăpere cenușie din închisoarea Kronoberg îi era la fel familiară ca apartamentul enorm de pe Östermalm unde locuise până de curând.

— Este un proces care a ținut Suedia cu sufletul la gură în ultima vreme.

— Nu doar Suedia, interveni Steffo. A fost de un interes imens și pentru mass-media internațională.

— Așa este, acest proces a generat titluri atât în ziarele suedeze, cât și în cele internaționale. Faye Adelheim, fondatoarea imperiului multinațional al frumuseții Revenge, este judecată pentru uciderea fostului ei soț, Jack Adelheim.

Jenny rostea cuvintele cu grijă. Serioasă. Faye își îndepărtă privirea de la micul televizor de pe etajeră. Îi era greu să accepte că vorbeau despre ea, că era vorba de viața ei.

Mass-media trimisese la tribunal armate de jurnaliști care relatau veseli fiecare detaliu. Fusese furtuna perfectă: enigmatica miliardară a cărei fiică fusese ucisă a creat din durere imperiul Revenge și a răzbunat moartea fetei prin uciderea vinovatului care, pe deasupra, era și fostul ei soț. Sala de judecată aflată în spatele geamurilor din camera 37 de la etajul doi al judecătoriei din Scheelegatan fusese ticsită în fiecare zi.

— Cu toate acestea, sprijinul pentru Faye Adelheim este încă solid, continuă Jenny.

Faye se întoarse din nou către televizor. Jenny ridicase un tricou alb cu textul *Free Faye*.

— Acest tricou a apărut cu câteva zile în urmă, iar hashtagurile *freefaye* și *killemallfaye* sunt acum foarte populare pe rețelele sociale.

Lăsă tricoul în jos și se întoarse către un bărbat care stătea vizavi de ea.

— Dar chiar dacă mulți o susțin, este greu să ignorăm dovezile. Ce părere ai, Leif GW Persson?

Camera se îndreptă către Leif GW, cel mai cunoscut criminolog din Suedia și unul dintre autorii preferați ai lui Faye. Dură o clipă până să răspundă. Își ridică încet pe frunte ochelarii de citit, cu un gest caracteristic.

— Da…

Tărăgăna cuvintele. Jenny și Steffo așteptară răbdători, obișnuiți cu pauzele lui lungi, pentru că era de multe ori invitat în

emisiune.

— Da… nu prea e bine pentru Faye Adelheim. Procurorul a făcut o treabă bună, după părerea mea.

— Ai spune că este un așa-zis caz circumstanțial, așa cum a afirmat de multe ori avocatul apărării?

Jenny se aplecă în față.

Leif GW chicoti, astfel încât vesta lui verde se clătină.

— Da, probabil că așa aș zice. Dar interesant este că indiciile sunt suficiente ca să constituie o dovadă bună. Colierul ei, pe care l-a găsit un culegător de ciuperci în locul unde au fost descoperite și rămășițele lui Jack Adelheim este foarte incriminator în sine. În plus, a avut un motiv puternic să-și dorească să-l ucidă pe fostul soț. Iar alibiul ei este susținut doar de un prieten apropiat. Aș spune că se pare că lucrurile nu sunt în favoarea ei.

— Dar avocatul ei a declarat că i s-a spart mașina, iar colierul a fost furat, și ea chiar l-a purtat mult după dispariția lui Jack Adelheim.

— Nu s-a dovedit că într-adevăr i s-a spart mașina, de fapt nu există nimic care să demonstreze asta, nimeni nu a văzut spargerea și putea foarte bine să spargă și ea geamul mașinii. Și este ciudat și faptul că nu a fost furat nimic altceva — în mașină era și o poșetă scumpă, iar ea susține că singurul lucru furat a fost colierul. În plus, niciun martor nu a putut depune mărturie că Faye Adelheim a purtat bijuteria după moartea fostului ei soț. Și, nu în ultimul rând, pe lanțul de argint și pe medalion au fost găsite doar amprentele ei. Un detaliu picant în cazul ăsta este că medalionul conținea de fapt o fotografie a inculpatei și a fiicei ei. Pare aproape ireal de neîndemânatic să pierzi așa ceva la locul crimei, cum susține procurorul.

— Dar nu se poate spune despre Faye Adelheim că este stângace sau neîndemânatică, obiectă Steffo. Este cunoscută la nivel internațional pentru mintea ei ingenioasă în afaceri.

— Da, dar, vezi tu, creierul de afaceri e una, să gândești inteligent când ucizi pe cineva este cu totul altceva. Atunci intră în joc sentimentele și îți întunecă judecata. Și în acest caz, el îi ucisese fiica. Răzbunare și ură. Și cei mai buni greșesc în cazurile acestea. Există o mulțime de oameni cu un IQ ridicat care sunt după gratii.

— Mulțumim, Leif, pentru comentariile tale mereu înțelepte.

Jenny ridică privirea spre camera de filmat.

— Așadar, astăzi se va pronunța verdictul în procesul lui Faye Adelheim, iar TV4 va transmite în direct începând de la ora 15. Și acum, ne vom întâlni în curând cu Lis Evertsson, cu care vom discuta despre cum poți să faci cadouri frumoase din lucrurile pe care le găsești în pădure.

Faye își întoarse privirea de la televizor. Era pustiită pe dinăuntru. Nu simțea nimic. Nici frică, nici furie. Acum voia doar să știe.

Stockholm, Revelionul 1995

N-o să-i uit niciodată privirea când am păşit în barul hotelului, unde mă aştepta cu o băutură în faţă. Parcă nu mă mai văzuse vreodată. Nu m-am simţit niciodată mai frumoasă. Rochia strălucea în lumina vagă, iar pantofii cu toc mă înălţaseră cu vreo şapte sau opt centimetri. Cu toate acestea, când s-a ridicat mi-am dat seama că era oricum cu cel puţin jumătate de cap mai înalt decât mine.

— Arăţi… incredibil, Milenka!

Mi-a tras scaunul, iar eu m-am aşezat, fără să mă arăt impresionată de complimentul lui.

— Mulţumesc, am răspuns şi am zâmbit.

Era elegant în costumul lui închis la culoare şi cu părul negru pieptănat pe spate.

— Ce vrei să bei?

— Ce bei şi tu, am răspuns eu arătând spre paharul lui aproape gol.

Zoran s-a dus la bar, iar în timp ce aştepta băuturile s-a întors şi m-a privit. Nu puteam să-i înţeleg privirea, pentru că transmitea atât dragoste, cât şi ceva sălbatic, neîmblânzit. Mă îngrijora, dar mă şi atrăgea într-un mod pe care nu-l mai cunoscusem niciodată.

Era ca un basm, un vis. Stockholmul era frumos, exotic şi întâlnisem un bărbat care, deşi încă era un străin, mă răsfăţa. Războiul, Zagrebul şi munca istovitoare de la Rosen erau departe acum. Erau pe acelaşi continent, dar puteam la fel de bine să fiu şi pe altă planetă.

Zoran s-a întors cu băuturile, am dat noroc şi l-am rugat să-mi povestească despre Växjö şi despre viaţa lui acolo.

— Lucrez într-un restaurant, a început el. Dar nu o să mai fac asta mult timp.

— Îţi dai demisia?

El clătină din cap şi zâmbi.

— Nu, o să-l cumpăr.

— Restaurantul?

El aprobă din cap nerăbdător.

— Actualul proprietar e tot croat şi se mută la Göteborg. Mi-l dă ieftin. De fapt, îl administrez deja de un an, aşa că ştiu că are potenţial.

Mă uitam la el cu ochii cât cepele. Suedia îmi părea cea mai

ciudată țară. O țară în care un băiat sărac din Croația putea să devină proprietar de restaurant la mai puțin de trei ani de când ajunsese acolo.

— O să fie bine, a continuat el, apoi a ridicat iar paharul.

A sorbit din băutură, dar nu și-a luat privirea de la mine. Ochii lui verzi mă cercetau cu atenție.

— Să fie cu noroc! O să am grijă de tine, Milenka.

— Știu, am răspuns încet, ridicând și eu paharul.

Întotdeauna am avut tendința să fiu independentă, să câștig banii mei, să am propria viață, dar toate visurile mele au fost aruncate la gunoi chiar în barul acelui hotel. Nu mai puteam să fiu puternică, voiam să aibă el grijă de mine. Voiam să se uite la mine cu ochii ăia pofticioși în fiecare zi, pentru tot restul vieții mele, și îmi doream să fie soțul meu.

În caz că m-ar fi întrebat dacă voiam să ne căsătorim în momentul ăla, aș fi spus „da“ fără nicio ezitare.

Am terminat băuturile și Zoran le-a plătit. Mi-a pus paltonul lui peste umeri și, pentru că încă era zăpadă, albă și moale, m-a dus în spate până la taxiurile care așteptau la gara centrală.

Am urcat într-o mașină, Zoran i-a dat șoferului adresa și apoi am plecat. Mă uitam mirată la clădirile pe lângă care treceam. Gheața se întinsese peste apă și peste tot erau oameni în haine de sărbătoare.

— Uite castelul, acolo stau regele și regina, mi-a explicat Zoran.

Castelul era frumos luminat, dar nu semăna deloc cu castelele la care visam eu când eram mică.

Mașina a virat și a intrat într-un parc mare. Dintr-o clădire impunătoare se auzea muzică pop electronică, iar afară era coadă. Zoran a deschis ușa mașinii și m-a ajutat să ies. Aici zăpada se topise, așa că am mers singură, dar la brațul lui.

— Acolo mergem? am întrebat eu arătând spre intrare.

— Nu, acolo e un club de noapte. Mergem la restaurantul de după colț.

— Cum se numește?

— Operakällaren.

Am încercat să repet cuvintele fără să mă audă, dar a observat.

— O să înveți fără probleme suedeza, m-a încurajat el.

Restaurantul era luminat îmbietor, iar la mese stăteau și mâncau oameni îmbrăcați în haine de gală. Mi-a deschis ușa și am intrat la căldură. Șeful de sală a bifat numele lui Zoran pe o listă și ne-a condus la masa noastră. Eram din ce în ce mai emoționată. Restul clienților păreau foarte plini de viață. Am încercat să mă comport ca ei, să le imit mișcările, poziția șervetului din poală.

Zoran a comandat o sticlă de șampanie și apoi și-a mutat

scaunul, ca să stăm unul lângă celălalt. M-am uitat în jur să văd dacă mai stătea cineva așa, dar am observat că eram singurii.

Părea complet neinteresat de eventualele reacții și priviri, de parcă am fi fost singuri în local. A deschis meniul și mi-a explicat ce conțineau diferitele feluri de mâncare. Am decis să comandăm mușchi de vită cu cartofi prăjiți și un sos numit *béarnaise*, despre care el susținea că este cel mai bun pe care îl gustase vreodată.

— Îl aveți și voi la restaurantul din Växjö?

— Da, desigur. Dar cred că e mai bun aici. Sau, sincer să fiu, sunt convins că e mai bun aici. Mai avem mult de lucru ca să facem restaurantul profitabil, dar nu mi-e frică de muncă. O să reușim.

M-am înfiorat când mi-am dat seama că folosise pluralul. Însemna că eram împreună, că ne aparțineam unul celuilalt, că eram un tot.

M-a privit serios, apoi m-a luat de mână.

— Ești îngrijorată?

Am clătinat din cap.

— Nu. Am încredere în tine.

Și chiar aveam. Avea ceva invincibil. Era un om care nu putea fi învins, care își lua ce voia să aibă. Mă speria, dar în același timp mă și fascina.

— Vine mâncarea.

Sosul era într-adevăr delicios, la fel ca toată mâncarea. Nu mâncasem niciodată ceva mai bun. Zoran comandase o sticlă de vin roșu și, pe măsură ce beam și mâncam, începeam să simt cum mi se răspândește în tot corpul căldura alcoolului.

Am stat de vorbă toată seara, iar Zoran mi-a povestit despre Suedia, despre prima lui perioadă dificilă, despre cât de singur se simțise. Eu aveam mii de întrebări, la care el mi-a răspuns răbdător și zâmbitor.

M-a convins să comand și desert și am ales *crème brulée*.

Timpul a zburat; ceasul lui Zoran arăta ora 23.

— Mă gândeam să vedeam artificiile de lângă castel, a zis el.

Am clătinat din cap.

— Putem merge la hotel.

— Ești obosită după călătoria cu trenul? m-a întrebat încruntat.

— Da, dar nu vreau să dorm.

M-a privit mirat, iar eu i-am răspuns fără a clipi. A chemat un chelner și a cerut nota de plată. Când a primit-o, a scos banii, a lăsat două bancnote roșii pe masă și s-a ridicat.

Am fost surprinsă că nu mi-a oferit paltonul lui când am ieșit în frig. Mă întrebam dacă am greșit cu ceva, dacă era dezamăgit de mine. Dar imediat ce am cotit la stânga s-a oprit. Și-a descheiat paltonul și mi l-a pus pe umeri. Atunci am descoperit că avea ceva

în mână — o sticlă de șampanie.

— Trebuie să avem cu ce să dăm noroc în 1996.

Mi-am băgat mâinile reci în buzunarele paltonului și am descoperit ceva tare. Luase și paharele. Am zâmbit.

Zoran a făcut semn unui taxi, mi-a deschis ușa și apoi ne-am așezat. Mi-a întins paharele, a desfăcut sticla și a turnat. Din când în când, se auzeau petarde și totul părea ireal.

Acum erau și mai mulți oameni pe străzi, grupuri care se îndreptau probabil către locuri de unde se vedeau artificiile ce aveau să lumineze curând cerul întunecat, pentru a întâmpina noul an.

Taxiul s-a oprit în fața hotelului și am intrat prin ușile de sticlă.

Am devenit brusc foarte serioși când am coborât din lift la etajul nostru. Am încetat să mai vorbim unul cu celălalt. M-a luat de mână și m-a condus spre camera lui, a descuiat și m-a lăsat să intru. Era curat și patul era făcut, iar în aer se simțea vag parfumul lui. Mi-am dat jos paltonul și l-am ajutat să-și scoată sacoul. Apoi eu am fost cea care l-a luat de mână, l-a condus spre pat și i-a spus să se așeze. Nu prea știu de unde mi-am venit curajul ăsta.

I-am desfăcut cravata, i-am descheiat cămașa și am scos-o de pe el. Apoi mi-am descheiat rochia neagră și am lăsat-o să alunece în jos. S-a uitat la mine în timp ce mi-am scos sutienul și chiloții.

L-am împins în piept, astfel încât să cadă pe spate în pat, și m-am urcat peste el. M-am mișcat încet și am simțit că avea erecție.

Cerul a explodat deasupra noastră. M-am întins după sticla de șampanie pe care o ținea în mână, am luat-o și am băut lacomă direct din ea. M-am lipit și mai mult de el.

— Sunt a ta, i-am șoptit. Poți să faci ce vrei cu mine.

Era o dimineață neobișnuit de rece, la știrile de dimineață anunțaseră că nu mai fusese atât de frig în februarie de câțiva ani buni. Afară ningea peste mestecenii desfrunziți, acum acoperiți de zăpadă.

Faye se gândi că ar fi fost un peisaj frumos fără gardurile înalte cu sârmă ghimpată care înconjurau penitenciarul. Era încă întuneric când își puse pe ea hainele incolore și fără formă ale închisorii. Ajunsese la penitenciarul Stenakull cu o seară înainte; transportul deținuților întârziase din cauza căderilor masive de zăpadă.

Fusese condamnată pentru uciderea fostului ei soț, Jack. Era catalogată ca fiind una dintre cele mai periculoase femei din Suedia și, prin urmare, nu exista altă variantă.

Nici tribunalului, nici Curții de Apel nu le-a păsat de femeile care stătuseră cu pancarte în fața tribunalului, strigând tare pentru dreptate, pentru Faye. Fusese condamnată la închisoare pe viață. Judecătorul acceptase punctul de vedere al procuraturii și acceptase șirul de dovezi circumstanțiale, inclusiv colierul descoperit lângă casa incendiată unde fusese găsit cadavrul lui Jack. Așa cum prezisese Leif GW Persson.

Nu încăpea nicio îndoială că persoana care dorea să se răzbune o băgase la închisoare. Colierul dispăruse din mașina ei și fusese lăsat la locul faptei după comiterea crimei. Faye era convinsă că era implicat cumva și tatăl ei în toată povestea. Și se temea că o aștepta ceva și mai rău aici la închisoare. Trebuia să fie vigilentă, permanent pregătită să se apere.

Intră în baia mică și se stropi cu apă pe față. Cu o seară înainte, când fusese adusă aici, se mirase că deținuții aveau toaletă și duș în celulă. După ce văzuse mult prea multe filme polițiste și seriale TV despre închisorile pentru femei, își imaginase o găleată ruginită într-un colț al camerei și un duș comun.

Se duse lângă ușa celulei care urma să fie deschisă în curând și își îndreptă spatele. O durea. Patul îngust era format dintr-o bază din lemn și o saltea subțire.

Pe masă se afla un set de tacâmuri din plastic. Bănui că trebuie să le aibă cu ea, așa că le luă în mână pentru a fi pregătită.

Ușa se deschise și ea se îndreptă spre sala de mese, unde deținutele luau împreună micul-dejun. Erau 12 femei în secția ei. La scurt timp după ce intră în sala de mese sterilă, apăru o tânără cu părul negru dat pe spate, îmbrăcată în trening, și se duse lângă oalele din care se servea mâncarea. O salută din cap pe Faye. Chiar în spatele ei șchiopăta o femeie de vreo 60 de ani.

Femeia în vârstă se apropie de Faye și se prezentă.

— Louise Axén.

— Numele meu este…

— Faye, toată lumea de aici știe cine ești. Am urmărit procesul. Și cel de la tribunal și cel de la Curtea de Apel. Bineînțeles că am vrut să fii achitată, dar unele dintre noi am sperat că vei ajunge aici în caz de condamnare.

Ea zâmbi, iar femeia în trening se întoarse către Faye.

— Alo, vedeto, ai de gând să ajuți sau nu?

Faye se grăbi să facă ceea ce i se spusese. Observă că tânăra în trening și Louise se ciondăneau de parcă erau mamă și fiică. Realiză că era plăcut să le asculte în timp ce amesteca în oala mare cu orez cu lapte.

Mai veniră și alte femei. Încă mahmure de somn, cu părul răvășit, intrară și se așezară în jurul meselor. Unele o salutau, altele nu.

Faye le privea cu prudență, fără să se holbeze, de frică să nu le provoace. Observă că una dintre ele era gravidă. Discuțiile se refereau în general la vizitele copiilor și rudelor. Ea nu va avea vizitatori o vreme — le spusese lui Kerstin, Alice și Ylva că ar fi mai bine să nu vină prea curând.

Când îi treceau prin minte amintiri cu Julienne, cu părul ei blond fluturând în vânt în timp ce alerga la piscină sau respirația ei care șuiera când adormea, pe Faye o durea atât de tare, încât simțea în tot corpul. Spera că mama ei îi oferea nepoatei ei la Ravi toată dragostea și sprijinul de care avea nevoie. Și spera că sunt în siguranță.

Femeia în vârstă, Louise, veni și puse mâna pe umărul lui Faye.

— Vino la mine dacă ai nevoie de ceva. Sunt aici de ceva vreme.

Faye se abținu să întrebe cât de mult însemna de fapt *ceva vreme*.

— Mulțumesc. Apreciez.

Se așezară la o masă. Un gardian, sau paznic, cum îi spunea Louise, intră și le dădu bună dimineața, iar femeile îi răspunseră în cor. După ce plecă, își reluară conversațiile.

Louise turnă sirop pe orezul cu lapte.

— Mă pregătesc să devin sudor, multe dintre noi fac asta. Tu te-ai hotărât ce-o să faci?

În jurul lor, toată lumea sorbea din orezul cu lapte. Într-adevăr nu prea existau bune maniere pe aici.

— Da, o să mă duc la croitorie, răspunse Faye.

— Atunci o să faci haine pentru toți deținuții din Suedia, o să dai lovitura.

Fata în trening, al cărei nume Faye nu-l aflase încă, se aplecă spre ea.

— Poți să faci tricourile puțin mai strâmte? De preferat cu

decolteu.

Își strânse bustul voluminos.

— Gagicul meu a plătit 50 000 pentru țâțele astea.

Faye râse.

— Promit că o să mă gândesc. Cum te cheamă?

— Miryam.

Întinse mâna către Faye, care i-o strânse.

După micul-dejun, câteva femei își clătiră tacâmurile și dispărură înapoi în camerele lor, altele mai zăboviră puțin în camera de zi.

Faye le ajută pe Louise și pe Miryam să pună vasele la loc.

— *Fuck*, urăsc weekendurile când nu se întâmplă nimic! exclamă Miryam.

— Tu ce lucrezi? o întrebă Faye.

— Sudură.

— Îți place?

— Nu e Gröna Lund[8], dar e OK.

Două femei stăteau lângă cabina telefonică cu cartele în mâini, așteptând să le vină rândul să sune. Paznicul care le salutase mai devreme era lângă ușă, cu mâinile pe centură. Avea cam 40 de ani și postura lui dezvăluia că avea multă încredere în el și era convins că arăta bine.

— Ăla e Arvid, explică Louise. Este…

— Arvid e un coi, o întrerupse Miryam.

Louise îi aruncă o privire tăioasă, iar Miryam ridică palmele în semn de apărare.

— De ce? întrebă Faye.

— Vorbim altă dată, răspunse Louise. Dar noi l-am poreclit Coiul. Conform unor surse de încredere, ne bazăm pe faptul că are doar un testicul.

Miryam se apucă să clătească cești le de cafea și să le pună în mașina de spălat vase.

— Auzi? Cât de bogată ești tu, Faye? întrebă ea.

— Foarte.

Miryam se îndreptă de spate.

— Și ce se întâmplă cu banii tăi acum?

Faye făcu un semn cu mâna.

— Sunt investiți în fonduri și sper să crească.

— Poți să mă înveți și pe mine cum să fac banii să crească?

Faye începu să frece oala de orez cu o perie pentru vase.

— Evident.

Miryam închise zgomotos ușa mașinii de spălat vase.

— Ești aici pe viață. Să zicem că, practic, o să stai 20 de ani. Poate inventează ăștia o modalitate de a opri îmbătrânirea, ca să nu fii

babă când ieși de aici. Chiar nu contează dacă ești bogată sau săracă, atâta timp cât ești tânără și frumoasă, nu?

Faye râse.

— Tu cât stai aici?

— Mai am șapte ani. O să am 30 de ani când ies, răspunse Miryam.

O femeie pe care Faye o observase în timp ce mâncau se așeză pe canapea. Nu știa de ce, dar i se părea cunoscută. Văzuse cum se purtau celelalte femei cu ea, respectul din ochii lor. Nu venise să o salute pe Faye și luase micul-dejun în tăcere. Nimeni nu i se adresase și nici ea nu vorbise cu nimeni. Deținuta care se uita la televizor îi dădu imediat telecomanda. Femeia avea vreo 30 de ani, părul castaniu și ochii mari și negri.

— Cine este? o întrebă Faye în șoaptă pe Miryam.

— Ines.

În acel moment, Faye își dădu seama de ce i se părea cunoscută. În urmă cu doi ani, ziarele fuseseră pline de articole despre cum fusese destructurată o rețea criminală din Rinkeby, implicată în tot felul de infracțiuni, de la contrabandă cu droguri la fraudă. Ines Makhrabi fusese unul dintre lideri și singura femeie condamnată. Pentru că fusese un caz atât de neobișnuit, presa îi publicase numele și poza. Jurnaliștii fuseseră fascinați de tânăra cu ochii negri, frumoasă și tăcută. De asemenea, se părea că avea un impact imens asupra celorlalte deținute, fără să facă mare tam-tam. Poate le era frică de ea? Faye se hotărî să se poarte cu grijă în preajma lui Ines.

Își clăti tacâmurile la robinet.

— De ce avem tacâmurile în cameră? o întrebă ea pe Miryam.

— Tot dispăreau înainte, așa că mereu lipseau tacâmuri când trebuia să mâncăm. Și acum paznicii pot să le țină evidența, ca să nu le transformăm în arme. Chiar dacă sunt de plastic, pot să devină foarte ascuțite.

— Se întâmplă așa ceva?

Faye se strădui din răsputeri să nu pară îngrijorată. Sentimentul de a fi urmărită pe care îl trăise în săptămânile de dinainte să fie arestată reveni în forță.

— Uneori. Dar nu-ți face probleme. Am eu grijă de tine.

---

8 Parc de distracții în Stockholm.

Mașina de cusut era ca un instrument străin în mâinile ei. Faye nu mai cususe din liceu, de la orele de lucru manual. Dar acum începea cu sarcini simple. Cusături drepte, în sus și în jos, în sus și în jos.

Lucrul ăsta monoton era neașteptat de liniștitor. Spre deosebire de existența ei de până atunci, obișnuită cu o muncă în care n-avea două zile la fel, când trebuia să rezolve tot timpul probleme noi, când trebuia să găsească răspunsuri la întrebări neașteptate. Îi plăcea. Dar nu avea voie să-i fie dor. Pentru că dacă lăsa dorul să-i intre în suflet, s-ar fi făcut bucăți. În momentul acesta, trebuia doar să se lase legănată în monotonia liniei drepte pe pânza verde.

Mașina de cusut scoase un zgomot ciudat și Faye înjură. Firul se încurcase, iar ea se uita disperată la ața înnodată. O voce din spatele ei o făcu să tresară.

— Ai nevoie de ajutor?

În spatele ei era Louise. Faye zâmbi cu recunoștință și se dădu laoparte, iar Louise se așeză și începu să descurce, repede și firesc, ața.

— Am fost la cursuri. Pot face asta și în somn. Tu trebuie doar să-ți amintești să fii atentă când bagi firul. Și apoi să ai materialul întins în timp ce coși.

Louise termină de cusut rândul și se ridică.

— *Voilà*.

— Mulțumesc. Chiar n-am idee ce fac.

— O să înveți repede.

Louise o bătu pe umăr și se îndreptă spre una dintre femeile care stăteau mai departe. Un radio era pornit cu volumul încet, iar Faye se trezi fredonând în timp ce luă o bucată nouă de material și o puse cu grijă în mașina de cusut.

— Visuri de argint, visuri de aur…

Era o melodie veche; își aminti că mama ei i-o cânta adesea în copilărie.

— Aici nu există visuri de argint sau de aur. Numai visuri de bronz. Cele mai proaste, strigă Louise din dreptul ușii, înainte de a părăsi încăperea.

Faye zâmbi, dar o săgeată îi trecu prin inimă. Louise avea dreptate. Nu mai avea decât visuri de bronz.

Era jumătatea lui februarie. Zăpada era așternută într-un strat gros peste zidurile închisorii când Faye și Miryam ieșeau la plimbare în curte. În fiecare zi aveau dreptul la o oră în aer liber. Zilele treceau greu, dar Faye încerca să se adapteze la viața monotonă de la Stenakull. Momentele în care își dădea seama că va sta aici ani buni fără să-și poată vedea fiica erau atât de dificile, încât nu mai putea să respire normal minute întregi. Nu trebuia să se lase cuprinsă de dor, pentru că n-ar mai fi avut cum să supraviețuiască aici.

Deși aparent Stenakull era o instituție liniștită, ea observă că existau intrigi adânc înrădăcinate și conflicte grave între femeile de acolo.

Miryam îi povestise despre femeile care aveau o relație, despre cele care se despărțiseră și care dintre ele se culcau cu paznicii.

Într-o noapte, o trezi vuietul unor motoare de mașini. Se dădu jos din pat, se duse la fereastră și se așeză pe birou ca să vadă afară, în întuneric. Pe parcursul săptămânii trecute se concentrase atât de tare să-și găsească locul printre celelalte deținute, că aproape uitase de lumea de afară. Vuietul de motoare, care probabil venea de la o cursă de mașini de undeva, de dincolo de pădure, îi aduse aminte că viața mergea mai departe dincolo de gardurile înalte.

În același timp, încerca să excludă în mod deliberat lumea exterioară și nu răspundea când o căuta cineva. Chiar astăzi primise o scrisoare de la Alice, care îi scria că ziare tot mai renumite, site-uri de știri și canale TV din nord, mai multe țări europene și chiar *New York Times* doreau să facă primul interviu exclusiv cu miliardara care se răzbunase pe soțul ei și-l omorâse. Era interesată?

Faye știa că nu avea de gând să-i răspundă. Mai știa și că trebuia să iasă de aici. Nu doar din cauza nevoii pur fizice de a se duce la Julienne și de a-i fi mamă. La Stenakull era vulnerabilă, o țintă ușoară pentru tatăl ei, dacă reușea cumva să ajungă la ea.

Încetini și șopti:

— A scăpat cineva de aici? o întrebă ea pe Miryam, care își sufla în mâini și apoi le freca una de alta.

— Nu în ultima vreme. Dar se poate.

— Cum?

Miryam își trecu mâna prin păr și se uită la ea.

— Paznicii. Le iei cheile.

— Cum?

— Sugi penis sau lingi păsărică, scuză-mi limbajul.

Faye îi zâmbi. O văzu pe Ines plimbându-se în depărtare, singură ca întotdeauna.

Miryam continuă:

— Problema nu e să scapi, problema e să te ascunzi după aia. Sunt aici de patru ani, nu prea știu ce aș putea face afară. Și să te ascunzi de poliție este mult mai greu decât crezi.

— Dar mi-ai spus în prima zi, acolo, în bucătărie, că tânjești să ieși de aici…

Miryam râse.

— E ușor să vorbești. Adevărul e că te obișnuiești. Mi-e groază să ies. Și nu cred că sunt singura.

Se întoarseră și-și continuară plimbarea.

— Pot să te întreb de ce ești aici?

Miryam tuși, formând un nor alb care se risipi rapid în aer.

— La fel ca tine. Am ucis pe cineva.

Faye așteptă, pentru că nu voia să o preseze. Au mers mai departe în tăcere. În cele din urmă, Miryam păru că se hotărăște să-i povestească.

— Când aveam 18 ani, am cunoscut pe cineva. Era mai în vârstă și foarte bogat. M-am îndrăgostit. Poate de el, poate de banii lui, de confort. Știi, eu am crescut cu mama. Tata a murit când s-a născut sora mea mai mică. Mama s-a chinuit să aibă grijă de mine și de cele două surori ale mele, dar nu i-a mers. În fiecare lună, pe data de 20 se terminau banii și nu mai aveam nimic de mâncare acasă. Eu moșteneam hainele surorii mai mari. Nu era chiar așa de rău. Sora mea cea mică le moștenea apoi de la mine. Era mai rău. Zdrențele alea trecuseră deja prin două generații.

Miryam râse.

— Dar apoi l-am cunoscut pe tipul ăsta, Olof, la o cârciumă. M-a tratat ca pe o prințesă. Am fost în excursii. Italia, Dubai, Paris, Miami. Am ajuns să văd lucruri la care doar visam înainte. Și era drăguț și cu mama și surorile mele. Fusesem îngrijorată că nu știam ce va crede despre ele, noi eram din Hagsätra, el era din Djursholm.

Își trase nasul, iar Faye nu-și dădu seama dacă avea vreo legătură cu frigul sau cu amintirile.

— Am fost la multe petreceri și ne-am drogat mult. Știi cum, în cercuri de genul ăsta, mai tragi o liniuță din când în când. Face parte din ritual când ești la o petrecere. Și pentru că sunt bogați, nu se văd ca niște dependenți de droguri. Dar Olof… începuse… Hai să stăm puțin!

Se așezară pe o bancă, sub un copac singuratic din curtea închisorii. Dură o clipă până când Miryam își continuă povestea.

— Mi-am dat seama că era dependent. Nu se putea gândi la nimic altceva. Și am început și eu să simt dorința de mai mult. Dimineața, direct când mă trezeam. Imediat după ce beam ceva. Totul începuse să fie legat de droguri. Și atunci am înțeles că trebuia să scap de Olof.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Faye încet.

Miryam oftă și înghiți de câteva ori.

— Băgasem de seamă că era gelos, dar nu am înțeles atunci cât de grav era. Într-o seară, când eram acasă, i-am spus că vreau să terminăm, vreau să mă opresc, că o să murim dacă o ținem tot așa. Am observat că parcă îi ardeau ochii. A tăcut, apoi a plecat. M-am dus să mă culc, dar gândurile nu-mi dădeau pace și nu puteam să dorm. Până la urmă am reușit. Și am avut coșmaruri oribile. Când m-am trezit, era pe mine și mă ținea de gât. Mă sugruma și avea ochii complet sălbatici.

Miryam se uită în gol la perete. Faye nu știa ce să spună.

Ines trecu pe lângă ele cu pași vioi și mâinile strânse în pumni.

— Înainte să mă culc, băusem vin în pat. Sticla rămăsese pe noptieră, dar nu ajungeam la ea. În schimb, am pus mâna pe tirbușon. Eram disperată, știam că din clipă în clipă o să-mi pierd cunoștința. L-am înjunghiat cu tirbușonul în gât.

Miryam tuși.

— El a murit, eu am ajuns aici.

Faye aprobă din cap.

Cu mulți ani în urmă, stătuse și ea cu un ciob de sticlă în mână. Un ciob de sticlă verde, ascuțit. Îl ascunsese sub o bucată de parchet ruptă, lângă patul din dormitorul ei din casa din Fjällbacka.

Își imagina cum să-l folosească împotriva fratelui său mai mare, Sebastian, care intra noaptea la ea în cameră. Care o viola. Probabil ciobul încă era acolo, nefolosit.

Faye cumpărase casa și acum era nelocuită. Nu reușise niciodată să o vândă, poate pentru că voia să păstreze amintirile. Să aibă control asupra lor. De câte ori nu-și imaginase cum înfige ciobul lung și ascuțit de sticlă în gâtul fratelui ei mai mare în acele nopți lungi și terifiante?

— Ai avut motivele tale, zise ea scurt. Altfel, ai fi fost moartă.

— Toți avem motivele noastre, răspunse Miryam. La naiba, mi-e frig, eu intru.

— Eu mai stau puțin, îmi place aerul curat.

— A naibii sportivă!

Miryam se grăbi spre intrare tremurând, cu brațele în jurul corpului.

Cu coada ochiului, Faye observă cum Ines, cu pașii ei iuți, se îndrepta spre ea. O luă din loc, dar încet, pentru ca Ines să o ajungă din urmă, apoi se grăbi, ca să poată ține pasul cu ea.

— Faye Adelheim. Sunt nouă aici.

— Știu cine ești, răspunse Ines fără să se uite la ea.

— E bine la aer curat.

— Îmi place să mă plimb singură.

Vocea era ascuțită. Cristalină, așa cum ar fi spus Kerstin.

— Îmi pare rău, nu am vrut să…

Ines mări pasul, lăsând-o în urmă. Femeia avea o strălucire care-i trezise curiozitatea lui Faye. Se uită la ceasul de pe perete: mai era o jumătate de oră până la prânz. Se îndreptă spre intrare și fu încântată când i se încălziră obrajii înăuntru.

Biblioteca se afla pe coridorul din dreapta curții interioare a închisorii. Fusese deja acolo o dată și împrumutase niște cărți, așa că Bibbi, care avea grijă de bibliotecă, o salută din cap atunci când Faye intră.

— Arhiva ziarului?

— Calculatorul din stânga.

Femeia scundă, blondă, arătă spre un computer mare, cu aspect învechit, aflat într-un colț. Nu avea conexiune la internet, dar avea acces la ziare.

După ce căută o clipă, Faye găsi ce căuta: articole despre Ines. Începu să citească. Ceva îi spunea că trebuie să afle cât mai multe înainte de a se apropia din nou de ea.

Faye era încă atentă, chiar dacă atunci când socializa cu celelalte deținute se prefăcea deschisă, poate chiar naivă. Trăia constant cu teama că tatăl ei va ajunge la ea în Stenakull. Teama o ținea trează noaptea. Era sigură că el spărsese geamul Porsche-ului, luase colierul și îl pusese lângă casa unde fusese găsit Jack. Sigur asta era prima parte a planul lui. Să o bage în închisoare pentru a avea control asupra ei, să știe unde e. Următorul pas era să o ucidă aici, probabil printr-o altă deținută.

Munca la croitorie era monotonă, dar măcar făcea ca timpul să treacă mai repede. După muncă, Faye obișnuia să meargă la sală. Detesta să se antreneze, dar își dăduse seama că era necesar pentru a-și menține corpul puternic. Nu-și permitea să iasă din formă acum.

După câteva săptămâni, începu chiar să observe efectele. Durerea de spate de după nopțile dormite în patul tare dispăruse. Se simțea mai alertă, gândurile îi erau mai clare și putea ridica greutăți din ce în ce mai mari.

Împreună cu Miryam, care îi devenise o companie constantă, Faye se antrena la sală într-o sâmbătă după-amiază. Deținutele din alte secții stăteau pe jos. La distanță de ele, Ines era așezată pe un covor gros, părând foarte concentrată. Femeia încă era o enigmă pentru Faye. Dar înțelesese că nu se întâmpla nimic în secția lor fără știrea lui Ines.

Ea domnea acolo, ea era regina. Și își exercita puterea într-un mod discret, care o impresiona pe Faye.

Câteva dintre deținutele dintr-o altă secție jucau volei, iar când mingea veni zburând spre Faye, ea o prinse.

— Ce faci, pizdo?

O femeie de vreo 30 de ani, cu dinți galbeni și privire ciudată, se holbă la Faye. În clipa următoare, încercă să-i smucească mingea din mână. Faye nu-i dădu drumul, iar toată lumea își îndreptă atenția spre ele. Primul impuls fusese să dea mingea înapoi, dar își dăduse seama că trebuie să demonstreze că putea să se apere singură, altfel va deveni o cârpă în fața lor.

— Cum mi-ai zis? întrebă ea cu o voce care spera că pare încrezătoare.

— Pizdă. Pizdă bogată, asta ești.

Faye zâmbi.

În clipa următoare se trase, astfel încât cealaltă femeie dădu drumul mingii. Faye îi aruncă mingea cu toată puterea direct în față și o nimeri în nas. Femeia se clătină și-și pierdu echilibrul; își duse mâinile la nas, iar sângele i se scurse printre degete. Paznicul veni în fugă și o apucă pe Faye de braț, în timp ce chemă întăriri.

— De ce ai făcut asta? urlă el.

— Ce, a vrut mingea înapoi, răspunse Faye zâmbind fără să-și ia privirea de la femeie.

Știa că Ines urmărește scena.

— Deci vă rog să-mi spuneți dacă mai e cineva care vrea să se joace cu mingea cu pizda bogată, continuă ea cu voce tare.

Încă un paznic veni în grabă și îngenunche lângă femeia rănită.

— La naiba, ce sângerezi, Regina!

Cea al cărei nume era Regina îi dădu peste mână și se ridică, înjurând în timp ce aluneca în propriul sânge. Nu se uită la nimeni când ieși din sala de sport.

Împreună cu Ines și Miryam, Faye fu escortată înapoi către secția sa. Nu-și vorbiră una alteia, dar simți că Ines o privea cu alți ochi.

Växjö, 1996

În iulie, eram însărcinată în șase luni, iar eu și Zoran ne petreceam aproape tot timpul la restaurantul Napoli, care acum era al lui. Voiam să obținem profit. Eram fericită, chiar dacă zilele erau lungi și obositoare. Eram îndrăgostiți lulea și ne căsătoriserăm în martie la primărie. Din păcate, niciuna dintre rudele noastre nu avusese posibilitatea să participe. Dar Zoran îmi promisese că o s-o mai facem cândva încă o dată, mai mare și mai luxoasă, într-o biserică, și o să-i invităm pe toți cunoscuții. Mă mulțumisem cu asta, nu acordasem prea multă importanță acestui lucru. Acum mă concentram să facem restaurantul profitabil, ca să ne poată asigura existența și nouă, și micii familii pe care o cream.

Am învățat suedeză surprinzător de repede. Mormăiturile acelea, care la început mi se păreau niște sunete animalice, începuseră să fie de înțeles. Nu aveam alternativă. Eu și Zoran serveam, aveam grijă de casa de marcat, făceam curățenie și aveam un bucătar italian pe care-l chema Giuseppe. La cină veneau din ce în ce mai multe persoane, fluxul de numerar creștea și în curând am putut să angajăm o chelneriță pe nume Stina — un talent local blond, cu un zâmbet frumos.

Zoran a intrat în micul spațiu amenajat ca birou de lângă bucătărie într-o vineri seară târziu, când eu stăteam și număram banii din casă. Ultimii oaspeții plecaseră, era trecut de miezul nopții. S-a așezat, și-a aprins o țigară și m-a privit drăgăstos.

— Cât e?

Am pus jos ultima bancnotă și am notat rezultatul.

— 14 500 de coroane.

El râse.

— Un nou record.

Am împrăștiat cu mâna fumul de țigară și m-am ridicat ca să-mi îndrept spatele.

— Da.

El și-a desfăcut nasturii de sus ai cămășii.

— Ce face fiul meu?

Mi-a pus mâna pe burtă.

— De unde știi că e băiat?

— Bărbații fac bărbați, a răspuns el rânjind.

S-a ridicat, m-a îmbrățișat și m-a sărutat cu tandrețe pe obraz.

— Mergem acasă? am întrebat eu.

Locuiam într-un apartament mic în Araby, așa că nu era chiar atât de mult de mers pe jos, dar luasem mașina, pentru că Zoran nu voia să se plimbe cu banii la el noaptea târziu. Eram recunoscătoare pentru asta. După ce lucrasem o seară întreagă, mă dureau îngrozitor picioarele și spatele.

— Nu putem să mai așteptăm puțin?

— De ce?

— Am să-ți spun câteva lucruri.

S-a întors și s-a dus în restaurant. Nu am protestat, deși nu-mi doream decât să ajung acasă. M-am așezat la loc pe scaun, uitându-mă la fotografia înrămată a lui Zivko pe care o aveam pe birou.

Războiul se terminase, dar Zivko rămăsese în Croația, ca s-o ajute pe mama. Tata murise recent. Fusese invalid, își pierduse ambele picioare în bombardamentul din luna mai. Apoi stătuse acasă în fața televizorului toată ziua și, încet-încet, dispăruse. Când se întorsese acasă într-o zi, mama îl găsise mort în scaunul cu rotile. Probabil că făcuse un infarct. Nu m-am gândit niciodată la el, nu l-am plâns. Nu-și ceruse niciodată iertare. Abia se uitase la mine în decembrie, când mi-am luat rămas-bun înainte să plec în Suedia. La autobuz mă condusese doar mama.

În restaurant, l-am auzit pe Zoran luându-și la revedere de la Stina înainte să încuie ușa. S-a întors după o clipă.

Avea cu el o sticlă de vodcă, un Pepsi și două pahare cu gheață. Le-a pus pe birou, a scos un desfăcător, a deschis sucul și m-a servit. Apoi și-a turnat niște vodcă și s-a așezat.

— Localul de alături o să rămână liber, începu el arătând cu degetul mare. Am vorbit azi cu proprietarul.

Am sorbit din Pepsi și am așteptat, în timp ce chipul prietenos al proprietarului mi se arătă în fața ochilor. Îl chema Lennart și avea o cafenea.

— Contractul este al nostru pentru 40 000.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu ne putem permite. Și cine o să lucreze acolo? Eu nasc peste trei luni. Ce o să facem cu localul ăla?

El a dat din mână, a luat o gură de vodcă și și-a aprins altă țigară.

— Ne împrumută Ivan banii.

Ivan Vladici avea vreo 50 de ani și stătea în Stockholm. Era croat, dar venise în Suedia la jumătatea anilor 1980 și reușise să-și clădească o viață bună în noua țară. În februarie, Zoran și cu mine îl vizitaserăm la vila lui uriașă cu teren pe plajă din Botkyrka. Zoran se plimbase pe acolo cu ochii strălucitori și ceva care semăna a invidie.

— Ne-ar rezolva problemele financiare și am putea avea salarii bune.

— Dar asta nu rezolvă problema — cine o să se ocupe de cafenea?

Zoran s-a aplecat peste masă.

— N-o să fie cafenea, o să fie club de noapte. La etaj. Am trecut azi pe-acolo și m-am uitat la spațiu. Are și o pivniță mare.

— Ce faci cu pivnița?

— O să fac un club de noapte și mai mare. Un etaj inferior. Unde să vină să petreacă toată lumea din Småland.

Eram obosită, voiam doar să merg acasă. În plus, aveam încredere în Zoran. Nu aveam, de fapt, de ales, pentru că nu știam pe nimeni altcineva aici.

Acum nu voiam decât să mă bag în pat și să dorm. Dar încă nu puneam lucrurile cap la cap. Unul dintre noi trebuia să fie la Napoli permanent pentru a se asigura că totul mergea bine. Zoran fusese cel care dorise asta. Și atunci, cine putea să se ocupe de clubul de noapte?

— Nu pot avea grijă de un club de noapte, în niciun caz cu un copil după mine, am replicat eu.

— Nu ai tu grijă, iubito. Eu o să mă ocup.

— Păi, și restaurantul? Stina e prea tânără și nici nu știm dacă mai rămâne după vară.

— El.

Zoran zâmbi și arătă spre fotografia lui Zivko. Mă uitam când la chipul zâmbitor al lui Zoran, când la fotografia lui Zivko.

— Ce vrei să spui?

— Am vorbit cu el azi la telefon. Doar voiai să vină în Suedia și acum are și de lucru.

— Și a fost de acord?

— Da, bineînțeles. Nu există nimic pentru el în Croația. Îl instruim și apoi o să conducă el Napoli. Ai spus că e un tip deștept, așa că poate face față, nu?

— Firește că poate face față. În plus, putem avea încredere în el. Nu ne-ar dezamăgi niciodată.

M-am ridicat și am ocolit micul birou. Zoran și-a deschis brațele, iar eu m-am așezat în poala lui. Eram atât de mulțumită, atât de îndrăgostită de el! Mă iubea atât de mult, încât îl aducea pe fratele meu mai mic în Suedia ca să mă facă fericită.

— Mulțumesc. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Și-a pus țigara în colțul gurii și m-a mângâiat tandru peste burta rotundă.

— Nu vei duce niciodată lipsă de nimic, fiule.

L-am sărutat pe obraz.

— Ce părere ai dacă îi punem numele Luka? întrebă el.

Mi-a plăcut numele.

— Bineînțeles. Dar dacă este fată? Tot Luka o s-o cheme?

— Știu că este băiat. Dar dacă este fată, poți să hotărăști tu cum o s-o cheme.

— Atunci vreau să o cheme Aleksandra, ca pe mama.

— Îmi place.

Zoran a luat paharul de votcă și a dat ușor noroc cu burta mea.

— Noroc, Luka sau Aleksandra. Orice ești, o să te iubesc foarte mult. Acum eu și mama ta mergem acasă să dormim. Și după aia o să deschidem un club de noapte.

A dat capul pe spate și a scurs paharul.

Faye nu mai schimbase nicio vorbă cu Ines după scurta întâlnire din curtea închisorii. Știa că avea o singură șansă să spună ce voia, iar după ce se întâmplase la sală se hotărâse să fie ofensivă. Din discuțiile cu Miryam își făcuse o imagine destul de clară asupra trecutului lui Ines și studiase procesul împotriva ei în articolele de ziar din calculator.

Marțea era ziua lui Ines în sala de mese. Împreună cu o altă femeie — Katya, o prostituată estonă închisă pentru că adusese clandestin cantități mari de amfetamină în vagin — era responsabilă pentru micul-dejun, prânz și cină. Dar Faye observă că de fapt Katya era cea care se ocupa de tot, în timp ce Ines stătea liniștită și se odihnea pe o canapea, citind.

Marți dimineață, la trei zile după ce aruncase mingea în fața Reginei, Faye era pregătită. De îndată ce se deschise ușa celulei, își luă tacâmurile și se grăbi pe coridor.

Katya era la chiuvetă și pregătea micul-dejun. Ines era deja la locul ei cu o carte, iar Faye se așeză pe un scaun lângă ea. Ines nu ridică privirea și nu dădu niciun semn că a observat-o.

— N-ar fi trebuit să stai aici. Puteai să fii liberă și să nu fii niciodată condamnată, începu Faye.

Ines își ridică privirea din carte, o privi pe Faye, dar nu spuse nimic.

Faye se mușcă de buze ca să nu continue să vorbească; spera doar că-i stârnise interesul lui Ines. Se ridică, se îndreptă spre blatul de lângă chiuvetă, își umplu o cană cu cafea și se întoarse.

Ines își reluase lectura.

Scaunele din jurul meselor începură să se ocupe. Unele dintre femei vorbeau între ele, altele se uitau în gol cu ochii adormiți.

Miryam, care de obicei se trezea devreme, se întoarse către Faye.

— Vin două fete noi pe secție, începu ea.

— De unde știi?

— A aflat Katya de la Coiul. După cum știi, îi merge limba și în alte moduri.

Relațiile sexuale dintre deținute și gardieni erau, evident, strict interzise, dar erau ceva obișnuit. Erau relații și între femeile încarcerate. Faye observase de multe ori deținute cu mâinile băgate una în pantalonii celeilalte.

Potrivit lui Miryam, Coiul fusese aproape dat de gol anul acesta, după ce o lăsase însărcinată pe una dintre deținutele dintr-o altă secție.

Cazul fusese mușamalizat, iar Arvid își păstrase serviciul. Era de notorietate că el și Katya se întâlneau pe furiș uneori.

Majoritatea femeilor aveau câte o persoană apropiată, dar, din

câte auzise Faye, Ines era una dintre puținele din secție căreia îi plăcea să aibă grijă singură de propriile nevoi.

— Ce au făcut? Cele noi.

— Nu știu.

Era prima dată de când ajunsese la Stenakull când veneau în secție deținute noi. Nu știa de ce, dar ideea îi dădea emoții. Aveau să spargă bula protectoare de aici. Parcă uitase deja că exista o viață dincolo de sârma ghimpată, unde nu toate orele erau planificate cu meticulozitate, unde nu era supravegheat fiecare pas. Omul se putea obișnui cu orice.

Se uită în jur. Celelalte stăteau ca de obicei aplecate peste masă, mâncându-și micul-dejun. Se gândi la Alice, care ar fi fost uimită de manierele lor de la masă. După anii petrecuți cu Jack, socializând cu elitele, lui Faye îi venea firesc să stea cu spatele drept, cu coatele în lateral, să manevreze tacâmurile elegant și să bage mâncarea în gură cu mișcări ușoare și rafinate. Chiar și aici. Dar nu fusese întotdeauna așa. În copilăria ei din Fjällbacka, pe vremea când încă o chema Matilda, nu i-ar fi păsat nimănui dacă mânca fără tacâmuri.

Era posibil să înveți să mănânci frumos.

Îi veni o idee, care putea să o facă ori populară pe secție, ori să o omoare.

Ines se ridică de la masă și se îndreptă spre canapea. Una dintre femei îi întinse imediat telecomanda. Ines o luă, opri televizorul și continuă să-și citească cartea.

Faye avea nevoie de Ines. Dar dacă Ines nu voia să-i fie prietenă, Faye va trebui s-o dea jos de pe tron. Spera că nu va fi cazul, pentru că nu era sigură că putea reuși, dar până la urmă avea să fie inevitabil.

Trecuse o săptămână de când Faye vorbise cu Ines la micul-dejun. Visele cu Julienne o bântuiau noaptea și, de obicei, dura câteva ore până scăpa de sentimentul de tristețe. Trase în piept aerul rece când ieși în curtea închisorii.

Erau mai puține femei ca de obicei afară. Zidurile curții fereau destul de bine zona, dar tot viscolea în jurul lor — venise o nouă furtună de zăpadă dinspre vest.

Faye și Miryam se numărau printre puținele care încă insistau să-și folosească ora în aer liber ca să iasă în curte. Își țineau mâinile băgate adânc în buzunarele jachetelor de penitenciar când, cocoșate de frig, își făceau runda obișnuită. Ines se apropie brusc de ele cu un sfert de oră înainte să se încheie timpul de plimbare.

— Trebuie să vorbim, îi spuse ea scurt lui Faye.

Miryam se îndepărtă fără niciun cuvânt, iar Faye porni din nou, obligând-o pe Ines să i se alăture.

Nu spuse nimic. Ines era cea care venise la ea. Nu putea să se facă prețul ei ca să-i intre pe sub piele.

Până la urmă, Ines nu se mai putu abține.

— Ai zis că n-ar trebui să fiu aici. Ce ai vrut să spui?

Faye îi studie chipul. Se vedea clar că nu-i convenea că trebuise să o abordeze.

— Că ați greșit. Am citit hotărârea judecătorească de condamnare și despre fraudele voastre.

Ines păru surprinsă, dar avea o licărire interesată în ochi.

— Și cum ar fi trebuit să facem?

Faye oftă ușurată. Reușise să îi capteze interesul. Nu se uită la ea, dar știa că o prinsese.

— Inteligență artificială.

— Serios?

Faye confirmă din cap.

— Ați fost prinși pentru că ați folosit băieți și fete. I-ați instruit ce să spună, ceea ce a făcut să fiți demascați ușor. Tu le-ai dat ordine. Iar oamenii au tendința să facă greșeli și, de asemenea, să coste bani.

Se întoarseră din drum lângă sala de sport și continuară să meargă.

— Care era diferența cu inteligența artificială?

— Din câte știu eu, nu a fost încă adusă în discuție în practica judiciară. Inteligența artificială e greu de controlat și ar fi cu atât mai dificil pentru un procuror să demonstreze că a încercat cineva s-o facă. În plus, ai fi evitat costurile. Ca să nu mai vorbim că ar fi lipsit martori care să depună mărturie împotriva ta și să spună că tu ești în spatele întregii afaceri.

Ines aprobă din cap.

— Continuă.

— Cât dura un apel?

— Poate vreun minut.

— În loc să dai *un* telefon în Suedia, inteligența artificială ar fi putut să dea cel puțin 300 pe minut, din toate colțurile lumii. De preferință, din țări cu care poliția din Suedia nu cooperează…

Faye se scutură: zăpada se așternuse pe ele chiar dacă erau în mișcare.

— Chiar dacă te prindeau, poliția trebuia să demonstreze că tu ai dat instrucțiunile inteligenței artificiale. În apărarea ta, puteai să spui că a făcut așa din proprie inițiativă sau că a fost manipulată de altcineva.

Pentru prima dată în cursul discuției, Faye îndrăzni să arunce o privire către Ines. Era incredibil de frumoasă. Dacă nu s-ar fi aflat într-o închisoare, nu ar fi crezut niciodată că această femeie tânără era, de fapt, o infractoare periculoasă și fără scrupule. Faye realiză deodată că voia să afle mai multe despre ea, nu doar să o exploateze ca o piatră de temelie pentru a se ridica în ierarhia de aici, ci pentru că era cu adevărat interesată de ea ca persoană.

— Am o idee, spuse Faye.

Nu departe de ele, o văzu pe Regina privindu-le cum se plimbă încet prin curte cu umerii ridicați din cauza frigului și cu mâinile în buzunare. Părea să aibă încă nasul puțin umflat. Lui Faye nu-i plăcea cum le privește, dar nu prea avea ce să facă. Cu toate acestea, intenționa să fie în gardă.

Ines se uită întrebătoare la Faye, așa că ea continuă:

— Vreau să organizez cursuri pentru fete.

Sprâncenele întunecate ale lui Ines se ridicară.

— Ce cursuri?

— Bune maniere. M-am săturat să le văd mâncând ca porcii. Și cred că le-ar aduce beneficii în ziua în care vor ieși de aici.

— E posibil să înveți astfel de lucruri? Și ce rezolvă dacă învață?

— Eu am învățat când aveam 25 de ani. Nu m-am născut cu bani. Dar am învățat regulile elitei și le-am făcut jocul ca să le iau banii.

— Cum?

— Pentru că ei au încredere doar în ai lor. Nu într-o fată flămândă și ambițioasă din Fjällbacka sau o fată tânără și frumoasă din…

Se prefăcu că nu știe de unde vine Ines.

— …Husby, completă Ines.

Faye aprobă din cap.

— Și în Husby aveți reguli. Le ai din copilărie. Dacă vrei să te înscrii într-un club, trebuie să-i înveți regulile, indiferent dacă acest club este elita suedeză sau Stenakull. Dacă femeile de aici vor învăța asta, vor avea un avantaj. Poți să crezi că e o prostie dacă

vrei. Dar dacă te gândești, o să-ți dai seama despre ce vorbesc. Și despre valoarea acestui lucru. Poate să devină… extrem de valoros.

Faye nu știa ce o convinsese pe Ines, dar vorbise cu celelalte deținute din secție. Conducerea dăduse aprobarea, așa că la o săptămână după ce Faye îi povestise despre planurile ei, era momentul pentru prima lecție a cursului de bune maniere. Toate deținutele din secție erau acolo, cu excepția lui Ines, care stătea pe canapea, cu o carte.

Trebuiau să înceapă cu postura la masă.

— Miryam, zise Faye. Ține-ți brațele mai aproape de corp, ca aripile unui pui.

— E greu cu țâțele astea, răspunse Miryam, împingându-și în sus bustul voluminos.

Celelalte femei izbucniră în râs.

Faye clătină din cap. Se duse în spatele lui Miryam și-și apăsă palmele de coatele ei, împingându-le pe lângă corp.

— Așa e mai bine. Și ai grijă de spate. Trebuie să fie drept, nu gata pentru… procreare.

Miryam se aplecă și mai mult și râse din nou.

Faye o luă ușor de umeri.

— Și acum, așa, continuă ea. Pot să te învăț multe. Dar e un curs complet diferit.

Celelalte femei aplaudară.

Tânăra de lângă Miryam râse neașteptat de zgomotos. Faye nu știa multe despre ea, în afara faptului că o chema Marissa și că ajunsese la Stenakull cu șase luni înainte de Faye. Avea vreo 25 de ani și obișnuia să stea deoparte. Era foarte frumoasă și era evident conștientă de asta. Faye fusese plăcut surprinsă că venise și ea; poate că acum voia să înceapă să se comporte într-un mod potrivit cu frumusețea ei.

Faye continuă să treacă în revistă diferitele moduri de a ciocni paharele.

— Așa dai noroc la masă. Uită-te la cel care e inițiator, acum sunt eu, apoi te uiți la cel pe care îl ai în stânga ta. Apoi te uiți la persoana din dreapta și, în cele din urmă, din nou la mine, pentru că eu am fost inițiatorul. Apoi bei.

Cele zece femei care stăteau în jurul meselor chicotiră și ridicară paharele mici, iar și iar. Ines arunca ocazional de pe canapea câte o privire curioasă către ea și observa fiecare nouă etapă a cursului. Uneori lui Faye i se părea că vede un zâmbet în colțul gurii ei. Presupuse că, de fapt, cursul o înveselea pe Ines, pentru că romanul pe care îl citea era somniferul *Zilele săptămânii 2* de Ulf Lundell.

— Acum să trecem la mâncare. Probabil cel mai important lucru este dimensiunea îmbucăturilor, continuă Faye. Nu puteți să arătați de parcă asta ar fi ultima bucată de mâncare de care o să aveți

parte.

— Numai pentru că bogătașii își permit să aștepte, replică una dintre fete, pe care o chema Sumeya. Eu am crescut cu șapte frați. Erau ca niște câini, dacă nu mâncam suficient de repede, rădeau tot.

— Nu contează, răspunse Faye. Nu ești în bucătăria ta de acasă acum. Imaginează-ți că ești la cina Nobel.

— E și regele aici?

Faye râse.

— Da, este aici. Și Silvia, uite, stă acolo pe canapea, ca de obicei. Iar bărbatul de lângă tine este miliardar și are un Rolex pe care vrei să i-l iei.

— Așa deci, să fur. Asta e OK?

— El cum crezi că s-a îmbogățit? A furat de la altcineva. Dar ca să poți să i-l iei de la mână, vrei ca el să aibă ochii ațintiți pe sânii tăi, nu să se concentreze pe mâna ta dreaptă, care ține cuțitul de parcă ai vrea să-l înjunghii în splină.

Sumeya râse și își mișcă mâna pe mânerul cuțitului.

Faye încuviință.

— Vezi? E mai bine. În curând ești gata să mănânci împreună cu regele.

Faye își îndreptă spatele. Stătuse ghemuită deasupra mașinii de cusut toată dimineața și abia observase ce se întâmpla în jurul ei. Dar ceva o făcuse să reacționeze. Altceva decât zumzetul mașinilor de cusut.

Faye se uită prin încăperea cu femei aplecate peste mașinile lor de cusut. Ascultă. Nu-i așa că auzea un plâns? Se ridică, se strâmbă pentru că-i înțepeniseră genunchii și se îndreptă spre toalete.

Când deschise ușa unei cabine neîncuiate, o zări pe Marissa, care stătea și plângea deasupra capacului toaletei.

— Ce-i cu tine? întrebă Faye.

Marissa nu răspunse, dar Faye văzu că avea ochii umflați și roșii de plâns. O trase ușor în sus și o îmbrățișă strâns.

— Gata. O să fie bine. Orice e, o să fie bine.

Îi mângâie părul moale, care mirosea frumos a șampon.

— Mi-e dor de ea, suspină Marissa.

— De cine?

— Sara.

Faye o mângâie pe spate.

Odată cu începerea cursului de bune maniere, reputația lui Faye se îmbunătățise. După îndoiala inițială, cu multe râsete și batjocură, deținutele începuseră încet-încet să-i asculte argumentele și să învețe să fie inteligente și să se comporte adecvat într-o companie mai elevată. Ocaziile în care se întâlneau deveniseră o nouă sursă de energie și, în același timp, o pauză atât de necesară de la plictiseala de pe secție. Ușor-ușor, femeile se relaxau. Începuseră să-și povestească secretele și să-și împărtășească amintirile din copilărie. Și la fel cum ele începuseră să se uite la Faye cu alți ochi, și ea începuse să le privească dintr-o altă perspectivă. Descoperea un model comun în trecutul lor. Aproape toate avuseseră soți care le distruseseră viața sau cel puțin le supuseră unui abuz fizic sau psihologic de lungă durată. Și nu de puține ori asta le dusese la dependență.

Louise, prima care o tratase pe Faye cu bunăvoință în prima ei zi, povesti cum, când avea 14 ani, fusese abuzată sexual de iubitul mamei ei până când reușise să fugă de acasă. Multe dintre femeile mai tinere fuseseră cărăuși de droguri și fuseseră prinse. Ori o făcuseră din dragoste, ori pentru bani. Ca să poată să aibă grijă de copii sau de frații mai mici.

— Sara este mama ta? întrebă Faye după o clipă.

Marissa clătină din cap în timp ce-și sufla nasul într-o bucată de hârtie igienică pe care i-o dăduse Faye.

— Nu. Fiica mea. Are cinci ani.

— Unde este?

— Stă cu familia mea. Mi-e foarte teamă că o să mă uite.

Marissa suspină zgomotos.

— N-o să te uite. Nu-ți uiți niciodată mama.

— Sigur? întrebă ea fără vlagă.

— Sigur.

Faye o îmbrățișă și mai strâns, până se opri din tremurat.

— Ești gata să ieșim din nou? Gândește-te la cele 13 coroane pe care le iei pe oră. Ai lipsit o jumătate de oră, așa că cineva ar trebui de fapt să-ți taie 6,50 din salariu.

Marissa râse și Faye o mângâie pe braț.

— Să mergem.

Era frig când Faye și Miryam ieșiră în curtea interioară. Soarele apusese deja.

— Ce știi despre Marissa? întrebă Faye.

— De ce întrebi?

Faye nu voia să-i spună ce se întâmplase la toaletă. Nu pentru că nu avea încredere în ea, ci pentru că simțea că ar dezamăgi-o pe Marissa.

— Pentru că este una dintre puținele fete de aici pe care încă n-am reușit să le înțeleg, să le cunosc.

Miryam aruncă o privire în spate, ca să se asigure că nu le putea auzi nimeni.

— Marissa este iubita lui Zoran Rakitici.

Faye se uită la ea mirată.

— Liderul organizațiilor criminale? Cel bănuit că ar fi în spatele uciderii unui alt infractor cunoscut?

— El. Periculos. Căsătorit cu alta, bineînțeles, dar sunt împreună de șapte ani, de când Marissa avea 18 ani. A pus ochii pe ea când era chelneriță la unul dintre restaurantele lui.

— Cum a ajuns aici?

— Din ce am auzit, și-a asumat vina pentru Dragan Marici, unul dintre cei mai apropiați oameni ai lui Zoran. Zoran era deja închis și Marissa o născuse recent pe fiica lui. I-au prins cu 20 de grame de cocaină într-o mașină. Dragan o ascunsese în buzunarul gecii lui din portbagaj. Dar ea a declarat că erau drogurile ei, că el habar n-avea. Sigur la comanda directă a lui Zoran. Probabil că Dragan era mai valoros pentru el decât Marissa.

Faye clătină abătută din cap. Această exploatare constantă a femeilor care se aflau într-o poziție vulnerabilă!

După o clipă, se îndreptară spre intrare. Chiar și Marissa era închisă aici din dragoste pentru un bărbat. Și undeva, în libertate, mai era o fetiță căreia îi era dor de mama ei.

Växjö, 1998

În noiembrie, Luka împlinise doi ani și, cu șase luni în urmă, venise pe lume și Marko, al doilea fiu al nostru. Zoran deținea acum atât Napoli, cât și Palatul, așa cum numise el clubul de noapte. Ne mutaserăm într-o vilă aproape de centru, pentru că măcar acum erau perioade în care aveam destui bani.

Era 11:30 și eram în bucătărie, imediat după ce terminaserăm de mâncat. Marko dormea în pătuț și Luka era la grădiniță. Am auzit soneria, m-am ridicat și am deschis. Era Zivko. L-am îmbrățișat și l-am întrebat de ce venise.

Zivko stătea în fostul nostru apartament din Araby, dar, ca și Zoran, era ocupat tot timpul. Îmi părea rău că nu reușeam se ne întâlnim prea des. Mă simțeam destul de singură, în afara găștii lor. Întreaga mea lume se învârtea în jurul lui Luka și al lui Marko. Și îi iubeam mai presus decât orice altceva, dar voiam să mai fac și altceva decât să schimb scutece și să plimb căruciorul pe străzile pustii din Växjö. Zoran pleca perioade din ce în ce mai lungi, uneori putea să dispară și câte trei–patru zile, și când venea acasă îmi spunea că fusese nevoit să se ducă la Stockholm cu diferite probleme.

— Am trecut doar să o văd pe sora mea mai mare, a răspuns Zivko cu un zâmbet ironic.

— Intră, dar Marko doarme, așa că trebuie să vorbești încet.

Zivko a încuviințat, și-a scos pantofii pe hol și a venit după mine în bucătărie, unde s-a așezat la masă.

— Vrei cafea? Din păcate, nu mai am de mâncare.

A vrut cafea și mi-a zis că nu conta că nu mai aveam mâncare. Am umplut filtrul de cafea și l-am pornit înainte să mă așez.

— Cum e la Napoli? am întrebat eu, încercând să-mi amintesc când fusesem acolo ultima oară.

Trebuie să fi fost cândva la începutul verii, când Marko era încă în pântecele mele. Of, Doamne, cât de repede trecea timpul!

— E OK, suntem pe linia de plutire.

— Și Palatul?

Clubul de noapte devenise vestit în Växjö. Din păcate, nu întotdeauna era de bine. Adesea erau articole în *Smålandsposten* despre bătăi și scandaluri. În plus, vecinii se plângeau de volumul ridicat al muzicii și de bețivii de afară. Când l-am întrebat pe

Zoran, a dat doar din mâini și a zis că-l hărțuiau poliția și jurnaliștii. Voia să spună că, de fapt, erau geloși și că nu puteau suporta că unui străin îi merge bine.

— Palatul e Palatul, a răspuns Zivko, ridicând din umeri. Zoran chiar face tot ce poate, dar e posibil să nu fie suficient.

Am ridicat surprinsă din sprâncene. Nu era chiar ceea ce îmi spunea Zoran.

— Nu putem vorbi despre altceva? a întrebat Zivko observând reacția mea.

Poate își dăduse seama că Zoran nu voia să știu exact cum stătea treaba.

Dar eu i-am ignorat obiecția.

— Credeam că merge bine. Că e plin în fiecare miercuri, vineri și sâmbătă?

— Da, e bine, este. Uită că am spus ceva.

S-a ridicat, a deschis dulapul unde aveam ceștile de cafea și a turnat pentru amândoi.

— Cum poate să fie rău dacă este plin? Vreau să știu adevărul, este vorba despre familia mea.

Zivko a oftat, apoi a dat din mâini.

— Pentru că Zoran a luat împrumuturi mari de la Ivan, după cum știi. N-a reușit încă să le achite, așa că acum tot profitul merge la plata dobânzilor.

A suflat în cafea ca să o răcească.

Mi-am dat seama că avea dreptate. Zoran fusese stresat și obosit în ultimele luni. Uneori părea aproape speriat. Zâmbea din ce în ce mai puțin, iar când zâmbea, parcă nu mai era același zâmbet fără griji ca înainte.

Am inspirat adânc. Ivan era periculos. Zoran trebuia să plătească împrumuturile, altfel vom avea probleme. Nu mă îndoiam nicio secundă că putea să-i facă rău lui Zoran, iar gândul mă înfricoșa.

L-am auzit pe Marko începând să scâncească din dormitor și m-am dus să-l iau. L-am ridicat din pătuț și m-am întors în bucătărie.

Zivko a venit și l-a pupat pe frunte, după care s-a îndreptat grăbit spre ușa de la intrare.

— Pleci deja?

— Trebuie să mă întorc la Napoli.

L-am urmat dezamăgită până la ușă și l-am privit în timp ce se încălța.

— Te rog să nu-i zici lui Zoran că ți-am spus ceva.

— De ce?

— Doar te rog. Bineînțeles că o să rezolve tot. Nu vrea să-ți faci griji.

Două săptămâni mai târziu, eram acasă singură cu băieții, ca de obicei. Era joi seara, trecuse de ora 22, iar ei dormeau adânc. Ploua și bătea vântul. Zoran îmi spusese de dimineață că pleacă la Stockholm și că se întoarce vineri după-masă. Îmi ținusem promisiunea față de Zivko și nu vorbisem despre problemele noastre financiare, chiar dacă a trebuit să-mi mușc limba de mai multe ori.

Eram obosită moartă, dar eram încă pe canapea în fața televizorului când am auzit soneria. Să fie Zivko? Pentru că, dacă Zoran se hotărâse să vină acasă mai devreme, era foarte ciudat că nu deschidea singur.

M-am ridicat și m-am dus la ușă. Prin vizor am văzut doi bărbați musculoși pe care nu i-am recunoscut. Am ezitat. Era aiurea să-i las să intre.

— Deschide ușa! a strigat unul dintre ei în croată.

M-am îngrijorat și m-am gândit că poate i s-a întâmplat ceva lui Zoran. Am deschis.

— Cine sunteți? am întrebat eu.

Au intrat în hol și au închis repede ușa în urma lor. Ambii erau îmbrăcați în haine lungi de piele.

— E aici? a întrebat cel mai scund dintre ei.

Mi-am pus mâinile în șolduri; nu voiam să le arăt cât de îngrijorată eram.

— Vreau să știu mai întâi cine ești și cum te cheamă.

Bărbatul s-a uitat la mine surprins.

— Eu sunt Dragan și el e Mirko, a răspuns el arătând spre tovarășul său. Îl căutăm pe soțul tău. Zoran e aici?

— De ce?

— Pentru că Ivan vrea să vorbească cu el.

Gândurile mi se învârteau rapid în cap. Am decis să spun adevărul.

— Nu știu unde este soțul meu, soțiile voastre știu exact unde sunteți voi tot timpul? Zoran nu-mi spune unde se duce seara și presupun că nici voi nu le spuneți nevestelor voastre. Știu, de exemplu, că sunteți aici acum?

— Când a fost ultima dată acasă? a întrebat Dragan, fără să remarce mica mea izbucnire.

— Azi-dimineață, am răspuns. A plecat cu mașina la 9. Ați încercat să-l sunați pe telefonul mobil?

— Da, dar nu răspunde.

Dragan a arătat spre telefonul fix aflat pe o comodă.

— Sună-l acum.

Am ezitat.

— Doar ai spus că nu răspunde, am replicat eu.

— Nu răspunde când sunăm noi, dar poate răspunde dacă sună domnișorica.

S-a apropiat de telefon, a ridicat receptorul și mi l-a întins. Pantofii lui lăsau urme pe parchet.

Voiam doar să scap de ei. Chiar dacă nu mă amenințaseră pe față, nu era de glumă cu ei. Nu voiam să fie în aceeași casă în care dormeau băieții mei.

Am luat telefonul de la Dragan și am format numărul. Zoran a răspuns după trei semnale.

— Da?

Părea ușor nervos.

Dragan mi-a luat telefonul înainte să pot spune ceva.

— Bună seara, Zoran! îl salută el în croată. Te-am căutat. Soția ta nu știe pe unde ești, așa că s-a îngrijorat.

N-am auzit ce a răspuns Zoran, dar Dragan a dat din cap de mai multe ori înainte să continue.

— Bine. Așa e cel mai bine, altfel vom fi forțați să rămânem aici și să ne uităm prin casă. Preferăm să nu-ți trezim copiii, pe Luka și pe Marko. Soția ta este foarte frumoasă, dar pare obosită.

Am înghețat când a pronunțat numele băieților. Felul în care le-a rostit m-a speriat. Nu era nicio îndoială că asta era o amenințare.

Mi-a întins telefonul, dar Zoran închisese deja.

Dragan și Mirko m-au salutat înainte să deschidă ușa.

— Cât îi datorează lui Ivan? am întrebat eu.

Dragan s-a uitat la mine, surprins de întrebarea mea.

A deschis gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar apoi a clătinat din cap și a coborât privirea.

Mirko s-a uitat la mine.

— Poți să-l întrebi pe soțul tău, răspunse el.

— Acum vă întreb pe voi. După cum observi, voi sunteți aici, nu el.

Pe chipul lui Mirko s-a zărit un strop de milă.

— Îl poți întreba pe el, a repetat el, după care au ieșit amândoi în ploaie.

Am rămas la fereastră și i-am privit în timp ce se îndreptau spre poartă.

După ce au dispărut pe stradă, m-am dus la telefon și a încercat să-l sun pe Zoran din nou. Dar n-a mai răspuns.

Vinerea nu erau încuiate atât de devreme. *E timpul să ne relaxăm, așa, ca de vineri seară*, obișnuia Louise să spună. Faye stătea lângă Ines pe canapeaua din fața televizorului, unde în curând avea să înceapă emisiunea *Masked Singer*. Ines schimbase canalul, ca să nu piardă ceva. Femeilor le plăcea emisiunea, vorbeau despre ea toată săptămâna. Multe dintre ele aveau copii și știau că și ei stăteau acasă și urmăreau programul în același timp. Fiica lui Louise, Paula, avea gemeni care se uitau la emisiune cu sfințenie. Era de fapt trist, dar era și ceva frumos în încercarea lor de a crea o legătură cu familiile lor în ciuda gardului și distanței care îi separa.

Ei îi era totuși dificil să-și scoată din cap știrea principală difuzată cu puțin înainte. Încă o crimă. Încă o persoană din rețeaua lui Zoran Rakitici, cu care se părea că Marissa avea o relație. Zoran era la Hall. Închisoarea de unde evadase tatăl ei. Poliția aprecia că ultimele crime păreau să aibă legătură între ele, dar nu dorea încă să dea alte detalii.

Gândurile îi fugeau în toate direcțiile, formând tipare pe care încă nu le înțelegea. Stomacul i se agită neliniștit, brațele începură să o furnice.

— Ar trebui să mai faci și alte cursuri, zise Ines, iar Faye tresări.

Pentru o clipă uitase de frumoasa femeie de lângă ea.

— Ce vrei să spui?

— E bine să le înveți pe fete să folosească furculița și cuțitul și cu siguranță este important în unele contexte, dar n-o să le ajute foarte mult când vor ieși de aici.

— Și atunci ce le-ar ajuta?

— Învață-le să facă bani.

Faye întâlni privirea inteligentă a lui Ines și pricepu ce vrea să spună.

— Da, poate.

— Fă un curs de antreprenoriat. Învață-le cum să înființeze companii. Lucruri de bază. Taxe și chestii de genul acesta. Nimeni n-o să le dea un loc de muncă când ies de aici. Sunt marcate pe viață și totuși trebuie să poată face bani legal, altfel nu au nicio șansă. Chiar dacă au bune maniere.

Faye aprobă din cap și Ines păru mulțumită.

— O să mă gândesc.

Ines avea dreptate. Sigur că unele dintre femeile de aici studiau ca să-și ridice notele sau își făceau o meserie. Dar dacă spuneau că au fost închise, mulți angajatori se speriau. Faye se întrebă dacă ea însăși, înainte de a ajunge aici, în faimoasa închisoare pentru femei de lângă Göteborg, ar fi avut curajul să angajeze pe cineva care fusese la închisoare. Probabil că da, dar ea era diferită de majoritatea oamenilor de afaceri, știa bine.

Începu imediat să se gândească la cum ar trebui să organizeze cursul. Ce le-ar învăța? Contabilitate? Nu, nu era bine. Cum să procedeze practic dacă voiau să-și înceapă propria afacere? Probabil, cel mai important lucru era să le învețe să aibă încredere în ele și să creadă în visurile lor. Chiar dacă erau visuri de bronz.

Erau în general femei care nu aveau încredere în lumea din jurul lor.

Dar ea bănuia că probabil totul începea cu lipsa de încredere în sine. Nu era nimic în neregulă cu creierul lor. Era convinsă că, în mediul potrivit și cu pregătirea potrivită, aproape toate ar putea ajunge departe. Poate că acest curs nu trebuia să fie doar pentru femeile din secția ei? Erau mai multe care ar putea avea nevoie de ajutor.

Ines își drese glasul și Faye își dădu seama că se pierduse în gânduri.

— Ce-ai spus? întrebă ea.

— Am întrebat dacă ți-e frig.

Fără să aștepte un răspuns, Ines întinse pătura de pe picioarele ei și peste picioarele lui Faye.

— La naiba, l-aș lăsa pe masculul ăsta să facă orice vrea cu mine, exclamă Miryam când apăru pe ecran prezentatorul David Hellenius.

— N-ai văzut-o pe nevastă-sa? strigă Louise. N-ai nicio șansă!

Câteva dintre femei râseră, dar Faye nu le mai auzea.

Stătea nemișcată și își ținea respirația. Pe sub pătură, mâna lui Ines își făcea loc prin pantalonii ei și se mișca în jos dureros de încet. Faye își încleștă maxilarul ca să nu geamă tare atunci când Ines băgă cu mare grijă mâna în chiloții ei și, cu mișcări blânde și lente, începu să o mângâie. Își desfăcu discret picioarele, iar Ines continuă cu mișcări precise.

Faye tremură ușor atunci când veni orgasmul. Mâna lui Ines dispăru la scurt timp după aceea. În lumina alb-verzuie de la televizor, lui Faye i se păru că vede cu coada ochiului un zâmbet.

Se lăsă pe spate și ridică privirea spre tavan. Trebuia să aibă mai mult.

Acum.

Imediat.

Se ridică și dispăru spre celula ei, lăsând ușa deschisă. După o clipă, auzi pași pe coridor.

Închise ușa după ce intră Ines. Se priviră în tăcere una pe cealaltă înainte ca Faye să o apuce de umeri și să o țintuiască pe peretele gol. Ines, care fusese întotdeauna dominantă în exterior, se lăsă pe mâna lui Faye, care îi scoase pantalonii și chiloții dintr-o singură mișcare.

Așezată în genunchi, începu să se joace cu vârful limbii de-a lungul interiorului coapselor ei. Ines se sprijini cu spatele de perete și gemu, o prinse de păr pe Faye și îi apăsă capul între picioarele ei.

Faye o prinse de încheieturile mâinilor, ca să nu se poată mișca, și o linse cu putere. Ines își smulse mâinile, se sprijini cu ele de perete, zgâriind cu unghiile și tremurând din ce în ce mai tare.

După ce termină, se întinseră amândouă în liniște pe pat și se îmbrățișară.

Faye oftă și ridică privirea spre tavan. Știa că nu e vorba despre dragoste, ci despre altceva. Dar nu fusese niciodată atât de aproape de o intimitate emoțională cum era acum cu Ines. Poate pentru că erau închise și înconjurate de garduri cu sârmă ghimpată. Poate pentru că Ines era femeie.

— Mi-am dorit asta de când te-am văzut prima dată, șopti Ines.

După o clipă se ridică, își trase hainele pe ea și plecă din camera lui Faye fără niciun alt cuvânt.

Faye continuă să se uite în tavan, neputându-se opri să zâmbească în sinea ei.

Faye stătea întinsă pe patul din celulă și citea. Faptul că începuse să-și facă timp să se bucure din nou de romane era unul dintre lucrurile pe care le aprecia la viața de la Stenakull. În timpul copilăriei din Fjällbacka, cărțile fuseseră refugiul ei. Era sigură că fără ele nu ar fi putut să facă față. Fără ele ar fi pierit. Ele fuseseră cele care o făcuseră să viseze la o altă lume, la o scăpare. Și tot ele fuseseră cele care, atunci când simțea că nu mai are speranță, o făcuseră să continue să creadă într-un viitor.

Faye tot nu știa unde este tatăl ei. Dacă o să le găsească pe mama ei și pe Julienne sau dacă putea ajunge cumva la ea în închisoare. Dar nu putea să-și permită să se cufunde prea adânc în aceste gânduri, pentru că n-ar mai fi putut suporta existența de aici.

Se auziră pași pe coridor. Era doar 19:30, încă nu era ora stingerii. Majoritatea femeilor se uitau la televizor sau jucau cărți.

Faye încercă să se concentreze asupra lecturii ei. Împrumutase de la bibliotecă *The Life and Lusts of a She-Devil* a lui Fay Weldon, un roman preferat pe care îl recitise de mai multe ori. Prima dată îl citise la vârsta de 13 ani.

Deodată, simți că o privește cineva. Lăsă cartea în jos și o văzu pe Regina stând în prag, cu privirea sălbatică fixată asupra ei.

Pulsul i se acceleră atât de mult, încât începură să-i țiuie urechile.

Regina făcu un pas spre ea, cu mâna dreaptă la spate. Avea ceva în ea?

— Faye.

Vocea lui Ines. Venea de pe coridor. Regina se opri și rămase în mijlocul camerei. Ines intră după ea, uitându-se când la una, când la cealaltă.

— Ce cauți aici?

Regina deschise gura să răspundă, dar se mulțumi doar să-și umezească buzele.

— Tai-o! continuă Ines aspru.

Regina părăsi imediat celula.

Ines se apropie și se așeză pe marginea patului, iar Faye își duse mâna la piept. Începu să respire calm, adânc și lent pentru a face pulsul să scadă.

— Ce voia? întrebă Ines.

Faye clătină din cap.

— Nu știu, șopti ea. Dar am provocat-o. Știi cum se termină întotdeauna. Cineva trebuie să se retragă.

Ines o apucă pe Faye de mână în timp ce o aștepta să se liniștească. După o clipă, Faye se simți mai bine. Se ridică, se sprijini cu spatele spre perete și o trase pe Ines aproape de ea.

— E ceva în neregulă? întrebă încet Ines.

Ochii ei frumoși se uitau adânc în cei ai lui Faye.

O năpădi o dorință violentă de a-i spune totul. Despre tatăl ei, despre Julienne și mama ei care locuiau în secret în Italia. În ultima lună, parcă simțise totul foarte îndepărtat, Stenakull aproape devenise un refugiu, un înveliș protector care nu putea fi străpuns decât de lipsa lui Julienne.

Dar Faye își aminti că era mai vulnerabilă ca niciodată. Tatăl ei știa unde se află. Era prinsă în capcană. În rutină, printre criminale condamnate și alte infractoare. Oare ce relații avea el? Nu se va mulțumi până n-o să știe că e moartă. Poate că era deja cineva pe secție care primise misiunea de a o ucide? Putea să fie Regina, putea să fie oricare alta.

— Există un bărbat care vrea să-mi facă rău. Nu se va lăsa până când nu voi muri.

— Cine?

— Tatăl meu.

Îi povesti doar o parte din adevăr. Omise, desigur, cel mai important lucru: acela că Julienne și mama ei trăiau. Adevărul acela era mult prea greu de înțeles. Încă nu o cunoștea chiar atât de bine pe Ines.

După ce termină de povestit, se lăsă liniștea.

— Deci l-ai ucis pe fostul tău soț? Jack?

— Da.

Asta nu a ezitat să-i spună.

Ines încuviință încet, fără a-și lua privirea de la ea.

— Și eu aș fi făcut același lucru dacă cineva mi-ar fi ucis copilul sau o rudă.

— Nu regret nimic.

Vocea lui Faye era calmă.

— Tatăl tău are pe cineva care să-l ajute? Afară?

Faye zăbovi câteva secunde înainte să-i răspundă. Și ea se întrebase același lucru.

— Habar n-am. Din câte știu eu, n-are prieteni. Dar habar n-am ce relații și-a făcut în închisoare. Văd multe la știri despre Zoran Rakitici, care aparent e încă foarte activ, chiar dacă e la Hall. M-am gândit că s-ar putea să fie un fel de înțelegere între ei, pentru că au stat în aceeași închisoare. Și asta mă sperie. Dar ce mă sperie și mai tare e că nu știu nimic. Mă bazez doar pe speculații și presupuneri.

Ines își puse mâna peste a ei. Pe Faye o cuprinse o oboseală copleșitoare și își rezemă capul de umărul ei. Alunecă într-un somn milostiv când Ines începu să o mângâie pe păr. Nu se mai putu lupta cu oboseala. Și pentru prima dată nu o mai visă pe Julienne.

Când Faye intră la croitorie, Marissa stătea pe scaunul de lângă al ei, uitându-se absent la mașina de cusut din fața sa.

— N-ai mai cusut niciodată?

Faye își trase scaunul și se așeză lângă ea.

Marissa clătină din cap.

— E ușor, te pot învăța.

Faye trecu cu ușurință firul prin ac în timp ce îi explica Marissei pașii. Apoi luă una dintre bucățile verzi de pânză și, cu răbdare, îi arată cum să facă pentru a obține o cusătură dreaptă.

— Te descurci grozav! exclamă ea când Marissa începu să coasă.

— Mulțumesc. Nici nu știam de unde să încep. Mama mea știa să coasă, dar nu m-a învățat niciodată. Și e păcat, pentru că aș vrea să pot coase, ca să pot face singură haine pentru Sara. Mama îmi făcea tot timpul și am considerat întotdeauna că așa face o mamă bună.

Marissa ridică din umeri, părând jenată.

— Nici eu n-am prea cusut până să vin aici, răspunse Faye băgând firul de ață în propria mașină. Și nici eu nu am făcut haine pentru fiica mea.

— Câți ani are fiica ta?

Faye ezită. Regreta că o pomenise pe Julienne. Încă era prea crud și dureros să vorbească despre ea. Ce putea să se întâmple dacă se dădea de gol din greșeală? Dacă Marissa își dădea seama că Julienne trăia? Dar ea fusese cea care deschisese Cutia Pandorei, Marissa doar se arătase interesată și căuta cu siguranță un subiect de legătură între două mame care vorbesc despre fiicele lor.

— Julienne nu mai trăiește.

— Oh, scuze!

Marissa își duse mâna la gură, disperată.

— De fapt, știam. Am uitat doar. Parcă tatăl ei este cel care… îmi pare rău.

— Nu face nimic, o liniști Faye.

— Deci asta e cea mai mare frică a mea, zise Marissa, ștergându-și o lacrimă de pe obraz. Că asta o să pățesc și eu. Cu soțul meu, nu știi niciodată cum…

Își mușcă buza și nu mai spuse nimic.

Faye se rezemă de ea.

— Soțul tău era… era violent?

Marissa confirmă din cap.

— Niciodată cu Sara. Dar cine știe ce se întâmplă când nu sunt eu acolo și nu o pot proteja. Ea nu stă cu Zoran, așa îl cheamă. Înainte o mai vedea, dar acum e la închisoare. Și el.

Marissa râse cu amărăciune și apoi își șterse încă o lacrimă.

— Știu că o urmărește pe Sara. Prin prietenii lui. El este… nu este un om bun. Și cei cu care e prieten sunt la fel de violenți ca el.

— Ai spus *soțul meu*. Ați fost căsătoriți?

— E doar o expresie, dar eu așa îl consideram. Omul meu. Dar nu. El e căsătorit cu o femeie pe care o cheamă Milenka. Sunt căsătoriți de mulți ani și au și copii. Eu eram… ea nu știa de mine. Și nu știe nici de Sara.

Faye o văzu pe frumoasa Milenka în fața ochilor, imaginea din *Aftonbladet*. Ce ar spune dacă ar auzi de Marissa? Și de Sara?

— Ai spus că e cu ochii pe fiica ta, chiar dacă e în închisoare. Mai sunt și alții pe care îi urmărește?

Marissa se cutremură.

— Cred că probabil controlează toată afacerea. Oamenii din jurul lui îi sunt loiali. Și soția lui… Milenka… probabil că și ea deține controlul. În afară de mine. De mine nu știe.

Faye simți din nou furnicături pe brațe. Era posibil ca tatăl ei și Zoran Rakitici să aibă un fel de cooperare? Și, în cazul ăsta, despre ce era vorba? Ce câștiga Zoran dacă-l ajuta pe tatăl ei? Și ce făcuse tatăl ei în schimb pentru Zoran?

O străbătu un fior.

Marissa încetase să plângă.

Au stat în tăcere o vreme. Poate că amândouă se gândeau la căile pe care le dusese viața. Și la bărbații care le duseseră acolo.

Växjö, 1998

Începusem să văd prin Zoran. Sau începusem să văd cine era de fapt. Poate era vina mea. În timpul celor trei ani împreună l-am idolatrizat, am construit o imagine romantică și nerealistă a unui bărbat, la un nivel la care nu se putea ridica nimeni. Dar acum relația noastră trecea prin încercări grele.

Zoran a venit acasă vineri, așa cum promisese. Eu eram încă zdruncinată după vizita amenințătoare a lui Dragan și Mirko. Abia ne-a salutat pe mine și pe fiii noștri și s-a dus direct spre biroul pe care i-l amenajasem sus.

M-am dus după el, cu Marko în brațe și Luka atârnând de pantalonii mei.

Zoran stătea la birou, cu un pahar de whisky în mână. S-a uitat la noi când am intrat, de parcă îl deranjam.

— Ce este? Am de lucru! s-a răstit el.

Luka a înconjurat biroul și a încercat să se cațăre în poala lui, dar Zoran l-a respins cu o grimasă.

Luka s-a întors la mine uluit. Mă durea inima. Zoran vorbea adesea despre familie, despre cât de importantă era, dar dragostea trebuia să fie întotdeauna cum și când voia el.

— Trebuie să stăm de vorbă, am spus eu.

— Acum? N-am timp. Am de lucru.

M-am uitat la el și la paharul de whisky și a trebuit să-mi mușc limba ca să nu zic nimic.

— Cei doi bărbați care au fost aici m-au speriat. Mi-e teamă, Zoran, am continuat eu.

A refuzat să mă privească în ochi; se uita în jos, la paharul de whisky.

— O să mă ocup.

— Cum?

— Nu trebuie să știi tu asta, ai doar încredere în mine. Nu e ceva pentru femei.

Marko a scâncit puțin. L-am legănat pe băiat în timp ce mă gândeam cum să-l iau pe Zoran. Îmi dădeam seama că nu pot lăsa vizita asta să treacă neobservată. Fusese o încălcare a tuturor limitelor. Și era evident că nu e vorba de sume mici, ci trebuia să fie vorba de sume mari pe care i le datora lui Ivan.

— Când două gorile vin acasă la o familie cu copii mici care

dorm, atunci e implicată întreaga familie. Cât îi datorezi lui Ivan?

Zoran mormăi ceva și își turnă în pahar.

— Ce ai spus? am întrebat eu.

Se ridică atât de brusc, încât răsturnă scaunul. Apucă paharul de whisky și-l aruncă în perete, iar cioburile și băutura se împrăștiară în toate direcțiile. Am rămas uluită, l-am strâns pe Marko în brațe și l-am simțit pe Luka ascunzându-se în spatele picioarelor mele.

— Am spus să pleci de aici sau te dau afară.

— Nu.

Am refuzat să mă uit în altă parte și nici Zoran nu și-a mutat privirea. S-a apropiat încet. Am stat nemișcată, cu inima bătându-mi puternic în piept.

A venit în fața mea.

— Refuzi să te supui?

— Nu știam că ești șeful meu.

Și-a ridicat rapid brațul și nici n-am apucat să-mi dau seama că urmează o lovitură. Am simțit doar durerea arzătoare pe obraz.

M-am clătinat, dar nu l-am scăpat pe Marko.

— Acum știi.

Luka a început să plângă. Mi-au dat lacrimile. De durere, de umilință și întristare.

Zoran ne-a dat afară, iar eu n-am mai ripostat. I-am dus pe Marko și pe Luka în living. A trebuit să-l legăn pe Marko mult timp înainte să-l pot lăsa în sfârșit în patul lui. L-am ridicat pe Luka și m-am așezat pe canapea cu el.

— Tata te-a lovit, a zis el, iar pe chipul frumos i se citeau multe emoții — mânie, tristețe, surprindere.

— Da. Dar nu a vrut.

L-am lipit de mine și am simțit cum respirația îi devenea din ce în ce mai calmă.

— Trebuie să vorbesc cu tata, am continuat eu.

Luka s-a uitat la mine speriat, dar eu i-am zâmbit.

— Nu-ți face griji.

M-am ridicat, am pornit televizorul, am băgat o casetă VHS cu desene animate și am adus un pahar cu lapte și o brioșă pentru Luka, care s-a ghemuit pe canapea.

— Vin imediat, i-am spus și am urcat la etaj.

Fără să bat la ușă, am intrat în birou. Zoran își turnase whisky din nou. A refuzat să-mi întâlnească privirea când m-am postat în fața biroului. Am sperat că de rușine, dar nu eram sigură. Deși m-am străduit din răsputeri să nu tremur, mi-era frică. Și eram rănită. Dar de dragul băieților, trebuia să fiu puternică. Palma lui Zoran era cea mai mică dintre problemele noastre. Ivan și recuperatorii lui

erau o amenințare pentru familia noastră. Trebuia să rezolv mai întâi asta.

— Cât îi datorezi lui Ivan?

Și-a ridicat capul și mi-a aruncat o privire obosită.

— 1 200 000.

Am rămas cu gura căscată. Am inspirat adânc. Îmi venea să-l cert, să țip la el, să-l lovesc. Dar n-ar fi fost de niciun ajutor. Protestasem când insistase să renoveze întregul Palat cu materiale scumpe și mobilier exclusivist. Dar Zoran mă liniștise spunându-mi că situația era sub control, că nu trebuie să mă îngrijorez.

— Cât avem de la Napoli și de la Palat pe săptămână?

— Aproximativ 100 000.

— Profit?

— 10 000. Uneori un pic mai mult. 15 000, poate.

Am aprobat din cap. În ritmul ăsta, nu vom putea plăti niciodată.

— Ce faci cu subsolul?

— Este un club de noapte, doar știi asta.

— Nu subsolul Palatului. Al lui Napoli.

Se încruntă.

— Doar știi că e depozit!

Am văzut în fața ochilor cluburile întunecate de jocuri de noroc din Zagreb, unde bărbații își risipeau salariile, se ruinau și atrăgeau nenorociri asupra familiilor lor. Växjö nu avea așa ceva. Nu știam cât de profitabile sunt și ce bani s-ar putea face din ele. Ce aveam de gând să-i sugerez nu era frumos, era contrariul a tot ceea ce credeam eu, dar trebuia cumva să plătim datoria. Altfel, recuperatorii lui Ivan ne vor ucide.

— Transformă subsolul într-un club de jocuri de noroc. Dar cei care vor veni acolo nu pot intra din Storgatan. Pot intra prin curte, pe la bucătărie și direct în jos pe scări. Așa, nu-i deranjăm pe clienții din restaurant. Și, cât poliția este ocupată cu agitația și bătăile de la Palat, clubul poate să fie lăsat în pace. Palatul va fi o manevră de diversiune, pentru a-i ține departe de adevărata sursă de venit.

Zoran s-a uitat la mine, apoi a zâmbit.

— S-ar putea să meargă.

Nu am schițat niciun gest. Nu aveam de gând să uit că m-a lovit, nu voi mai lăsa niciodată acel zâmbet să mă manipuleze din nou.

— O să meargă, am răspuns. Știu cum funcționați voi, bărbații.

M-am întors și am ieșit din birou.

Martie începuse cu o vreme ceva mai blândă. Cam într-o săptămână începea cursul de antreprenoriat. Când Faye anunțase cursul și în alte secții ale închisorii, interesul se dovedise enorm, iar conducerea decisese să-i dea acces la sala de sport. 88 dintre cele aproximativ 120 de femei aflate la Stenakull voiau să o asculte. De data aceasta, veneau toate din secția ei.

Faye hotărî că era momentul să înceapă să comunice din nou cu lumea exterioară. Își cumpără o cartelă de telefon și sună din cabina telefonică. Alice păru surprinsă.

— Faye?

Acea voce cristalină, uneori parcă de fetiță.

Faye zâmbi. Îi era dor de prietena ei, dar o ținuse departe de gândurile ei. Alice nu mai trimisese nicio scrisoare după prima, care venise în februarie.

— Ce mai faci, Alice?

— Bine, dar ce mai faci *tu*?

Faye zâmbi din nou.

— Nu e chiar atât de rău, e mai bine decât ai putea crede, de fapt. Cele mai multe sunt drăguțe, ți-ar plăcea și ție.

Alice pufni.

— Mă îndoiesc foarte serios. De ce n-ai dat niciun semn?

Faye se uită la mâzgăliturile din cabina telefonică. Nume de femei și bărbați care probabil au însemnat mult pentru cineva, unii cu siguranță cu multe decenii în urmă.

— A trebuit să mă gândesc mult, să iau niște decizii.

— Bine… și la ce concluzii ai ajuns?

Faye nu știa dacă telefoanele erau interceptate, dar era o posibilitate.

— Poți veni să mă vezi?

— Glumești? Evident! Când vrei.

— Ți-am trimis un formular pe care trebuie să-l completezi. Apoi poți să faci cerere și să vii aici cât mai curând posibil. Îmi lipsești foarte mult, dar a trebuit să mă izolez. Locul ăsta te schimbă și în bine, și în rău. Și din păcate trebuie să fii constant prezentă dacă nu vrei să pieri.

— Înțeleg. Și mie mi-e dor de tine. Tuturor ne e.

O clipă scurtă de tăcere. Faye încercă să nu se gândească la cei apropiați. Era mai simplu să nu se gândească la ei.

— Am nevoie de o favoare, zise ea după o clipă. Ești la birou?

— Da.

— Poți să te duci să verifici la departamentul de presă cererile de interviuri pe care le-ai menționat în scrisoare?

— La care nu ai răspuns.

— Îmi pare rău.

Un oftat ușor la celălalt capăt.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru nimic, Faye. Mă duc chiar acum.

Faye îi auzi tocurile răsunând în timp ce mergea pe hol.

O văzu pe Alice în fața ochilor; era aproape ireal că mai exista o lume obișnuită. O lume care funcționa, se învârtea și unde puteai să te miști așa cum voiai.

— Pot să-ți spun că încă primim astfel de cereri, cel puțin zece pe zi, continuă Alice.

Faye râse surprinsă. Incredibil.

— Am ajuns. *New York Times* vrea să stați de vorbă, SVT, *Le Monde*, *Daily Mail*. După cum vezi, ești foarte populară. Doar să alegi ce vrei.

Faye se gândi o clipă.

— Este cineva de la *Strömstads Tidning* care vrea să stea de vorbă cu mine?

Era ziarul local pe care îl citeau toți cei din Fjällbacka și își aminti cum și ea stătea în copilărie la masa din bucătărie răsfoind printre articole. Ar fi fost chiar mișto să aibă exclusivitate ziarul local. Nu conta cu cine vorbea, știa că oricum informația va ajunge la toată media.

— Glumești?

— Nu.

Alice fredonă la celălalt capăt al firului. Apoi țipă.

— Da, aici! A trimis cerere o Agneta Persson.

— Spune-i că-i dau un interviu, cu condiția să poată veni aici săptămâna viitoare. O să vorbesc cu directorul închisorii, dar trebuie să-l contacteze și ea pentru a grăbi procesul. Nu cred că vor exista probleme în legătură cu obținerea permiselor.

— Îi răspund imediat.

După ce au închis, Faye se simți greoaie și tristă. Conversația cu Alice îi amintise fără să vrea că acolo, afară, mai exista o lume. O lume care continua chiar și fără prezența ei. Trebuia să iasă de aici.

Interviul cu Agneta Persson de la *Strömstads Tidning* va fi primul pas spre libertate.

Reportera de la *Strömstads Tidning*, Agneta Persson, ajunse la Stenakull în ziua în care Faye trebuia să-și țină cursul de antreprenoriat. Se dovedi că era o fostă colegă de școală. În liceu, o chema Agneta Boman, o fată liniștită, tocilară, care nu prea se făcea auzită. Faye își amintea vag de ea și se gândi că și acum se comporta la fel, dar desigur că putea să fie și din cauza mediului din închisoare.

Se întâlniră într-o încăpere goală care o ducea cu gândul la sala din închisoarea Kronoberg, unde petrecuse ore în șir împreună cu polițiștii care o interogaseră.

Li se promisese o oră în încăperea asta, apoi Agneta avea să stea cu Faye în cursul zilei, inclusiv la prelegerea din sala de sport.

— Trebuie să spun că sunt puțin surprinsă că ai ales să inviți aici tocmai ziarul nostru, începu Agneta.

— De ce? întrebă Faye, încercând să pară surprinsă.

Desigur că era bizar.

— Sunt foarte mulți care vor să vorbească cu tine, marile ziare și programe TV, atât suedeze, cât și internaționale.

Faye luă o înghițitură de cafea.

— Sunt din Fjällbacka, acolo e locul meu de suflet. De aceea am vrut să vorbesc cu voi, cu tine, tu, care înțelegi de unde vin.

Agneta zâmbi timid.

— Cum este viața aici, la Stenakull?

Faye se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Este rutină și monotonie. Dar sunt înconjurată de oameni minunați. De femei care au luat decizii proaste și au ajuns aici. Uneori pe drept, alteori pe nedrept.

Agneta confirmă din cap serioasă.

— Și tu? Ești condamnată pe viață pentru uciderea fostului tău soț.

— Condamnată, da. Vinovată, nu.

Urmă o scurtă clipă de tăcere. Agneta părea să ezite cu privire la modul în care să continue. Faye își strânse buzele și în cele din urmă reportera își găsi cuvintele.

— Încă negi? Așa cum ai făcut și la proces?

Faye gesticulă.

— Da, desigur. Sunt nevinovată, chiar dacă zeii știu că aveam motive să vreau să-l văd mort. A ucis-o pe fiica noastră, singurul meu copil.

— Te gândești des la ea?

Faye răspunse direct:

— Tot timpul, în fiecare secundă.

I se puse un nod în gât și încercă să nu se gândească la zâmbetul lui Julienne. Nu putea să clacheze acum.

Agneta își scoase aparatul foto și făcu mai multe poze. Faye se întinse după apă și luă câteva înghițituri.

— Dacă nu l-ai ucis tu pe Jack, cine a făcut-o? întrebă Agneta în timp ce Faye, cu mâna tremurând, puse paharul la loc.

— Nu știu.

— Colierul tău a fost descoperit lângă locul… unde au fost găsite rămășițele lui carbonizate.

— Da.

— Ce ai de zis despre asta?

— Că este ciudat, mai ales că nu era acolo când a ajuns prima dată poliția. În ciuda faptului că au căutat exact acolo cu câini specializați. Și e și mai ciudat, dacă te gândești că mi s-a spart mașina cu doar câteva zile înainte de a fi descoperit. Colierul de argint a fost furat, dar nu și geanta mea scumpă, cardurile de credit sau orice altceva.

— Vrei să spui…?

Faye o întrerupse.

— Cineva mi-a făcut o înscenare. Desigur. Am enervat o mulțime de oameni. Mai ales bărbați. Femeile de succes au tendința să facă asta.

— N-ai fost niciodată la locul crimei?

Faye clătină din cap.

— Nu.

Agneta coborî privirea spre notițe, părând mulțumită.

— Povestește-mi cum decurg zilele tale aici, zise ea.

Faye era ușurată să schimbe subiectul.

— Arată toate la fel. Ușile se deschid la 7:45 și urmează micul-dejun. De la 8:30 muncim sau studiem. Lucrez, cos haine.

— Îți place?

— Mult, răspunse Faye. Prânzul la 12:30. După aceea, o oră de pauză. Apoi ne întoarcem la muncă. Cina la 17. După aceea ne petrecem timpul aici. Ne uităm la televizor, jucăm cărți sau doar vorbim. Ca o familie mare. La ora 20 se închid iar celulele.

— Nu ți-e frică niciodată?

— De ce?

— De celelalte deținute?

— Nu, deloc. Nu mi-e frică niciodată.

Faye zâmbi. Reuși să nu tremure cu gândul la Regina, la privirea ei când intrase cu mâna la spate în celulă.

— Ce-i cel mai greu când ești închisă aici? întrebă Agneta întrerupându-i gândurile.

— Că nu sunt liberă. Că mi se spune în mod constant ce să fac.

— Există ceva care este… bun aici?

— De fapt, chiar mă gândeam la asta zilele trecute. Citesc mult,

exact cum făceam când eram copil. Și unele dintre femeile de aici mi-au devenit în scurt timp ca niște surori. Sunt unele dintre cele mai drăguțe și loiale persoane pe care le-am întâlnit. Probabil că o să fim mereu prietene, chiar dacă unele dintre ele o să-și recapete libertatea înaintea mea.

— Ți-ai făcut vreun dușman?

Faye ridică din umeri. Alungă din nou din minte imaginea cu Regina cu mâna la spate.

— Nu-ți faci mereu? Dacă ești femeie, nu înseamnă că ești o persoană bună. Faptul că ești femeie nu înseamnă automat că ții cu toate femeile. Există tot felul de femei. Exact ca și bărbați. Dar îți pot spune asta: de-a lungul vieții mele am găsit semnificativ mai multe femei decât bărbați în care să pot avea încredere.

După interviu, Faye se plimbă prin secție cu Agneta, urmate tot timpul de doi gardieni. Îi arătă celula ei și se lăsă fotografiată întinsă pe pat, cu cărțile lângă ea. Apoi se îndreptară către zona comună, unde Agneta mai făcu câteva poze.

— Nu te enervezi niciodată că ești închisă, când consideri că ești nevinovată? întrebă ea în timp ce Faye îi arăta orarul bucătăriei pe un perete.

— S-ar putea întâmpla și lucruri mai rele. Viața mea n-a fost întotdeauna roz, dar aici devii umil. Există aici femei care au trecut prin lucruri oribile, care nu au avut niciodată o șansă. Și știi ce? Aproape de fiecare dată începe și se termină cu un bărbat. Un bărbat care nu a știut să se comporte, care le-a exploatat, bătut sau violat.

Au mers mai departe, în curtea interioară unde obișnuiau să se plimbe. Faye inspiră aerul curat, oxigenul trezindu-i creierul.

— Împrejurimile sunt destul de frumoase, chiar dacă nu vezi prea multe, continuă Faye. Și evident că nu este la fel de frumos ca în Fjällbacka. Dar, de fapt, nu există niciun loc pe pământ care să fie la fel de frumos.

Agneta îi zâmbi.

— Îți e dor de Fjällbacka?

Faye se opri și ridică privirea spre cer.

— În fiecare zi. Va fi mereu casa mea și într-o zi mă voi întoarce acolo.

— Când crezi că o să se întâmple?

— Sunt condamnată pe viață, dar, după cum știi, nu e chiar așa în Suedia. O să mă comport bine, o să fac tot ce pot ca să fiu eliberată cât mai curând posibil. Nu am nicio crimă de ispășit. Mi se fură cei mai buni ani din viață, dar nu vreau să devin acră. Așa, aș fi pedepsită de două ori. De sistemul judiciar și de mine. Fiica mea nu a avut șansa să crească, ar fi o insultă la adresa ei dacă aș deveni

acră. Intenționez să-i onorez amintirea trăindu-mi cu adevărat viața, oriunde ar fi aceasta. Aici, la Stenakull, sau în Fjällbacka. Sau la Stockholm.

* * *

Câteva ore mai târziu, Faye urcă pe scena improvizată, care consta într-un covoraș tare ca piatra, în fața celor aproape 100 de deținute care se adunaseră în sala de sport.

Se uită la ele și se simți aproape impresionată. Ines și Miryam erau chiar în fața ei și îi zâmbeau. Două femei care, într-o lună, se apropiaseră de ea mai mult decât crezuse că era posibil.

— Am stat pe multe scene și am vorbit despre cum să construiești o companie, dar mă întreb dacă aceasta nu este cea mai bună scenă.

Sări într-un picior pe covorul care alcătuia scena și femeile râseră bucuroase. Agneta făcea nerăbdătoare poză după poză.

— Întotdeauna încep explicându-le ceva celor care ascultă: să te naști femeie înseamnă că toate șansele sunt împotriva ta. Ca femeie, va trebui să lupți de două ori mai mult decât un bărbat. Dar nu e nevoie să spun asta aici. Nu există oameni pe pământul ăsta care să știe asta mai bine decât voi.

Tăcu.

— În Suedia de astăzi, femeile câștigă mai puțin decât bărbații pentru aceeași muncă sau pentru un lucru mai bine făcut. Așa e sistemul. Este împotriva noastră. În plus, ne asumăm și cea mai mare parte a responsabilității acasă.

Întâlni privirea lui Ines. Ochii ei frumoși aveau o strălucire care putea incendia întreaga lume. Puteau și să schimbe lumea.

— De aceea, eu spun *fuck you* sistemului. Am înțeles devreme că poți câștiga dacă te lupți cu el. Niciun sistem nu este imposibil de învins. Dar e nevoie de timp. Trebuie să-ți construiești un sistem propriu, un univers propriu. Eu am creat Revenge. O afacere de femei, pentru femei. Cu produse pentru noi, făcute de noi. Mă săturasem să văd toți boșorogii făcând reguli pentru produsele de înfrumusețare a femeilor. Ce știu ei despre ce avem noi nevoie?

Inspiră adânc. Parcă aerul tremura, parcă toate își țineau respirația, absorbind fiecare cuvânt pe care îl rostea.

— Fiecare dintre voi are o poveste, o energie pe care o poate folosi ca să creeze propriul Revenge. Nu toate o să reușiți, dar măcar o să muriți știind că ați încercat. Nu lăsați aceste ziduri să vă limiteze, folosiți timpul de aici pentru a visa, a citi și a vă da seama care este universul vostru.

Se uită către rândurile din spate.

— Poate vă întrebați de unde bani? Nu ai nevoie de bani ca să începi o afacere? Ba da, ai nevoie. Prin urmare, voi deschide un fond la care puteți apela pentru a vă deschide propria companie. Împrumuturi rapide, fără dobândă.

Louise se ridică strigând și mai multe femei îi urmară exemplul. Curând, toate erau în picioare și aplaudau, fluierau și țipau. Ines îi zâmbi lui Faye, iar Faye își dădu seama că nu-și dorea decât să o sărute.

Când aplauzele se potoliră și femeile se așezară din nou, Faye trecu la detaliile practice. Le povesti cum ar putea face și le dădu sfaturi despre cum să gândească. Ce forme de companii există și ce reguli li se aplică. Le povesti cum își deschisese firma pe persoană fizică atunci când începuse cu plimbările de câini.

— Aveți vreo întrebare?

Louise ridică mâna.

— De unde știi ce să faci? Ce să vinzi?

Câteva femei din public începură să râdă, dar Faye le făcu semn cu mâna să tacă.

— E o întrebare foarte bună. Răspunsul meu este: sapă pe locul unde stai. Eu iubesc machiajul. Înțeleg machiajul. Înțeleg nevoile legate de machiaj. De aceea am ales asta. Dacă ești interesat de fitness, fă ceva legat de asta. Îți place… nu știu… grădinăritul, atunci poate produsele sau serviciile de grădinărit sunt cele pe care trebuie să te axezi. Sau fă așa cum am făcut eu când am luat bani ca să plimb câinii oamenilor: caută o nevoie existentă și găsește o soluție.

— De unde știi că nu ești înșelată?

O femeie masivă și blondă, pe care Faye credea că o cheamă Jessika pusese întrebarea fără să ridice mâna.

— Nu poți fi sigură niciodată. Știm cât de periculos este să ai încredere în cineva. Și cât de puțină încredere poți avea în ceilalți. Cele mai multe dintre noi avem încredere doar în noi însene și uneori poate nici în noi. Va trebui să îndrăzniți să vă puneți încrederea în ceilalți când porniți o afacere. Dar asta nu înseamnă că trebuie să fiți naive. Aveți grijă cu cine vă înconjurați. Nu pierdeți niciodată complet controlul. Fiți în gardă, dar îndrăzniți să aveți din ce în ce mai multă încredere, pe măsură ce oamenii din jurul vostru vă demonstrează că merită. Și încercați să găsiți colaboratori care sunt buni la ce nu vă pricepeți voi.

Se ridicară mai multe mâini. După o interminabilă sesiune de întrebări și răspunsuri, două ore mai târziu Faye coborî de pe covoraș în aplauze.

Agneta Persson se apropie de ea să-și ia rămas-bun, profund impresionată.

Coiul și un alt paznic o escortară pe jurnalistă afară din încăpere, iar Faye își trase sufletul înainte să iasă și ea.

Era beată de fericire. Fusese minunat ca, pentru o clipă scurtă, să se simtă ca Faye de altă dată. Zâmbea larg când se întoarse spre celula ei.

— Crezi că ești specială, nu?

Faye tresări și începu brusc să respire cu dificultate.

Regina stătea sprijinită de perete și se uita la ea. Faye refuză să-i arate cât de speriată era și își continuă drumul cu pași siguri.

Regina întinse brațul atunci când trecu pe lângă ea.

— Crezi că ești specială, repetă ea. Și ai reușit să le păcălești și pe proastele alea rânjite de acolo. Dar ești la fel ca noi. Același rahat. La fundul societății. Aici nu ești o șefă milionară sau vreo vedetă.

— Știu, Regina, spuse Faye încet.

Încercă să evite contactul vizual pentru a nu o provoca și mai mult. Regina voia să-i arate că o domină. Și cel mai înțelept lucru acum era să o lase s-o facă.

Regina o împinse tare și trecu pe lângă ea. Faye o auzi strigând în spate:

— Sunt cu ochii pe tine!

Faye răsuflă ușurată când ușa celulei se trânti în urma ei. Știa că, mai devreme sau mai târziu va avea o confruntare serioasă cu Regina. Și atunci nu-și va putea permite să piardă.

Växjö, 1999

Zoran plătise relativ repede datoria către Ivan. Clubul de la subsolul restaurantului Napoli fusese un mare succes, chiar dacă era secret. Dependenți de jocuri de noroc, criminali și jucători pe sume mari din toată zona Småland veneau să joace poker, șapte zile pe săptămână. Zoran era atât de încântat, încât începuse să vorbească despre extinderea în alte orașe. Bineînțeles că uitase că ideea fusese a mea. În schimb, se lăuda în fața prietenilor cu strategia care-i permitea să fie lăsat în pace de poliție. Acum căuta spații adecvate în Jönköping.

Într-o seară, după ce am culcat copiii, am auzit ușa de la intrare deschizându-se. Mi-am dat seama că era Zoran, dar am auzit și alte voci și am înțeles că nu era singur. M-am ridicat de pe canapea și m-am dus în hol.

Bărbatul care-l însoțea era Ivan.

— Milenka, dragă! Vino și salută-l pe Ivan! m-a chemat Zoran entuziasmat.

Părea să fi uitat că, acum doar cinci luni, Ivan trimisese două gorile să ne amenințe.

Ne-am pupat pe obraz și Ivan ne-a lăudat casa. Era îmbrăcat într-un costum elegant cu dungi și părea un om de afaceri, nicidecum cineva implicat în crime și violențe.

Au urcat la etaj, în biroul lui Zoran, în timp ce eu m-am întors la televizor. Mă neliniștea prezența lui Ivan, mai ales că Zoran nu-mi spusese nimic despre vizita lui. Din când în când se auzeau de sus râsete răsunătoare și, în mai puțin de o oră, au coborât din nou, conversând bucuroși. Ne-am luat la revedere de la Ivan în hol și, când s-a închis ușa după el, Zoran s-a întors spre mine. Mi-am dat seama după chipul lui că era entuziasmat.

— Vino! zise el. Ne așezăm în living.

S-a dus la masa cu băuturi, a turnat două whiskyuri mari și a venit cu paharele pe canapea. M-am întins după telecomandă și am dat televizorul mai încet.

— Ivan este impresionat de afacerea noastră, a zis Zoran.

— Ce bine! am replicat eu suspicioasă.

— Vrea să devină partenerul nostru.

Sperasem să nu-l mai văd pe Ivan acum, că nu mai aveam datorii la el. Dar nu am spus nimic, ci am așteptat continuarea.

— Vrea să ne extindem. În afara Smålandului. Spre Malmö, Göteborg și Stockholm. El amenajează localurile și eu le administrez. Înțelegi ce înseamnă asta?

A sorbit din whisky în timp ce aștepta răspunsul meu.

— Trebuie să ne mutăm? am întrebat eu.

— Să ne mutăm? a repetat el de parcă ar fi fost o întrebare stupidă. Da, firește. Vrea să stăm la Stockholm. Să fim aproape. Milenka, la naiba! O să scăpăm din orașul ăsta. Acolo ne-am întâlnit, îți amintești Revelionul? Ai spus că ai vrea să locuiești acolo cândva. Acum avem șansa asta. Nu-ți va lipsi nimic. Nici băieților.

Am ținut strâns paharul de whisky, fără să beau. Avea dreptate, visasem la Stockholm. Încă mai visam, chiar dacă mă simțeam bine în Växjö. Ce mă îngrijora nu era mutarea în sine, ci faptul că ne apropiam prea mult de Ivan.

Era un om periculos: dacă intrai în cercul său de prieteni putea însemna sfârșitul vieții. Era o lume a violenței în care cel puternic câștiga întotdeauna. În plus, Zoran avea să fie absorbit în afaceri dubioase, care riscau să ne aducă în vizorul poliției.

Nu mai eram doar eu și Zoran. Aveam cei doi băieți și… mi-am mângâiat burta: mai era pe drum un copil. Încă nu-i spusesem nimic lui Zoran, dar după ce trecuseră două săptămâni de când nu-mi venise ciclul, înțelesesem că sunt însărcinată. Speram să fie o fată de data asta.

Zoran se apropie.

— Milenka dragă, știu că în ultima vreme între noi n-a mai fost ca înainte. Am fost stresat. Dar acum am rezolvat totul.

L-am privit în ochi ca să încerc să mă lămuresc dacă încerca să se păcălească singur, vrând să spună că el fusese cel care rezolvase totul.

— E periculos, Zoran. Ivan este periculos. Dacă nu merge ceva cum trebuie? Atunci tu ești responsabil.

— N-o să fie cazul. Știu ce fac.

M-a mângâiat pe obraz.

— Nu vreau să fac asta fără tine. Sigur, puteți să rămâneți aici, în Växjö. Dar nu vreau să trăiesc fără tine și fără băieți. Știi cum e pentru mine, familia este cel mai important lucru. Sunt un nimeni fără voi.

Am oftat, l-am prins de mână și l-am ținut strâns. Lui Luka și lui Marko le-ar fi fost dor de el. Și era un tată bun când era acasă. Dacă el ar sta la Stockholm și noi în Växjö, nu l-ar vedea niciodată. Nu le-aș putea face așa ceva. Și încă îl iubeam. Dacă rămâneam aici, știam că o să cunoască pe altcineva acolo. O să mă schimbe pe una mai tânără, mai frumoasă. Zoran nu putea să stea singur, era

fermecător și frumos și eram conștientă de impactul pe care îl avea asupra femeilor.

— Ne mutăm, dar ar fi bine să faci rost de o casă imensă, am zis eu zâmbind.

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe gură.

— O să fac rost de un palat. O să fie atât de mare, încât o să avem nevoie de hartă ca să ne putem orienta în el.

Am început să râd.

— Bine. Și vreau să ne mutăm cât mai curând posibil, ca să apucăm să aranjăm înainte de naștere.

S-a uitat la mine.

— Naștere?

Mi-am pus mâna pe burtă.

— O să mai avem un copil, Zoran.

A rămas cu gura căscată, apoi a izbucnit în râs și m-a îmbrățișat. S-a ridicat să-și umple paharul de whisky, dar i-am pus mâna pe umăr.

— Ia-l pe-al meu.

Am simțit ceva din vechea încredere dintre noi. Acea dragoste care fusese temelia relației noastre în primii mei ani în Suedia.

La micul-dejun, la patru zile după prelegerea lui Faye din sala de sport, Ines se aplecă spre ea.

— Azi e ziua mea de naștere și diseară dau o petrecere.

Lui Faye i se făcu pielea de găină.

— Unde?

— În celula mea. Sărim peste cină.

Obrajii lui Faye se încinseră. Deși nu era în mod direct chinuită în închisoare, zilele erau incredibil de monotone și treceau foarte greu. Singurul lucru care o scotea din rutină erau întâlnirile cu Ines. Nu prea înțelegea cum se gândise Ines să dea o petrecere și presupuse că alcoolul nici nu intra în discuție, pentru că era interzis și foarte greu de adus acolo.

După micul-dejun, Faye plecă spre zona industrială și munca ei de la croitorie. Regina tocmai intra în atelierul de sudură. Se întoarse și se uită la Faye, care își continuă drumul fără a schița vreun gest. Nu avea voie să-și arate teama. Nici aici, nici altundeva. Dar în ultimele zile privirea Reginei o făcea să se simtă din ce în ce mai inconfortabil. Chiar trebuia să încerce să evite să fie singură cu ea.

Ziua trecu încet, prea încet pentru fluturii pe care îi avea în stomac încă de la micul-dejun. Când în sfârșit sosi ora cinei, se auzi o bătaie în ușă. Era Ines.

— Du-te direct la mine.

— Dar…

— Am rezolvat totul, o întrerupse Ines și ieși pe coridor. Am vorbit cu Coiul, e de serviciu în seara asta. Fă doar cum spun eu. Vin și eu imediat.

Celula lui Ines era la cinci uși distanță. Faye intră după aproximativ un minut și descoperi că era și Miryam acolo. La toaletă cineva făcea zgomot. Ușa se deschise și Ines apăru cu o sticlă de vodcă Explorer într-o mână și trei pahare de plastic în cealaltă.

— Gata de petrecere?

Faye se uită la ea în timp ce încerca să-și dea seama de cât timp nu mai băuse alcool. Ajunse la concluzia că fusese la Grand Hôtel, cu câteva minute înainte să fie arestată în holul hotelului.

Trecuseră cam nouă luni de atunci. Cât o sarcină. Începu să chicotească doar la gândul că va bea alcool.

— De unde ai luat-o?

Ines le întinse paharele.

— Coiul. Totul și oricine poate fi cumpărat, mai ales el.

Scoase dopul și turnă în pahare.

Faye privi lichidul incolor și inspiră mirosul înțepător. Puțin alcool nu strica. Poate că avea nevoie de nebunia asta, ca un zid

împotriva plictiselii. Putea să fie o supapă în viața cenușie din închisoare. Părea irezistibil să uite, chiar dacă doar pentru o clipă, că era închisă în cea mai dură închisoare pentru femei din țară și să poată să-și imagineze că era la o petrecere obișnuită, cu multă băutură.

Au ridicat paharele.

— La mulți ani! Noroc în cinstea ta! zise Faye uitându-se la Ines.

Dădură vodca peste cap și Ines turnă iar. Ciocniră din nou și o dădură peste cap.

Se așezară pe pat fără să spună nimic. După încă vreo câteva pahare alcoolul începuse să-și facă efectul. Un văl parcă îi întuneca privirea.

Poate pentru că trecuse atât de mult timp de când băuse ceva, după primul pahar se simțea amețită. Băgă de seamă absența muzicii și a altor sunete și se bucură de vocea prietenelor sale și de râsetele lor fericite.

Ines le povesti despre copilăria ei într-o familie religioasă din zona Järva.

— Nu întâlnisem niciun suedez până la 18 ani, când am găsit un loc de muncă la biroul de informații de la Transport Stockholm, la Gara Centrală. Cred că a fost cel mai mișto loc de muncă pe care l-am avut. Oamenii veneau și întrebau încotro s-o ia ca să ajungă la peronul lor, iar eu zâmbeam și le arătam cu degetul. Totul era ușor pe vremea aia.

Miryam, care crescuse într-o suburbie a orașului Västerås, îl imită pe bărbatul cu care își pierduse virginitatea. El avea 30 de ani, iar ea 14.

— Gemea ca un fierăstrău stricat, povesti ea și leșinară toate de râs.

Faye era de părere că e groaznic să fii atât de tânără și să faci sex cu un bărbat adult, dar Miryam o asigură că nu suferise din cauza asta. Poate că evenimentele mai neplăcute din viața ei atenuaseră amintirea acestei întâmplări. Ea le povesti despre momentul terifiant în care îl găsise pe Jack cu Ylva acasă, în patul lor.

— Acolo a început, de fapt, viața mea, bolborosi Faye.

— Cât de bogată ești de fapt, Faye? întrebă Miryam.

— Nu știu exact, dar probabil că am vreo trei, patru miliarde.

— Ce risipă! replică Ines.

— De ce?

Ines și Miryam se uitară una la cealaltă câteva secunde, apoi începură să râdă, din ce în ce mai tare.

— Privește în jur, iubito, răspunse Miryam, ștergându-și lacrimile de râs. Stai și bei *fucking* Explorer dintr-un pahar de plastic, într-o celulă la Stenakull, împreună cu două imigrante.

Faye clătină din cap. Se apropie de Ines.

— Nu îmi pot imagina o companie mai bună, spuse ea. Dar ar fi fost mai bine dacă nu aveam grătarul ăsta la fereastră. Și să ascultăm niște muzică, poate.

— Ce vă lipsește cel mai mult de afară? întrebă Ines.

— Libertate, răspunse Faye.

— Pulă, răspunse Miryam.

Din nou râs isteric.

— Bine, și eu la fel, replică Faye. Dar nu mi-e dor de bărbați.

— Imaginați-vă că v-o trage unu' ca lumea, știți, așa, de să vi se înfunde urechile.

Miryam își dădu ochii peste cap.

Tăcură, fiecare pierdută în propriile fantezii.

Paharele de plastic dispăruseră, nu le mai putea vedea, așa că Faye întinse mâna spre sticlă și bău din ea. Apoi i-o dădu mai departe lui Ines.

— De ce mă excit mereu așa de tare când beau? se plânse Miryam. Pune mâna. Sunt udă toată.

Se întinse după mâna lui Faye și i-o băgă în pantalonii ei. Faye se umezi imediat când trecu vârfurile degetelor peste sexul moale al lui Miryam, care se simțea cald și umed.

Ines le privi cu drag.

— Pe lângă sticla de vodcă, i-am cerut Coiului să mai facă rost de încă ceva, zise ea.

Se ridică și merse clătinat spre birou. Scoase din sertar un vibrator bleu și un dispozitiv alb cu roșu care o ducea pe Faye cu gândul la un mic uscător de păr. Își dădu seama că era vorba de un Satisfyer.

— Din moment ce e ziua mea, vreau să fiu prima.

Ines își scoase încet hainele și se întinse din nou pe pat. Era al naibii de frumoasă. Faye se aplecă și o sărută înainte de a se urca peste ea, prinzându-i ușor brațele sub genunchi, ca să nu se mai poată mișca. O mângâie de-a lungul brațelor, pe umeri și, când ajunse la sâni, o observă cu coada ochiului pe Miryam, care le privea respirând greu și începuse să se mângâie singură. După o clipă, Faye luă Satisfyer-ul, iar Miryam apucă vibratorul.

A doua zi, o sâmbătă de la jumătatea lunii martie, Faye primi prima sa vizită în închisoare. I se păru un moment festiv. Parcă era în același timp Ajunul Crăciunului și o zi de naștere. Fusese condusă în aceeași încăpere în care o întâlnise și pe Agneta de la *Strömstads Tidning*. Alice era îmbrăcată într-o jachetă de piele exclusivistă, blugi negri strâmți și cizme înalte, iar părul blond îi cădea perfect pe umeri.

— Arăți ca un înger care a zburat peste ziduri, o întâmpină Faye cu un zâmbet.

Se îmbrățișară. Alice mirosea scump, ca de obicei, a Chanel no. 5, un parfum care pentru Faye era și mai pregnant acum.

— Te-au controlat?

Alice chicoti.

— Da.

— Dar nu acolo… jos?

— Nu.

— N-au voie.

— Ar fi trebuit să aduc ceva băgat acolo?

— Data viitoare, răspunse Faye.

— Păcat că am făcut o din aia, *vaginal rejuvenation*, așa că mi-e teamă că probabil nu e prea mult loc.

Faye râse și o îmbrățișă din nou pe Alice.

— Sunt atât de fericită să te văd! Îmi pare rău că n-am vrut vizite până acum. Mi-am folosit toată energia să mă acomodez și să le cunosc pe celelalte. N-am vrut să amestec cele două lumi.

— Și ai reușit? Ești în elementul tău?

În capul lui Faye apărură imaginile din seara precedentă, din celula lui Ines. Sânii mari și perfecți ai lui Miryam. Cei ai lui Ines, mici și fermi. Corpurile lor goale și transpirate. Împreunate. Miros de alcool și sex. Doamne, nu va uita niciodată!

Zâmbi.

— Da, se poate spune și așa.

Faye întinse mâna după paharul cu apă.

— Cum vă e? Cum merge Revenge?

— Mai bine ca niciodată. Până acum, cifrele de anul ăsta arată minunat. Așa că vâlva din jurul tău… ne-a făcut doar bine. Se pare că orice fel de reclamă e bună. Am dublat cifra de afaceri pentru al doilea an consecutiv. Dar întrebarea este cum o să ne descurcăm cu lansarea în SUA. Interesul este enorm. Distribuitorii iau legătura cu noi și vor drepturi exclusive pentru produsele Revenge.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

— Cred că ar trebui să-i dăm drumul. Și apoi să invităm trei–patru mijloace de informare americane să te intervieveze aici, în închisoare, în legătură cu lansarea.

— Nu e riscant?

— Ai urmărit dezbaterea de după articolul din *Strömstads Tidning*?

Faye se încruntă.

— Nu.

— Mulți te laudă. Negi crima și majoritatea oamenilor cred că ești nevinovată. Femeile suedeze te susțin cumpărând produse de la Revenge. Și chiar dacă își imaginau că ești vinovată, tot ar fi cumpărat, pentru că l-ai ucis pe omul care ți-a omorât copilul.

Faye râse și clătină din cap. Se gândi o clipă.

— Bine, așa facem. Selectează-i pe cei mai mari din media. Lansăm așa cum am planificat. Dau interviurile aici. Le arăt cum e în închisoare. Joc rolul de mamă îndurerată etc.

Alice se ridică, se îndreptă spre fereastra cu gratii și se uită afară.

— Ești sigură că te simți bine?

Faye o privi cum stătea lângă fereastră. Frumoasă, elegantă și evident într-un loc nepotrivit.

— Bineînțeles. Te obișnuiești cu orice. Aceasta este viața mea acum. Și am timp să mă gândesc la tata. La următoarea lui mișcare.

— Nu crezi că a renunțat? Că e mulțumit că ești închisă?

Faye clătină din cap.

— Nu. El nu renunță niciodată. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult cred că o să-l ajute cineva. Altfel nu stătea el departe de mine. Cineva îl ajută.

— Cine?

— Dacă aș ști… Mă întreb dacă Zoran Rakitici e cel care poate să-l ajute. Au fost împreună la Hall.

— Regele gangsterilor? De ce ar vrea să-l ajute pe tatăl tău?

— Calitățile tatălui meu sunt de neprețuit în contextul potrivit și pentru persoana potrivită.

— Ce calități?

Alice își aranjă părul blond. Era mult prea bine îmbrăcată și aranjată pentru acest mediu.

— Cruzime. Nepăsare. Fără conștiință. Și are o bucurie imensă când le face rău altora.

Faye se scutură. Se gândi din nou la membrii uciși ai rețelelor criminale.

Alice se întoarse spre ea.

— Nu te gândești niciodată să evadezi?

Faye ezită. Să o lase pe Alice să intre în gândurile ei? Nu, era prea devreme.

Ridică din umeri.

— Problema nu este să evadez. Cel mai greu lucru este să trăiesc după aceea, pentru că aș fi permanent vânată. De fapt, nu e chiar

atât de rău aici.

— N-aș fi niciodată în stare să fac față.

— Ba da, Alice. Ai fi.

Au stat acolo și au vorbit, iar când și-au luat rămas-bun, o oră mai târziu, s-au îmbrățișat îndelung.

Apa caldă curgea pe corpul lui Faye și ea închise ochii de plăcere. Mușchii erau încordați după sesiunea grea de fitness pe care o făcuse cu Miryam. Își dădu cu săpun, bucurându-se la gândul că va avea febră musculară. Dușul din celula ei nu era mare, dar acum părea cea mai luxoasă baie.

Faye tresări. Auzise ceva de cealaltă parte a ușii?

Își ciuli urechile. Era doar imaginația ei? Nu, bineînțeles că era cineva care cotrobăia printre lucrurile ei. Puse mâna pe robinet, dar nu opri apa. Sunetele deveniră mai clare acum. Cineva se apropia de ușa băii.

O clipă se gândi că era Ines, care venise să o surprindă. Dar când se deschise ușa, Faye era să-și piardă echilibrul.

Era Louise.

— Ce cauți aici? întrebă Faye.

Louise nu răspunse, dar îi aruncă o privire pierdută.

Privirea lui Faye se îndreptă către ceva aflat în mâna lui Louise. Ceva ce strălucea. Ceva ascuțit. Încetă să mai respire. Apoi totul se derulă foarte repede.

Faye se auzi țipând, dar parcă apa îneca sunetele pe care încerca să le scoată. Louise ridică obiectul ascuțit și începu să o lovească. Louise cea grijulie, veselă, glumeață. Faye se apără cu singurul lucru pe care îl avea în mână: dușul.

Țipă după ajutor. Țipă și mai tare când simți o tăietură pe brațul drept; lovea sălbatic cu dușul și o nimeri pe Louise în față. Femeia se mai aruncă încă o dată spre ea, dar parcă puterea-i dispărea. Faye gâfâia. Apoi simți durerea în lateralul stomacului. Se prăbuși cu Louise deasupra ei.

Se auziră strigăte. Nu ale ei, ea nu putea să mai scoată niciun sunet. Mai multe brațe o smulseră pe Louise, care răcnea de parcă era posedată, dar ceea ce zicea ea era de neînțeles: O vor ucide! Nu, nu! Paula!

Undeva în haosul ăsta, Faye auzi vocea lui Ines. Se uită în jos și văzu un cuțit, încă înfipt în ea. Se uită șocată la mânerul negru al cuțitului care-i ieșea din corp. Cineva opri apa, în timp ce ea se văita și încerca să prindă mânerul cuțitului și să-l scoată din ea.

— Nu, trebuie să rămână acolo. Altfel, ai putea sângera până la moarte.

Încercă să localizeze vocea, să înțeleagă cine vorbea, dar vederea îi era încețoșată. Femeile care se înghesuiau în jurul ei erau doar niște contururi neclare. Avea frisoane, tremura. Se auzi mormăind numele lui Julienne, îi văzu chipul strălucitor și frumos în fața ochilor.

O să moară? Atunci cine le-ar proteja pe Julienne și pe mama ei?

O să fie cu totul lipsite de apărare.

Cineva o ținea de mână și-i vorbea, încercând să o liniștească. Dar lumea dispărea din ce în ce mai mult și, într-un final, nu nu mai rămăsese decât întunericul.

Stockholm, 2002

Primii doi ani la Stockholm au fost cei mai fericiți din viața mea, cel puțin așa am încercat să-mi imaginez. La început am locuit într-o vilă mai mică în Botkyrka, dar după numai un an, Zoran a cumpărat o casă mare pentru noi în Skuru, Nacka. Acum Ivan și familia lui stăteau doar la câteva case distanță. Aveam mai mulți bani decât visasem vreodată. Zoran ținea teancuri de bancnote peste tot prin casă. Dacă aveam nevoie să cumpăr ceva, mă urcam pe un scaun în fața bibliotecii, bâjbâiam cu mâna de-a lungul raftului de sus și acolo, în spatele cărților, se afla de obicei o grămadă groasă de bancnote. Erau probabil 100 000 de coroane în bancnote mototolite de 500. Erau banii mei de cheltuială.

Dar nu ținea bani doar acolo. Uneori puteam să iau o cutie cu cereale din cămară și descopeream că Zoran o umpluse cu bancnote. Lângă piscina albastră din grădină era o punte de lemn, iar sub ea erau îngropați saci cu bani.

Pe măsură ce băieții creșteau, puteam să stăm fără ei mai multe zile. Uneori aveam două bone. Zoran mă ducea în excursii la Paris și New York și asta mă făcea fericită, consideram că era o dovadă că încă mă iubea. În acele călătorii, Zoran era întotdeauna bărbatul perfect.

Zivko a cumpărat un apartament nou pentru mama în Zagreb și a chemat-o în Suedia ca să poată sta cu noi și cu nepoții ei.

În exterior, eram gospodina perfectă. Dar în mine panica era tot mai mare. Parcă miza creștea de la o zi la alta, ca și înălțimea de la care puteam să cădem. Nu mă temeam doar de poliție, ci și de alți infractori.

În doar un an, Zoran a devenit mâna dreaptă a lui Ivan, omul lui de încredere. Ivan era temut. Se ocupa de colectarea datoriilor și comerț cu arme. Dar cluburile de jocuri de noroc apăruseră peste tot în țară și deveniseră vaca de muls din imperiul lui.

Prima dată când mi-am dat seama că e ceva în neregulă a fost în noaptea de revelion din 2002. Ivan organizase o petrecere grandioasă. Închiriase Grand Hôtel din Saltsjöbaden și invitase sute de oaspeți. Parteneri de afaceri, subalterni, avocați care îl reprezentau, neveste. Cina a durat mult, oaspeții stăteau la mese în sala imensă cu vedere la apă. Era o iarnă rece și ferestrele erau pline

de zăpadă.

Eu purtam o rochie roșie Versace și Zoran, un costum albastru-închis de la Brioni, pe care le cumpăraserăm în cursul unei călătorii în Italia.

Am fost așezați la aceeași masă cu Ivan și soția lui, Ivona. Ea era cu 15 ani mai în vârstă ca mine și era o femeie îngâmfată și destul de rea. Nu-și arăta niciodată adevărata față când soții noștri erau prin preajmă, dar când eram singure putea face glume despre greutatea mea și îmi spunea să nu mă mai îmbrac ca o curvă. Aveau doi copii, un băiat și o fată.

O femeie care, spre deosebire de Ivona, mă trata ca pe o soră era Natașa, soția lui Mirko. Mirko avusese mari remușcări de când venise cu Dragan la noi acasă și mă amenințaseră. Când Zoran era plecat prea multe zile, el și Natașa veneau pe la mine și pe la copii. Acum Natașa îmi făcu semn cu mâna din spatele Ivonei, de la masa de alături. Ea era singura care știa ce părere am despre Ivona.

Dar nu relația mea cu Ivona mă îngrijora.

Ci relația dintre Ivan și Zoran. Am observat abia când Dragan a venit la masa noastră și a întrebat dacă Zoran vrea să iasă la o țigară cu el. Au ieșit împreună în frig. Eu am vorbit cu Ivan, dar am observat că se tot uita spre Zoran și Dragan. Li se alăturaseră mai mulți bărbați și acum stăteau afară pe scări râzând și vorbind. Nervozitatea din ochii lui Ivan era tot mai vizibilă. După o clipă a încetat să mai vorbească cu mine și a rămas cu brațele încrucișate uitându-se la grupul de afară.

I-am înțeles privirea. Se simțea amenințat. Zoran era mai tânăr, fermecător și mai ușor de plăcut. Vorbea și îi plăcea să glumească cu subalternii, le făcea mici cadouri când făceau treabă bună, se interesa de familiile lor și știa tot ce se întâmplă în viața lor. Felul lui de a fi era în contrast puternic cu atitudinea rece a lui Ivan; relația lui cu ei se baza pe frică și respect.

Când Zoran s-a întors la masă, Ivan l-a întrebat îmbufnat despre ce vorbise cu Dragan.

— Despre multe, a răspuns Zoran, ridicând din umeri surprins.

— Trebuie să fii mai dur cu ei. Tu ești șeful, nu prietenul lor. Altfel, nu te vor respecta niciodată.

Zoran s-a uitat la mine și la Ivona. El și Ivan nu vorbeau niciodată despre afaceri sau despre oamenii lor de față cu noi. Era împotriva etichetei să faci acest lucru de față cu soțiile.

— Ivan, am vorbit despre fotbal, a zis el în șoaptă. Hajduk Split are un sezon bun, iar Dragan a vorbit despre nenorocitul ăla de Partizan Belgrad al lui, care se pare că o să câștige iar liga din Serbia.

— Nimic altceva?

— Ba da, despre Adam, fiul lui Dragan. A cunoscut o fată care este suedeză și acum vrea să se însoare cu ea. Dragan nu e sigur dacă îi place ideea.

Ivan s-a uitat la el, departe de a fi convins.

Am observat că Zoran nu pricepuse mesajul lui Ivan. Dar eu începusem să înțeleg ce se întâmplă.

Mi-am pus mâna pe brațul lui Zoran, zâmbind de parcă devenisem brusc foarte curioasă în legătură cu problemele lui Dragan.

— Și tu ce crezi, iubitule?

Zoran s-a întors spre mine zâmbind.

— Că nu există femei mai bune decât cele croate. Și că băiatul lui, deși e sârb, să fie trimis o săptămână la Dubrovnik sau Split și o să și-o scoată pe fata aia din cap.

Am râs în hohote și l-am sărutat pe obraz, dar am simțit în mine un fior de gheață.

Zoran m-a luat în brațe, iar eu m-am uitat la Ivan și i-am zâmbit inocent. Nu mi-a întors zâmbetul.

Petrecerea a continuat, la miezul nopții au fost focuri de artificii și după aceea ringul de dans s-a umplut. Alcoolul curgea. La 2:30 am luat un taxi spre casă, unde băieții și bonele dormeau. Ne-am scos hainele și apoi am făcut sex în picioare lângă chiuveta din baia de lângă dormitorul nostru.

— Zoran, te-ai gândit cine-l va înlocui pe Ivan? l-am întrebat eu când ne-am urcat în pat.

Mi-a aruncat o privire mirată.

— Nu.

Și-a aprins o țigară și a privit în tavan.

— E periculos să vorbești așa, Milenka.

— Dar…

A scuturat țigara în scrumiera de pe noptieră.

— Să nu mai aduci niciodată vorba despre asta. Bine?

Zoran a adormit repede. L-am privit, gândindu-mă cât de nevinovat părea. Vulnerabil. De când ajunseserăm acasă, fusesem pe cale să-i spun ce cred eu despre Ivan, dar mă abținusem. Nu eram sigură că ar înțelege. El avea multe calități, dar nu era femeie și nu avea intuiția unică a unei femei.

Chiar dacă lui îi lipseau ambițiile legate de putere, cel puțin cele care ar fi însemnat să devină lider, Ivan nu ar fi înțeles asta niciodată. Pentru el, Zoran era un rival și eu știam prea bine cum făcea el față amenințărilor, indiferent dacă erau interne sau externe.

Eram obligată să rezolv cumva amenințarea la adresa lui Zoran.

Când se trezi, Faye nu știa unde se află. Ferestrele nu aveau gratii, lumina era slabă. Era într-un pat, într-o cameră despre care era convinsă că nu e la Stenakull.

Se văită când o văzu pe Louise în fața ochilor. Atacul brutal. Urletele. Mânerul cuțitului din corpul ei.

O vor ucide! Nu, nu! Paula!

Cu mâna tremurând, Faye ridică pătura. Se atinse ușor cu mâna peste coaste și pe stomac. Nu găsi niciun cuțit.

Își întoarse capul și descoperi o mașinărie care o ducea cu gândul la o navă spațială dintr-un film științifico-fantastic.

Încercă să se ridice, dar durerea parcă explodă în ea. Se lăsă din nou pe pernă gâfâind. Încet-încet, începu să înțeleagă că era într-un spital.

Zări un buton de alarmă și reuși să apese pe el. După o clipă auzi pași pe coridor și o asistentă de vreo 60 de ani deschise ușa.

— Bună, cum te simți?

— Nu prea bine. Unde sunt?

Avea gura uscată și încerca să-și găsească cuvintele. Limba parcă era un corp străin.

— La Sahlgrenska[9], în Göteborg.

Faye inspiră adânc de câteva ori; trebuia să facă un efort copleșitor doar ca să vorbească.

— Cât este ceasul?

— E 22:30.

— Ce am?

Asistenta zâmbi.

— Vine imediat o doctoriță și o să-ți răspundă la toate întrebările. Pot să te mai ajut cu ceva?

— Apă?

Asistenta umplu un pahar de plastic la chiuvetă și i-l întinse lui Faye, care își ridică încet capul și bău. Paharul de plastic îi aminti de petrecerea din camera lui Ines și se trezi zâmbind. Asistenta umplu din nou paharul și îl puse pe măsuța de lângă pat înainte să se îndrepte spre ușă.

— Vine imediat doctorița.

Faye își ridică privirea spre tavan. Își dorea enorm să se întoarcă pe o parte, dar nu putea, atât din cauza rănilor, cât și a cătușelor care o țineau imobilizată. Putea să stea doar pe spate.

Se gândi la Louise, îi văzu din nou chipul disperat în fața ochilor. Își aduse aminte cum striga numele fiicei ei în timp ce o târau de lângă Faye. Era imposibil de crezut că Louise îi purta ranchiună. Probabil că o amenințaseră. Îi amenințaseră familia. Dar despre cine era vorba? Faye cunoștea doar o persoană care voia să o vadă moartă și persoana aceea era tatăl ei. Oare era implicat în

vreun fel? Putea ajunge la ea și aici, la spital? Probabil. Nu era în siguranță nicăieri. Nici aici. Nici la închisoare.

O să se întoarcă la Stenakull, o să se întremeze și apoi trebuia să evadeze. Altfel va muri în închisoare.

Se auzi o bătaie în ușa care se deschise imediat, iar în salon intră o femeie în halat alb și cu părul castaniu prins în coadă de cal.

Se prezentă drept Lina Högberg, după care își trase un scaun lângă pat.

— Cât de grav este? întrebă Faye.

Doctorița o privi printr-o pereche de ochelari mari, rotunzi.

— Ai un plămân perforat, dar l-am drenat și răspunzi bine la tratament.

— De cât timp sunt aici?

— De patru zile. Apropo, ai și o tăietură pe brațul drept, dar ne-am ocupat și de ea.

Faye privi surprinsă spre brațul drept, care era bandajat.

— Cât timp o să obosesc doar dacă vorbesc?

— O să te recuperezi complet, dar este greu de spus în cât timp. Diferă de la om la om.

— Când pot începe să trăiesc normal?

— Peste două–trei luni.

Faye gemu. Atât de mult?

— Restricții?

— Nu ai voie să conduci.

Doctorița zâmbi.

— N-o să fie o problemă, răspunse Faye. O să vezi că o să mă ducă înapoi la Stenakull cu escortă.

Zâmbetul doctoriței se transformă în râs.

— Când mă duc înapoi? întrebă Faye.

— În vreo săptămână. Când o să consider că ți-ai revenit suficient. Decizia este numai a mea.

* * *

O săptămână mai târziu, Faye se întoarse la închisoare. Când coborî din mașină și privi spre clădirea mare de beton gri, o cuprinseră sentimente contradictorii. Într-un fel, simțea că e foarte greu să pășească din nou în captivitate, departe de libertate. Dar, într-un alt fel, aștepta cu nerăbdare să ajungă… acasă. Își făcuse prieteni. Oameni pe care nu i-ar fi întâlnit niciodată dacă nu ar fi ajuns aici.

Murmurul încetă când Faye intră în sala unde erau adunate toate. Deasupra mesei mari atârna un afiș mare, scris de mână, cu

cuvintele *Bine ai venit acasă, Faye.*

Simți cum o năpădesc lacrimile. Apoi Marissa se repezi și se aruncă de gâtul ei.

— Au, au, râse Faye, iar Marissa făcu speriată un pas înapoi.

— Îmi pare rău, am uitat că ești rănită.

— E OK.

Faye întinse brațele și o îmbrățișă cu grijă.

Se mai apropiară și alte deținute. Doar câteva dintre ele o îmbrățișară ușor, restul o mângâiară pe umăr, îi zâmbiră sau îi aruncară o privire caldă. Era suficient. Privi îngrijorată în jur.

— Louise a fost transferată, o liniști Ines, mângâind-o pe mână. Ești în siguranță. Nimănui altcineva de aici nu i-ar trece prin cap să facă ceva de genul ăsta. Nu-i așa?

Ines se uită încruntată la celelalte. Toate aprobară din cap. Faye nu spuse nimic, dar știa că Ines nu putea să-i garanteze siguranța. Persoana care o convinsese pe Louise putea să convingă și pe altcineva.

— Cafea?

— Da, la naiba. Nu m-am gândit niciodată că o să spun așa ceva, dar asta este cafea pură în comparație cu cea de la spital.

Ines îi aduse o ceașcă aburindă, iar Faye sorbi cu grijă. Cafeaua tare aproape că o ameți, iar ea se clătină.

— Vin cu tine. Trebuie să te odihnești, spuse Ines ferm.

Faye nu protestă. Merse sprijinită de Ines până la celula ei, care, după salonul de spital unde fusese tot timpul imobilizată cu cătușe de pat, părea o cameră de la Grand Hôtel.

Se așezară pe pat.

— Dacă nu o transferau, o omoram eu.

— Încă mi-e rău când o văd în fața ochilor, zise Faye. Era atât de disperată!

— A strigat numele fetei ei în timp ce o smulgeau de pe tine, explică Ines mângâind-o din nou. *Paula.*

Faye oftă adânc.

— Cineva a amenințat-o în legătură cu fiica ei. A forțat-o pe Louise să mă atace.

Ines se apropie de Faye.

— Oamenii de care ne pasă ne fac și puternici, și slabi, șopti ea.

Faye închise ochii. O văzu pe Julienne. Nu putu face altceva decât să confirme din cap.

— Biata Louise! zise Ines. Dar tot o omor dacă o văd.

— Sunt destul de sigură că e mâna tatălui meu, răspunse Faye. Dar nu am nicio dovadă. E doar intuiția mea.

— Ai de gând să le spui ceva curcanilor?

— Nu.

Ines aprobă încet din cap.

— Și atunci, ce ai de gând să faci?

Faye se strâmbă, simțind cusăturile de la operație care o strângeau.

Devenea pe zi ce trece mai puternică, chiar dacă acum era doar o umbră a ceea ce fusese înainte. Plămânul o durea la cel mai mic efort și era palidă și anemică. Era un calvar doar să facă un duș.

— Trebuie să plec de aici. Trebuie să mă ocup de asta. Dacă rămân aici, o să mor. O să mă omoare, mai devreme sau mai târziu.

Ines se uită la ea.

— Cum o să evadezi?

Faye zâmbi.

— M-am gândit că o să-mi spui tu cum. E posibil? Miryam susține că e.

— Da, bineînțeles. S-a mai evadat de aici. E o închisoare pentru femei, nu e Hall sau Kumla. Nivelul de securitate nu este foarte ridicat. Ca de obicei, bărbații subestimează femeile.

Ines se ridică de pe pat și se duse la fereastră.

— Când?

— Întâi trebuie să mă întremez, trebuie să pot face față afară, răspunse Faye, arătând cu capul spre apus.

— Dacă reușești să evadezi, trebuie să te ascunzi cel puțin două–trei săptămâni. Să nu faci nimic. Să nu te aventurezi. Așa sunt prinși cei mai mulți, devin rapid neliniștiți, fac o prostie și sunt descoperiți.

Ines se întoarse și se uită la Faye.

— Știu un loc în care poți să fii în siguranță. Nu este ceva cu care ești tu obișnuită. Nu este Östermalm, dar cred că ți-ar plăcea.

— Unde?

Ines îi aruncă un zâmbet ironic.

— Pas cu pas. Mai întâi trebuie să vorbim cu Katya.

Faye se încruntă.

— De ce?

— Cum altfel vrei să evadezi? Vrei să ne iei ostatice și să ceri un elicopter?

Faye râse.

— Dar o să te coste, continuă Ines.

— Cât?

— Nu știu, banii sunt pentru Katya, nu pentru mine, doar înțelegi asta. Eu n-aș percepe niciodată taxe ca să te ajut.

---

9 Spital în orașul Göteborg.

În săptămâna care urmă, veniră în vizită și Alice, și Kerstin. Trebui să le povestească despre planurile ei, dar niciuna dintre ele nu protestă când auzi că Faye se hotărâse să evadeze. Amândouă erau conștiente că exista riscul să moară, având în vedere ce i se întâmplase deja acolo.

În primul rând, Kerstin era cea care trebuia să rezolve câteva lucruri practice. În primele trei săptămâni, Faye va sta ascunsă într-un loc pe care îl aranjase Ines. Încă nu-i dăduse niciun fel de detaliu, dar avea suficientă încredere în ea ca să nu-i pună întrebări și să presupună că totul era pregătit.

Sarcina lui Kerstin era mult mai dificilă. Faye îi explicase aproximativ ce avea în minte, dar apoi era treaba ei să rezolve. Probabil că nu va putea merge la Bengt al ei în Mumbai o vreme, iar cursul de olărit avea să mai aștepte.

În paralel cu pregătirile pentru evadare, Faye petrecuse în fiecare zi câte o oră în plus la sală. Directorul închisorii îi acordase permisiunea, pentru a-și recăpăta condiția fizică după tentativa de omor și, de asemenea, i se permisese să lucreze doar jumătate de normă la croitorie.

Faye se întrema încet-încet. Era necesar pentru ceea ce o aștepta. Trebuia să fie în formă.

După întâlnirea cu Kerstin, se întoarse pe secție.

— Am o sumă, șopti Ines.

O trase pe Faye după ea spre o cabină telefonică liberă pentru a putea vorbi în liniște.

— 300 000. Depuși în acest cont bancar.

Faye se uită la biletul din mâna ei și aprobă din cap.

— Înainte să plec?

— Nu, Katya are încredere în tine. Doar să-i pui înainte să iasă și nu e nicio problemă. Mai are doi ani.

— E bine, asta îmi permite să ascund mai bine tranzacțiile bancare, replică Faye cu o voce scăzută.

Se uită spre celelalte femei. Katya vorbea cu Miryam.

— Cum facem?

— Miryam te ajută. Katya o să-l roage pe Coi să-și ia o tură de weekend ca să poată petrece mai mult timp împreună; atunci e o perioadă mai liniștită. O să-i spună că vrea și Miryam, că o să aibă o partidă în trei. La asta nu are cum să reziste. Trebuie să fie seara, ca el să se strecoare în celula ei și să o descuie și pe Miryam.

— Și apoi?

Ines zâmbi.

— Atunci fetele se asigură că o să primești cardurile de acces de la celula ta. Tu doar ieși și pleci.

— Atât de simplu?

— Suntem într-o instituție de nivelul 2. Simplu ca bună ziua.

— Atunci mă voi asigura că Miryam o să primească aceeași sumă. Te interesezi tu când și unde vrea banii?

— Absolut.

— Si după aia?

— O să fie o mașină în apropiere. O să ajungă cu o oră înainte, ca să nu trezească suspiciuni, în cazul în care ar sta acolo prea mult timp. Plinul e făcut, cheile sunt pe roata din dreapta față. O iei și te duci spre Skövde. Acolo schimbi mașina. O să te aștepte cineva la magazinul Ica Maxi de lângă autostradă. Mașina aia o conduci până la Husby. Nu te oprești nicăieri înainte să ajungi la Skövde; dacă vor băga controale rutiere, ești arsă.

— Husby?

Ines confirmă din cap.

— Acolo este un apartament cu niște oameni care te așteaptă. Totul este pregătit.

— Cine sunt oamenii ăștia?

— Familia mea, răspunse Ines zâmbind.

— Și e bine? Dacă mă găsește poliția acolo, o să pățească ceva.

— Și tu ești parte din familia mea. Iar ei știu. Și în familia mea, noi ne ajutăm unul pe celălalt.

Faye se uită fix în ochii negri ai lui Ines. Apoi o îmbrățișă. Îndelung.

Sâmbătă, 1 mai, era doar jumătate din personal. Nu exista o zi mai bună pentru Faye pentru a evada. Katya aranjase astfel încât Coiul să vină în celula ei la 23:30, după ce mai întâi descuiase celula lui Miryam. În toiul acțiunii, Miryam se va scuza spunând că trebuie să aducă o jucărie sexuală din celula ei — știau exact ce îi plăcea Coiului. Katya îi va distrage atenția, astfel încât Miryam să poată lua cardurile de acces din buzunarul pantalonilor lui și apoi să se grăbească să descuie celula lui Faye. Faye se îmbrăcase deja cu uniforma pe care i-o cumpărase Ines de la una dintre gardience. Se uită la ceasul de pe perete. Era 23:25. Se îndreptă fără zgomot spre ușă, încercând să-și dea seama dacă venea deja Coiul. După o clipă, îi auzi pașii grei și zgomotul unei uși care se deschise încet.

Fluturi în stomac. Se duse la toaletă și făcu pipi, după care se întoarse grăbită lângă ușă. Se lăsă în jos.

Ceva mai devreme, își luase rămas-bun de la Ines în celula ei. Stătuseră întinse pe pat, îmbrățișate, până când unul dintre gardieni venise și le anunțase că era timpul să încuie celulele.

— O să-mi fie dor de tine, îi șoptise Faye.

— Și mie de tine. Dar ne vedem când ies. Chiar dacă o să mai dureze ceva…

Faye o sărutase pe Ines și apoi se întorsese în celula ei. Încercase să se uite la televizor, dar îi era greu să se concentreze la știri. Încă o crimă. Conform reporterului, care transmitea din stradă, de lângă o vilă, această victimă aparținea cercului de apropiați ai lui Zoran Rakitici, iar poliția credea că era vorba de același ucigaș, după modul de operare. Dar nu dezvăluise și alte detalii.

Faye se uită din nou la ceas — era 23:40. Peste aproximativ cinci minute, Miryam avea să iasă din celula Katyei, având cu ea cardurile de acces de care avea nevoie Faye ca să iasă. Se ridică în picioare. Era pregătită.

După doar patru minute, i se păru că aude pași pe coridor. Pașii se opriră în fața ușii și în clipa următoare auzi un clic la lacăt. Miryam era goală și lucea de sudoare.

Îi înmână două carduri de acces, îi zâmbi și confirmă din cap înainte să se întoarcă și să plece din nou în grabă.

Faye se îndreptă spre ieșirea pe care o foloseau paznicii. Miryam, care făcuse sex de mai multe ori în vestiarul personalului cu una dintre gardience, îi explicase în cursul zilei pe unde să meargă ca să poată ieși.

Faye își trase șapca peste frunte, ca să nu i se vadă bine fața, apropie cardul de acces de cititor și se aprinse o lumină verde. Respiră adânc. Se opri între uși.

Apropie din nou cardul de cititor.

Nu se întâmplă nimic.

Începu să transpire și încercă din nou. Același rezultat. Simți cum o cuprinde greața când încercă și al doilea card, cu mâna tremurând. Îi veni să țipe de bucurie când ușa se deschise fără zgomot.

Coridorul din fața ei era întunecat, dar lumina se aprinse imediat ce făcu un pas. Făcu un efort să nu înceapă să alerge. La ora asta nu era nimeni care să verifice camerele de luat vederi; știa că paznicii obișnuiau să se uite la televizor sau să asculte muzică. Și chiar dacă o dovedeau, ar fi crezut că e doar o colegă, pentru că nimeni nu și-ar fi imaginat că era o deținută deghizată, pe cale să evadeze. Cel puțin așa se îmbărbăta singură.

Coborî scările și ajunse la o altă ușă încuiată. De data aceasta alese cardul de acces potrivit și-și continuă drumul. O luă la dreapta și trecu pe lângă ceea ce credea că este vestiarul, ajungând într-un fel de hol care constituia ultimul obstacol înainte de a ieși din clădire.

Brusc auzi pași pe coridor, în spatele ei. Faye se uită în jur cuprinsă de panică. Era pierdută dacă o descoperea cineva. Nu exista niciun motiv sau vreo explicație plauzibilă pentru prezența ei aici, îmbrăcată în haine de paznic. Pașii se apropiau și urechile începură să-i țiuie, fiind cuprinsă de panică.

Vestiarul. Ușa era la câțiva metri distanță, dar nu știa dacă nu e cineva acolo. Trebuia să riște.

Pașii și vocile se apropiau. Două persoane care vorbeau.

Iute, dar în liniște, alergă spre ușa vestiarului și o deschise cu grijă. Băgă capul înăuntru, cu inima bătându-i cu putere în piept. Nu era nimeni.

Pașii și vocile se apropiaseră și mai mult. Închise ușa în urma ei și se uită prin încăperea mică. Singurul loc unde putea să se ascundă era unul dintre dulapurile în care paznicii își țineau hainele și obiectele personale.

Se aruncă într-unul dintre dulapurile deschise. Era înghesuit, abia avea loc, dar reuși să se strecoare atât cât să poată închide ușa. Se străduí să se calmeze și să respire rar, ca să nu fie auzită. Acum trebuia să stea nemișcată.

Ușa de la vestiar se deschise și vocile se apropiară mult prea mult. Se rugă să nu deschidă cineva dulapul în care se afla ea. Faye închise ochii. Paznicii râdeau și bârfeau deținutele.

Își auzi numele, dar nu înțelese și ce spuneau despre ea. Părea că își schimbau hainele, iar Faye deschise ochii și se uită la un punct pe ușa dulapului. În orice moment ușa se putea deschide.

Râsul și discuțiile continuară, era gălăgie și auzi foșnet de haine. Două uși de dulap se deschiseră. Dar nu a ei. Faye își dădu seama că își ținuse respirația și încet, încet, expiră. Își dorea să-i

vadă plecați.

După câteva minute ce părură o eternitate, Faye auzi în sfârșit cum ușa de la vestiar se deschide și apoi se închide, iar vocile și pașii se îndepărtară. Avea ochii strâns închiși. Mâinile le ținuse încordate și mai așteptă încă vreun minut înainte să se relaxeze și, cu grijă, să împingă încet ușa.

Nu mai era nimeni în vestiar. Faye se apropie tiptil de intrare, puse urechea la ușă, dar nu auzi nimic. Apăsă mânerul în jos și întredeschise ușa doar cât să poată vedea în hol. Nimic.

Cu prudență, o deschise mai mult și ieși din nou pe coridor. Nu se mai vedea și nu se mai auzea nimeni. Respiră adânc de câteva ori ca să se calmeze și să se concentreze din nou.

Mai rămăsese o singură ușă pe care personalul o folosea pentru a intra și a ieși din clădirea închisorii. O descuie și o deschise, simți aerul proaspăt al nopții și îl inspiră adânc. Auzi din nou voci în spatele ei și se grăbi să închidă fără zgomot ușa în urma ei.

Se grăbi spre poartă pe trotuarul pavat. Apropie cardul de acces de cititor și mecanismul scoase un clic.

Merse mai departe, cu inima bătând puternic, pe marginea drumului către pădure, așa cum o instruise Ines. Nu se putu abține să nu se întoarcă și să privească gardurile, pereții și clădirea care fuseseră casa ei atâtea luni. Apoi își reluă în grabă drumul și coti pe o alee pietruită.

Dură o clipă până zări silueta Opelului verde pe care îl lăsase cineva acolo pentru ea. Se gândi la Ines, transmițându-i toată recunoștința ei, în timp ce bâjbâia cu mâna pe roata din față dreapta, unde găsi în cele din urmă cheia.

Deschise portiera mașinii și se așeză la volan. Înăuntru mirosea ca în mașinile din copilăria ei, a vechi și umezeală, amestecate cu soluții de curățenie și poate fum de țigară.

Descoperi că avea schimbător de viteze manual și încercă să-și aducă aminte cum să-l folosească, apăsă ambreiajul și roti cheia în contact. Motorul tuși când încercă să bage în viteză. Nu reuși și trase aer în piept.

Sigur va mai dura câteva ore până să se descopere că dispăruse, dar orele acestea erau un avans de care avea nevoie pentru a nu fi oprită la controalele pe care cu siguranță le va face poliția. Singura întrebare era când. Și, în primul rând, trebuia să pornească mașina.

— Haide, te rog!

A doua oară reuși, iar după aceea creierul păru să treacă pe pilot automat și nu mai trebui să gândească, mașina plecă, iar ea apăsă accelerația.

După o clipă, încetini și dădu drumul la radio. Dacă o prindeau înainte de Skövde, ar fi condus măcar o mașină cu geamurile lăsate

și muzică la maximum.

Partea a III-a

Stockholm, 2003

Am trecut la fapte aproape imediat, pentru că mi-am dat seama că nu aveam timp de pierdut. Era începutul lui ianuarie, la câteva zile după acel revelion. Băieții ieșiseră cu bonele, Zoran era în Malmö și știam că Ivona e în oraș, pentru că o văzusem trecând cu mașina cu puțin timp în urmă. Era după-amiază, iar eu m-am îmbrăcat în haine sport strâmte, mi-am dat cu ruj, mi-am aranjat părul și am luat un palton pe mine.

Casa lor imensă, pe care Ivona o descrisese cu mândrie tuturor drept New England, era înconjurată de un zid alb înalt. Am apăsat pe sonerie și am zâmbit către cameră. S-a auzit un clic și am fost lăsată să intru.

Ivan mă aștepta în prag, îmbrăcat într-un costum impecabil și privindu-mă sumbru.

— Mă întrebam doar dacă Ivona este acasă.

A clătinat din cap.

— Ce păcat!

— Despre ce e vorba?

— M-am apucat să mai schimb prin casă și am nevoie de ajutor să mut o măsuță. Nici Zoran, nici băieții nu sunt acasă. Știi cum e pentru noi, femeile, ne plictisim. Trebuie să avem mereu un proiect legat de casă.

El a zâmbit.

— Și Ivona este la fel. Te ajut eu.

— Nu, nu e nevoie. Sigur ai lucruri mult mai importante de făcut decât să muți o măsuță.

— Am terminat pe ziua de azi. Te ajut cu plăcere.

— Ce frumos din partea ta! Mulțumesc.

Mi-a făcut semn cu mâna și m-a lăsat să intru în hol. A dispărut o clipă, și-a luat o geacă și s-a încălțat. Am mers apoi alături spre casa noastră.

I-am luat geaca și am atârnat-o lângă haina mea. Am luat-o înainte spre living și am observat în oglinda din hol că îmi studia silueta.

— Ce trebuie făcut? a întrebat el, bătând din palme și intrând în living.

— Măsuța trebuie mutată acolo. Și covorul de dedesubt.

— Hai să ne apucăm!

Reamenajarea a fost ușoară și rapidă. Apoi l-am întrebat dacă vrea o bere și nu m-a refuzat. S-a așezat și a așteptat într-un fotoliu cât m-am dus eu să iau o sticlă. Am deschis-o, am luat un pahar cu mine și i le-am dat.

— Tu nu bei? a întrebat el în timp ce-și turna în pahar.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să mă gândesc la siluetă, am răspuns atingându-mă ușor pe talie.

A zâmbit, dar nu a spus nimic.

M-am așezat pe canapea și mi-am pus picior peste picior.

— Voiam să spun că sunt foarte recunoscătoare, am continuat eu jucându-mi rolul.

— Eh, nu e nimic. Am rezolvat repede.

— Nu la asta mă referem. Voiam să zic că sunt recunoscătoare pentru tot. Pentru că ai avut grijă de noi atât de frumos. Ești ca un… tată pentru noi toți.

N-a spus nimic, ci doar a ridicat paharul spre mine înainte de a lua o înghițitură.

— Trebuie să fie o responsabilitate foarte mare.

El a aprobat din cap gânditor.

— Uneori. Dar… noi, iugoslavii, trebuie să rămânem uniți. Războiul a fost cu mult timp în urmă. Și ca să putem rămâne uniți, trebuie să ne conducă cineva.

— Mă bucur că tu ești acela, am replicat eu.

M-a privit îndelung.

Știam că nu pot să mă apropii de el prea repede, dar am înțeles atunci că planul meu va funcționa.

Faye stătea în fața oglinzii. Țesătura lungă și închisă la culoare părea necunoscută corpului. În apartament mirosea puternic și pătrunzător a mâncare gătită. Și a mulți oameni într-un spațiu mic. Camera asta fusese lumea ei, în care fusese protejată timp de trei săptămâni. Trei săptămâni lungi. Nu văzuse nimic altceva, nu vorbise cu nimeni în afară de cei din apartament. Acum avea să se aventureze pentru prima dată pe străzile pe care le văzuse de la fereastra camerei.

Apartamentul era la etajul opt și când deschidea fereastra se auzea zgomotul autostrăzii E18. Acum o închisese și ieșise în hol. Se așeză pe un taburet, ridică veșmântul și-și puse pantofii.

— Ești gata?

Faye ridică privirea spre Leila Makhrabi, mama lui Ines.

— Da.

— Le-am spus vecinilor că ești o rudă foarte religioasă din Irak. O să fie totul bine.

— Știu.

Faye se ridică și se privi în oglinda din hol, unde își potrivi niqabul în dreptul feței, astfel încât doar ochii să fie vizibili. Apoi o îmbrățișă pe Leila și puse mâna pe mânerul ușii de la intrare.

— Vrei să vin cu tine?

Faye clătină din cap.

— Nu, trebuie să mă descurc singură. Dar mulțumesc.

Închise cu grijă ușa în urma ei, ridică puțin niqabul și începu să coboare scările. Auzi ecoul pașilor ei. Prin ușile apartamentelor pe lângă care trecea se auzeau zgomote. Un televizor pornit, un copil care plângea, un cuplu care se certa.

Ajunsă la parter, respiră adânc de câteva ori și apoi împinse ușa. Ieși și o orbiră razele soarelui. Sorbi zâmbind aerul proaspăt, deși filtrat într-un mod neobișnuit prin țesătură. Era liberă să se plimbe după bunul plac.

Câțiva tineri stăteau pe o bancă, dar nu-i acordară nicio atenție când trecu pe lângă ei spre centrul din Husby, conform instrucțiunilor Leilei. Trecu pe lângă complexurile mari de apartamente, bucurându-se că poate merge liberă. Complet nestingherită. Era minunat. De când evadase, cu trei săptămâni în urmă, singura mișcare fizică pe care o făcuse fusese să se plimbe prin camera pe care o avea la dispoziție. Și înainte de asta, tot timpul petrecut în închisoare… Acum nu înțelegea cum putuse să îndure.

La televizorul mic din living, Faye urmărise cum poliția o căutase intens în primele zile după evadare. Acum căutarea era mai temperată, iar resursele poliției fuseseră realocate. Dar era cert că devenise mai cunoscută ca niciodată. Evadarea îi asigurase un

statut de vedetă. Își dăduse seama urmărind rețelele de socializare pe computerul familiei. Știa că există hashtaguri și meme care făceau aluzie la evadarea ei.

O motoretă puternică o făcu să tresară când trecu pe unul dintre podurile care traversau autostrada. Faye se liniști apoi și în curând găsi drumul spre centrul aglomerat. La început simți cum o cuprinde teama, pentru că nu mai era obișnuită cu mulțimile, dar după aceea se relaxă. În piață, comercianții vindeau fructe, bărbații stăteau în grupuri și fumau, iar copiii alergau și se jucau. Nimeni nu părea să o observe.

Se apropie de unul dintre bărbații care vindeau fructe, fericită că Leila îi strecurase niște bani. Arătă spre mere și ridică două degete. El puse două fructe strălucitoare într-o pungă de hârtie și i-o întinse. Ea îi dădu o hârtie de 20 și luă punga, fără să-i pese de eventualul rest.

Merse mai departe și văzu o bancă liberă, pe care se așeză. Nu știa dacă încălca vreo regulă nescrisă și îi era rușine de ignoranța ei, dar ridică prudent partea inferioară a pânzei de pe față și luă o mușcătură mare din mărul roșu, suculent. Fructul i se topi în gură, iar sucul i se scurse pe bărbie. Nu-și putea aminti când mâncase ultima dată ceva atât de bun.

Când termină primul măr, îl luă imediat și pe celălalt și își înfipse dinții în el. În curând avea să întâlnească o persoană care avea să-i dea ce avea nevoie. Dar acum voia doar să se bucure de moment.

La intrarea de la metrou începu să apară o mulțime de oameni, iar pe lângă bancă trecură două adolescente.

Rămase cu gura căscată când își văzu propria față pe tricoul negru al uneia dintre fete.

Sub poză scria, *Run, Faye, Run*.

Zâmbi.

Apoi începu să plângă.

Faye căută micul magazin de telefoane mobile care se afla la umbră, la parterul unui bloc gri. Ferestrele aveau grilaje.

Deschise ușa și intră. Pe tejghelele de sticlă erau aliniate diferite tipuri de telefoane mobile. Unele păreau folosite, altele noi. Pe perete era un afiș alb-negru cu Steve Jobs. În spatele tejghelei era o ușă deschisă, iar de dincolo de ea se auzea muzică. Un bărbat chel, la vreo 40 de ani, ieși, își șterse gura cu un șervețel verde și o cercetă din cap până în picioare.

— M-a trimis Ines, spuse Faye.

Bărbatul mototoli șervețelul și îl aruncă într-un coș din spatele tejghelei.

— Ți-am pregătit lucrurile. Vrei să-ți arăt cum funcționează?

— Te rog.

El dădu din cap, aruncă o privire spre ușa din spatele lui Faye, se îndreptă spre ea și o încuie.

— Hai în birou! zise el, făcându-i semn să-l urmeze.

În cămăruță era cald, iar pe o masă minusculă, într-o cutie din plastic, era ce mai rămăsese din mâncarea bărbatului. Mirosea frumos a chimen și a ceapă prăjită. Închise capacul și așeză cutia pe un raft înainte de a se apleca și a scoate o pungă de plastic de la Lidl, pe care o puse pe masă. Apoi mai trase un scaun, ca să poată sta unul lângă celălalt.

— Stai jos! o îndemnă el.

Faye se așeză în timp ce bărbatul luă din punga de plastic o husă de calculator cu imprimeu cu *Hello Kitty*, din care scoase un laptop. Băgă din nou mâna în pungă și mai scoase și două telefoane mobile în cutii, încărcătoare, căști și un card.

— Calculatorul nu trebuie să-ți arăt cum funcționează, nu?

— Nu cred.

— Parola este Amina.

— De ce?

— Pentru că este soția mea, răspunse el, iar Faye zâmbi, deși respira greu din cauza niqabului.

Bărbatul scoase unul dintre telefoane din cutie.

— Am descărcat și instalat acele… aplicații de care am înțeles că ai nevoie.

— Ce aplicații?

— În primul rând, Telegram. Este criptat, dar evită totuși să comunici într-un limbaj evident. Nu se știe niciodată. Numele tău de utilizator este VeronicaMalmsjo47.

— Cine e?

— Profesoara mea de matematică, răspunse el serios. Există doar un număr de contact în agendă. Face legătura cu telefonul pe care cineva de la Uber l-a livrat la adresa la care am fost rugat să-l trimit.

Este activat, astfel încât să puteți comunica.

Își drese glasul înainte de a continua.

— Probabil că este cel mai sigur să suni. Numărul celeilalte persoane este deja în agenda telefonică.

Întoarse telefonul. Acolo era un post-it cu un număr care începea cu 072 și apoi câteva combinații de numere și litere.

— Acesta este numărul tău, parola și alte chestii. Învață totul pe de rost și apoi aruncă-l. La fel și cu cardul.

— Bine. Asta e tot?

Era foarte cald sub pânza neagră. Voia să iasă iar la aer curat.

— Este setat astfel încât să poți descărca și alte aplicații, dacă ai nevoie.

Se chinui să pună telefonul la loc în cutie, dar Faye îl opri.

— Îl iau așa.

Îi dădu telefonul, băgă celelalte lucruri în punga de la Lidl și i-o dădu și pe aceasta.

— Cât îți datorez?

— E rezolvat.

Faye se încruntă sub niqab.

— Ines?

— Nu pun niciodată întrebări, dar banii i-am primit.

Faye își luă rămas-bun de la bărbat și părăsi magazinul. Constată cu bucurie că soarele intrase în nori și era mai răcoare. Nu o sună pe Kerstin, deși era singurul lucru pe care-l dorea acum. Își dădu seama că putea părea ciudat dacă cineva o auzea vorbind suedeză fără nici cel mai mic accent sub niqab. Dacă așteptase trei săptămâni, putea să mai aștepte câteva ore.

Dar, dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, nu se îndreptă înapoi spre apartamentul familiei Makhrabi, ci spre stația de metrou.

Stockholm, 2003

Am avut grijă să mă întâlnesc cu Ivan cât de des am putut.

De îndată ce Zoran pleca și știam că Ivona nu era acasă, mă duceam la ei cu diverse pretexte. Ivan nu avea nimic împotrivă. Relația era prietenoasă, el era ca un tată protector, iar eu mi-am asumat cu bucurie rolul de fiică inocentă, dar feminină. Am devenit din ce în ce mai apropiați.

Când ne întâlneam în alte contexte și nu eram singuri, eram doar politicoși. Dar am observat că îmi arunca priviri din ce în ce mai lacome. Nu în ultimul rând când mă atingea Zoran.

Era deja aprilie când m-am hotărât să fac pasul decisiv. Zoran plecase din nou, iar bonele erau cu băieții. Am văzut mașina Ivonei trecând și m-am dus la telefon. Eu și Ivan nu ne văzuserăm de ceva timp, fuseseră acasă în Croația o săptămână. Și înainte de asta, Zoran nu lipsise prea mult de acasă.

— Bună, Ivan! am început eu cu o voce copilăroasă. Ce faci?

El a râs.

— Bănuiam că ești tu.

— Nu ne-am mai văzut, am continuat, prefăcându-mă supărată. Poate te-ai săturat de mine?

— Nu. Dar am avut multe pe cap.

— Da, știu, ai multe de făcut. Bineînțeles că n-o să te mai deranjez. Dar mi-e dor de conversațiile noastre.

S-a lăsat tăcerea o clipă.

— Ce faci mâine-seară?

— Nimic special, am răspuns eu.

Inima a început să-mi bată cu putere în piept. Vocea lui avea altă tonalitate. De fapt, trebuia să mă duc la cinematograf cu Luka și Marko, în timp ce fiul nostru cel mic, Dejan, urma să rămână acasă cu o bonă. Dar planurile se puteau schimba.

— Putem lua cina, a spus el.

— La tine? l-am întrebat, în speranța că va propune altceva.

— E mai plăcut să mâncăm în oraș. Ce zici de Grand Hôtel în Saltsjöbaden, unde am avut petrecerea de Anul Nou?

Am analizat rapid intențiile lui. Eram convinsă că nu povestise nimănui despre relația noastră. Și până acum nu depășiserăm limita, chiar dacă era evident că e vorba de un flirt. Soția lui n-ar fi acceptat niciodată faptul că el își petrece timpul cu o femeie mult

mai tânără. Și nici Zoran n-ar fi apreciat prietenia noastră. Puțin spus apreciat. Oamenii lui Ivan s-ar fi întors împotriva lui dacă aflau că se întâlnea cu soția celui mai apropiat om al lui. Ivan nu și-ar asuma niciodată riscul să fie văzut singur cu mine. În restaurantul de la Grand Hôtel din Saltsjöbaden era un risc mult prea mare de a ne întâlni cu cineva.

Nu, intenția lui nu era să luăm cina la restaurant. Nu o să fie nicio cină. Cu siguranță o să rezerve o cameră și o să mă seducă. Și n-o să spună nimănui că urma să se vadă cu mine sau că ne întâlniserăm de câteva ori în ultimele luni, chiar dacă încă nu se întâmplase nimic. Nu putea să-și asume acest risc.

— Cu drag, dar trebuie să fie după ce culc copiii, am ciripit eu.

— Ora 21?

O să fie întuneric atunci, perfect.

Faye coborî din metrou la stația Östermalmstorg. Fusese un chin să călătorească până aici printre atâți oameni. Aici, în cea mai selectă parte a orașului, aproape fiecare persoană se uita la ea. O femeie în niqab era la fel de nelalocul ei ca o girafă într-o piață. Se uitau la ea cu furie și chiar cu ură. O tanti cu părul tapat și cu un cățeluș după ea șuieră când trecu pe lângă ea:

— Du-te înapoi în țara ta!

Faye o ignoră și își continuă drumul. Se îndreptă parcă ghidată spre fostul ei apartament de pe Narvavägen, unde stătuse împreună cu Jack. Odată ajunsă, se opri și se uită o vreme la ferestrele de la ultimul etaj, fixându-și privirea pe fereastra dormitorului unde îl găsise în pat cu Ylva.

Se duse cu gândul la tatăl ei. La fel cum făcuse în aproape fiecare minut de când evadase de la Stenakull. Dar aici, afară, în aer liber, în fostul ei cartier, gândurile deveneau parcă mai clare.

Era sigură că el se afla în spatele tentativei de omor din închisoare. Și că încă intenționa să o omoare. Întrebarea era doar în ce fel.

Petrecuse ore întregi documentându-se pe calculatorul Leilei Makhrabi. În primul rând, citise mai multe despre Zoran Rakitici și legătura lui cu gangsterii uciși. Victima care fusese împușcată chiar înainte ca Faye să scape era un anume Zivko Mikolici, foarte multă vreme apropiat al lui Zoran. Surse din poliție declaraseră în mass-media că Zoran Rakitici făcea probabil curățenie în propria organizație. Și că apelase la cineva din afară.

Crimele avuseseră loc în perioada de după ce evadase tatăl ei și acesta nu era un lucru care putea fi ignorat. Faye nu voia să se gândească la el, nu acum, când în sfârșit era în libertate. Avea nevoie de o pauză de la gândurile astea, ca să poată face față situației. Dar el era în mod constant prezent.

Se așeză pe o bancă de pe aleea paralelă cu Narvavägen, scoase telefonul mobil și descărcă un podcast criminalistic foarte popular, pe care îl ascultase de multe ori în apartamentul din Husby. Se numea Gangsterland și era produs de o femeie pe nume Caroline Sterner.

Reuși, după ce luptă puțin cu niqabul, să-și bage în urechi căștile minuscule pe care le primise împreună cu telefonul și fu surprinsă să o audă pe Caroline Sterner anunțând că peste două săptămâni va difuza un episod special despre crimele atribuite lui Zoran Rakitici, în care va dezvălui ceva ce poliția a omis.

Am vorbit cu un martor care l-a văzut de fapt pe acest om suspectat de cel puțin una dintre crime, spunea Caroline Sterner. *Dar asta abia peste două săptămâni, astăzi voi vorbi despre altceva. Printre altele, despre noul val de fraude care au ca țintă persoane în vârstă și care…*

Faye tresări când primi un mesaj pe Telegram. Se uită în jur și deschise aplicația. Era de la Kerstin.

Totul e gata.

Mai verifică încă o dată că nu era nimeni prin preajmă. Tânjea atât de mult să audă vocea lui Kerstin! În cele din urmă cedă. Deschise agenda telefonului și apăsă butonul de apelare.

— Bună! salută ea când Kerstin răspunse.

— Bună, dragostea mea! Ce faci? Unde ești?

Faye se uită iar în jur — o bonă cu alură est-europeană trecea strada cu o fetiță cu un rucsac în spate.

— Sunt pe Narvavägen, în fața apartamentului meu și al lui Jack.

— Ești nebună? Poate să te recunoască cineva și să cheme poliția.

Faye râse încet.

— Nu-ți face griji. Sunt mascată.

— Cum?

— Port niqab.

— Vai! Nu ți-e… cald?

— Ba da, foarte. Și o să fiu atacată din clipă în clipă de o babă furioasă de Östermalm care votează cu Democrații Suedezi. Tu cum ești?

— Bine, mi-e dor de tine. Dar ne întâlnim în curând. Totul e gata, așa cum ți-am scris.

Faye se gândi la sarcina pe care i-o dăduse lui Kerstin. Bineînțeles că rezolvase, chiar mai repede decât sperase inițial. Crezuse că o să fie gata abia pe la începutul lui iulie.

— Mulțumesc. Cred că ai muncit zi și noapte.

Kerstin acceptă laudele.

— Sunt chiar acum aici și pot să-ți spun că a devenit un loc foarte plăcut.

— Unde e? întrebă Faye.

— Acolo unde am vorbit.

Faye oftă. O parte din ea era îngrozită să părăsească siguranța pe care i-o oferea familia Makhrabi. Și o altă parte din ea urla să înceapă lupta împotriva tatălui său. Înainte să le găsească el pe mama și fiica ei. Și odată ce va începe, nu mai exista cale de întoarcere. Ori câștiga, ori murea.

— Vin mâine. Te anunț când sunt prin preajmă.

Închise telefonul și se ridică. Se uită încă o dată la fereastra fostului ei dormitor, înainte să se îndrepte spre stația de metrou pentru a se întoarce în Husby, probabil pentru ultima dată pentru foarte mult timp. Dacă se mai întorcea vreodată.

Se gândi la cuvintele Carolinei Sterner în legătură cu acel martor. Voia să afle mai multe despre criminal, pentru a i se confirma suspiciunea care îi încolțise în minte. Trebuia să o

contacteze pe Caroline Sterner înainte să fie difuzat episodul și știa că avea ceva care putea să o intereseze.

Leila îi împrumutase lui Faye o valiză veche, verde și uzată, pentru a-și pune în ea puținele ei bunuri. Păreau așa mărunte și neînsemnate, că o duceau cu gândul la peștișorii din stomacul unei balene. Împreună cu Kerstin, hotărâse că pe seară va merge în zona Abatorului, pentru a întâlni cât mai puțini oameni.

Acum stătea așezată pe patul pe care îl aranjase cu grijă și privea afară prin fereastră la soarele de început de vară care încă nu apusese. Auzi o bătaie slabă în ușă.

— Intră! strigă ea.

Leila intră în cameră și se așeză lângă Faye pe marginea patului.

— Am fost să o văd pe Ines, începu ea.

— Cum e?

— Bine. Te salută și speră că totul va merge bine.

Faye zâmbi.

— Mi-e dor de ea. Ne-am împrietenit acolo. Nu știu dacă poți să explici ce face izolarea din om. Lucruri rele, desigur. Dar și bune. Relațiile devin mai puternice. Te întărești când ești alături de altcineva.

Leila își drese glasul.

— Și mie mi-e dor de ea. Mi-e dor de multe lucruri.

— De țara unde te-ai născut? întrebă Faye cu tandrețe.

Leila ridică din umeri.

— Mai mult de casa mea. Locuiam la țară. Înconjurați de natură, de verdeață. Și multe animale. Aici văd doar beton.

Faye aprobă din cap și luă mâinile Leilei în ale ei. Ochii îi străluceau.

— Vreau să-ți mulțumesc din tot sufletul pentru ce ai făcut pentru mine, că ți-ai deschis ușa casei și m-ai protejat. Nu voi uita niciodată.

Leila zâmbi.

— A fost o onoare să te primesc. Ești o femeie specială. Foarte diferită de mine și de cele cu care sunt obișnuită. Dar sunt fericită că ești prietena fiicei mele și că o vreme te-a avut aproape, acolo, la Stenakull.

Faye își aminti de ochii negri ai lui Ines. Își aminti gustul buzelor ei.

— Când o să iasă, o să ne întâlnim din nou.

Se ridicară și se îmbrățișară, iar Faye se abținu cu greu să nu plângă. Îi era incredibil de dificil să părăsească acest cocon protector.

Se simțea ca un soldat care se pregătește de luptă când își puse niqabul, luă valiza și se încălță în hol. Leila îi făcu tristă cu mâna când ieși în casa scării.

În fața blocului se afla taxiul pe care îl comandase.

Șoferul puse geanta în portbagaj, iar Faye se cufundă pe bancheta din spate și îi întinse un bilet cu adresa. Apoi el porni mașina și conduse încet spre autostrada E18.

Faye nu era sigură că era pregătită pentru ceea ce avea să urmeze. Dar trebuia să fie, altfel și ea, și familia ei aveau să fie distruse.

Stockholm, aprilie 2003

Am început să mă aranjez de îndată ce copiii au adormit în seara aceea. Planul era gata, acum trebuia doar să-l pun în aplicare. Eram convinsă că nimeni nu putea să mă suspecteze. Dar cea mai mare problemă a mea era că nu trebuiau să existe urmele vreunui apel telefonic între mine și Ivan. Nici numărul meu de acasă și nici numărul de telefon mobil nu trebuiau să figureze printre ultimele de pe lista lui de apeluri. O rezolvasem deja, speram.

M-am machiat și m-am îmbrăcat într-o rochie neagră provocatoare, apoi am luat pe mine un trening peste rochie și mi-am pus paltonul. A trebuit să las telefonul mobil acasă. Am verificat că am tot ce îmi trebuie în geanta mea mare. Aveam să fiu plecată vreo oră și jumătate, iar în tot acest timp copiii erau singuri. Dar se trezeau foarte rar, așa că speram să fie în regulă.

Erau 10 grade afară când am tras pe cap gluga treningului și am pornit spre Nacka Forum. În piața de lângă mall erau două telefoane cu plată. Am pus bicicleta într-un suport și m-am uitat în jur în timp ce mă îndreptam spre unul dintre ele. Erau destul de mulți oameni pe acolo, așa că m-am asigurat că eram cat se poate de ferită de glugă. Am scos cartela de telefon și am băgat-o în aparat. Era 20:30. Din geantă am scos biletul cu numărul secret de telefon al lui Ivan. Cel pe care îl folosea în afaceri și pe care mi-l dăduse și mie.

— Da?

— Eu sunt.

Ivan n-a spus nimic.

Am auzit vocea unei femei în apropiere și am înțeles că era Ivona, care încă era acasă, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă va anula întâlnirea. Nu aveam telefonul mobil cu mine, așa că era posibil să mă fi sunat ca să mă anunțe. Am înțeles că voia să vorbesc eu.

— Vino să mă iei de la Nacka Forum. Sunt lângă taxiuri. Îți explic după aia.

— Bine, a mormăit el și a închis.

Am rămas cu telefonul în mână câteva secunde înainte să închid și eu. Apoi m-am dus la un coș de gunoi și am aruncat cartela de telefon.

Am stat la o oarecare distanță de taxiurile care așteptau, ca să

nu mă poată recunoaște mai târziu șoferii. Acum începeam să-mi dau seama ce aveam să fac. Încercasem tot timpul să nu mă gândesc la momentul în sine. Am băgat discret mâna în geantă și am bâjbâit după cuțitul pe care îl cumpărasem cu cash cu două săptămâni înainte. Am trecut din nou în revistă povestea pe care aveam să i-o spun lui Ivan. Trebuia să creadă ce urma să-i spun. Eram femeie, iar el mă subestima. Era cel mai mare avantaj al meu. Nu înțelesese că eu îmi dădusem seama că-l considera pe Zoran o amenințare. Și astfel, întreaga mea familie. Luka, Marko și Dejan erau în pericol, iar Zoran nu va putea niciodată să ajungă la Ivan. Acum, că era plecat, avea alibiul perfect.

— N-o să te bănuiască nimeni, am mormăit pentru mine. Ești femeie. Ești nesemnificativă.

M-am uitat spre drum, dar Mercedesul lui Ivan nu se vedea.

Doi taximetriști stăteau rezemați de una dintre mașini și fumau. M-am abținut să mă duc și să le cer și eu o țigară pentru a-mi calma nervii.

Se făcuse 21:05 când a ajuns în sfârșit Mercedesul negru în parcare. Am ieșit din ascunzătoarea mea și am mers cu pași grăbiți spre mașină, am deschis ușa din spate și m-am urcat.

Ivan s-a întors și s-a uitat la ținuta mea.

— Pornește! am spus eu râzând.

El a zâmbit amuzat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat când am ieșit pe drumul 222.

— A trebuit s-o păcălesc pe bonă. Am spus că ies să alerg și evident că n-am putut să iau mașina. Prin urmare am venit cu bicicleta până aici.

— De ce ai mințit? a întrebat el, privindu-mă în oglinda retrovizoare.

A semnalizat să vireze spre Saltsjöbaden și am înțeles că mă testa.

— Pentru că nu sunt genul de fată care să ia masa cu bărbați eleganți în timp ce copiii mei dorm și soțul meu este plecat de acasă.

— Atunci de ce o faci?

Am tras de centură și m-am aplecat înspre el, astfel încât fața mea era aproape de a lui.

— Pentru că nu cred că ai de gând să mă duci la vreo cină, am șoptit.

Am simțit cum a înțepenit.

— Sau greșesc?

El nu a răspuns. M-am lăsat din nou pe spate și m-am uitat pe geam. Nu era mult trafic.

— Și atunci ce crezi că o să se întâmple? m-a întrebat el

cercetându-mă în oglinda retrovizoare.

— Nu știu, știu doar că îmi place să-mi petrec timpul cu tine, Ivan. Ești… un bărbat adevărat. Îmi place să fiu lângă tine și să mă simt protejată. Tuturor femeilor le place asta, doar știi deja. Zoran… el nu are puterea ta.

Am văzut că răspunsul l-a încântat.

Am trecut în tăcere pe lângă vilele mari din Saltsjöbaden și am traversat calea ferată.

Grand Hôtel strălucea alb în întuneric și în spatele lui se zăreau apele întunecate ale lacului.

— Parchează puțin mai departe, te rog. Acolo, nu sunt multe mașini.

— Unde?

— Lângă copacul acela. Cu fața spre tufiș. Trebuie să mă schimb.

S-a oprit în cea mai pustie parte a parcării, acolo unde îi arătasem eu. Geamurile fumurii ne ascundeau de lumea exterioară.

— Doamna e mulțumită acum? a întrebat el, oprind motorul.

— În curând, trebuie doar să-mi scot treningul de pe mine. Doar nu credeai că o să port trening la *cina* noastră, nu-i așa?

A întors capul și s-a uitat la mine. Am lăsat paltonul să cadă pe bancheta din spate și am tras în jos fermoarul jachetei. Privirea lui s-a oprit în decolteul meu.

— O să fie o cină, dar am rezervat o cameră. Mâncăm acolo, a spus încet.

— Așa bănuiam și eu. Întoarce-te, dacă ești drăguț. Nu e nimic fermecător să te dezbraci de trening pe bancheta din spate a unei mașini. Nici măcar într-o mașină atât de frumoasă. Oricum o să vezi toată rochia mai târziu.

A făcut cum i-am spus, dar fără tragere de inimă. S-a îndreptat de spate, dar mi-am dat seama că unghiul era greșit. Mi-am mușcat buza și mi-am dat seama cum să-l fac să se miște puțin. M-am ghemuit si am tras pantalonii de trening în jos. Nu am pierdut timpul, ci am băgat mâna în geantă și am apucat mânerul cuțitului. El s-a uitat la mine în oglinda retrovizoare, iar eu i-am întâlnit privirea cu un zâmbet, încercând să-mi pun decolteul în evidență, atentă să nu dezvălui ce era pe cale să se întâmple.

— Ivan, întinde mâna dreaptă spre mine.

S-a supus imediat. L-am prins ușor cu mâna stângă. Am dus-o încet spre piciorul meu, de-a lungul coapsei, în sus. A început să respire tot mai greoi și s-a aplecat puțin în lateral ca să ajungă mai sus.

Când vârfurile degetelor lui au ajuns aproape sus, l-am strâns de încheietura mâinii și l-am înjunghiat cu cuțitul. Drept în gât.

A țipat și eu l-am înjunghiat din nou. Am simțit cum lama

cuțitului pătrunde în țesut. Am scos-o și apoi l-am înjunghiat iar. Țipetele s-au oprit și el a tăcut. Am scos cuțitul, dar am stat pregătită, în caz că nu era mort. M-am întors și m-am uitat afară prin geamurile fumurii. Un bărbat și o femeie mergeau braț la braț la o distanță considerabilă, îndreptându-se către hotel; păreau să nu fi observat nimic din ce se întâmplase în mașină.

A trebuit să mă abțin să deschid ușa mașinii, să mă arunc afară și să fug. Am așteptat până când cuplul a dispărut. Mi-am tras în sus pantalonii, am închis fermoarul de la jachetă și apoi mi-am pus paltonul și mănușile pe care le aveam în geantă. M-am uitat din nou în jur, am observat că parcarea era goală și am deschis ușa. M-am dat jos și am deschis portiera șoferului.

Trupul lui Ivan era prăbușit peste schimbătorul de viteze. Am respirat adânc, l-am apucat de picioare și am ridicat. Am împins cu toată puterea ca să-l mut pe scaunul pasagerului. Nu am putut. Era prea greu.

Am făcut un efort să rămân calmă. Am verificat din nou că nu venise nimeni în parcare. M-am dus pe partea pasagerului și am deschis portiera.

M-am aplecat, l-am prins de sub brațe și l-am tras înspre mine. A durat ceva timp, dar în cele din urmă am reușit să-l împing cu capul în jos spre preș. Corpul era încă moale, așa că acum stătea întins pe burtă peste scaunul plin de sânge.

S-au apropiat niște faruri. M-am grăbit să mă așez la volan și i-am împins piciorul. Am pornit mașina și am băgat-o în marșarier.

Când eram pe punctul de a pleca, o altă mașină a intrat în parcare, așa că mi-am ridicat mâna la față ca și cum m-ar fi orbit farurile.

M-am uitat la ceas: era 21:35. Am mers întâi până la o fântână unde am aruncat cuțitul printr-un grilaj. Chiar dacă îl vor găsi vreodată, nu vor putea să facă legătura cu mine. Apoi am mers calmă spre locul unde plănuisem să las mașina. O pădurice mică, la vest de Fisksätra[10], vizavi de Mårtens holme[11]. Era doar la zece minute de mers pe jos de tramvaiul Saltsjöbanan.

Am cotit pe drumul forestier îngust, am găsit poiana pe care o alesesem în prealabil și am condus mașina în vegetația deasă. Am coborât, am deschis portiera din spate și mi-am scos geanta. Acolo aveam hainele de schimb, un trening fără pete de sânge. Dar înainte să-l pun pe mine, am luat pachetul de șervețele umede din geantă și mi-am schimbat mănușile de piele cu o pereche de plastic. Am șters mașina pe dinăuntru, încercând să ajung la toate suprafețele pe care le atinsesem. La final, a rămas doar încheietura mâinii lui Ivan, cea pe care o ținusem atunci când i-o dusesem spre spate, chiar înainte să-l înjunghii.

M-a îngrijorat faptul că nu am găsit niciun telefon mobil. Îl căutasem prin buzunare și prin mașină, dar am presupus că și-l lăsase acasă. M-am schimbat în trening, mi-am dat și rochia jos și, tremurând de frig, am îndesat hainele în punga pe care o aveam cu mine. Apoi am pus punga în geantă.

— Nu-mi amenința niciodată familia, am șoptit și am închis cu grijă portiera.

Apoi m-am îndreptat spre stația de tramvai.

---

10 Zonă urbană în sudul Stockholmului.

11 Insulă ce aparține rezervației naturale Tollare.

Faye așteptă până când mașina de la Taxi Stockholm dispăru, după care își luă valiza și o trase spre intrare. Clădirea părea dărăpănată, iar ea se întrebă dacă era într-adevăr la adresa corectă. Apăsă pe o mică sonerie albă de lângă ușă, dar nu auzi niciun zgomot. Așteptă o clipă înainte să audă pași. În clipa următoare, ușa se deschise și Kerstin se uită la ea.

Faye făcu un pas înapoi. I se păru că îmbătrânise de când o văzuse ultima oară, dar nu putea să fie adevărat.

— Eu sunt.

— Intră! răspunse Kerstin.

Zâmbetul ei cald era la fel de frumos.

Faye luă valiza și intră într-un hol mare. Când ușa se închise în spatele ei, își scoase partea din jurul capului a niqabului, astfel încât Kerstin să-i poată vedea fața.

S-au îmbrățișat îndelung, Faye strângând cu putere corpul lui Kerstin.

— Mă bucur tare mult să te văd, murmură ea.

— Și eu pe tine.

Și-au dat drumul și s-au privit în ochi. În cele din urmă Kerstin se scuturã.

— Hai, nu trebuie să stăm aici, trebuie să vezi tot.

Faye se uită în jur. Erau lângă o recepție dezafectată.

— Avem toată clădirea?

— Da. Este o fostă clădire administrativă a unuia dintre abatoare. Am luat-o ieftin.

— Bineînțeles. Ești cel mai bun negociator pe care îl cunosc.

— Eeei! Haide!

Kerstin îi făcu un semn nerăbdător. Faye apucă mânerul valizei și o trase după ea.

— Chiar vreau să-ți arăt ce am făcut, continuă Kerstin.

Deschise o ușă groasă din fier. O scară de beton cobora în subteran.

— Aici aveau pe vremuri depozite, arhive, o sală de sport și o saună veche, îi explică ea în timp ce Faye se chinuia cu valiza pe scări.

Mirosea a proaspăt zugrăvit.

Ajunseră la subsol și Faye privi în jur cu ochi mari. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță caldă de albastru-gri și pe jos era o mochetă bej.

Kerstin îi zâmbi.

— Cu ajutorul unei firme de construcții de încredere, am transformat locul într-un… ei bine, un apartament mai mare. Dar sauna și sala de sport au rămas.

Faye era uluită, privind încă o dată la mocheta moale. Era cu

adevărat un apartament, chiar unul foarte confortabil.

Kerstin o conduse într-un living mobilat cu o canapea primitoare, fotolii, masă, veioze și un televizor mare. Aerul era curat și ușor de respirat, așa că își dădu seama că fusese schimbat și sistemul de ventilație.

Uimită, lăsă valiza jos înainte de a merge mai departe. Kerstin îi arătă o cameră de lucru cu un birou gol și un scaun. Apoi deschise ușa către camera alăturată și aprinse lumina.

— Tu dormi aici.

Un pat mare cu o mulțime de perne și o plapumă pufoasă domina camera, iar de o parte și de alta a patului erau două noptiere cu veioze frumoase, albastre.

— Este singura cameră cu tapet, continuă Kerstin.

Faye își trecu încet mâna peste pereții cu model frumos.

— Și chestia asta e cea mai mișto, exclamă Kerstin, încântată.

Se apropie de o piesă de mobilier încorporată la capătul patului și apăsă pe un buton. Mobilierul se deschise și apăru un televizor.

— Practic, nu?

— Îmi place.

Și îmi place și de tine, se gândi Faye.

— E un televizor din ăla inteligent. Cu Netflix, cu de toate. Vino acum să vezi baia.

Kerstin stinse lumina înainte de a o conduce pe Faye într-o baie mare. În spatele unei uși de sticlă se vedea o saună. Dar mai presus de toate, chiuveta îi atrase privirile. Acolo erau două pachete cu vopsea de păr și un aparat de ras mare pus la încărcat. Faye luă unul dintre pachete și se holbă la o culoare roșie aprinsă. Cealaltă era verde.

— Am văzut câteva videoclipuri pe YouTube, explică Kerstin. O să te fac superbă, cu creastă. Am luat și mult machiaj, de la Revenge, desigur, și am încercat să studiez cum se machiază drogații ăia. În șifonierul din dormitorul tău ai toate hainele noi. O să fii foarte cool.

Faye râse.

— Punkeri, Kerstin, nu drogați. Și cu siguranță o să fie bine. O să stai și tu aici?

Kerstin confirmă.

— Da, mi-am luat libertatea să mai renovez un dormitor.

— Ce bine! Atunci o să fie ca înainte.

Kerstin întinse mâna și o mângâie pe Faye pe obraz.

— La fel ca înainte. Cu excepția…

— Julienne… dar ea e bine acolo unde e.

— Știu, dar mi-e dor de ea, iubita mea.

— Și mie.

I se puse un nod în gât și își drese glasul. Scoase telefonul mobil să se uite la ceas — 23:17.

— Mâine te aranjăm, replică Kerstin și își acoperi gura când căscă. Dar acum probabil ar fi bine să dormim puțin. Cel puțin eu. Cei care susțin că ai nevoie de mai puțin somn când îmbătrânești mint cu nerușinare.

Faye își puse mâna pe umărul ei.

— Îți mulțumesc că ai aranjat tot. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără tine.

Kerstin ridică din umeri.

— A fost distractiv. Bine, firește că nu în circumstanțele astea. Dar să-ți fiu de folos și să te ajut, doar știi că asta vreau. Și nici nu știu dacă eram chiar atât de încântată de olărit.

Faye și Kerstin mâncară un mic-dejun consistent, format din terci, chifle cu cașcaval, ouă fierte și cafea. După ce strânseră masa și puseră farfuriile în mașina de spălat vase, se duseră la baie. Faye luă cu ea un scaun din bucătărie.

— Ești gata?

— Nu, răspunse Faye, punând scaunul în fața oglinzii și așezându-se pe el. Mă simt ca Britney Spears.

Kerstin luă foarfeca.

— Cel puțin nu trebuie să o faci tu.

Faye închise ochii când simți degetele lui Kerstin în buclele ei. Auzi foarfeca lucrând în timp ce ea fredona cântecul *Toxic*. Când deschise ochii, după câteva minute, părul îi atârna inegal până la umeri. Kerstin puse foarfeca deoparte și se întinse după aparatul de ras. Apăsă pe buton și încăperea se umplu de un bâzâit surd.

Faye își ținu ochii ațintiți în oglindă în timp ce Kerstin o rădea pe cap. Lăsă o fâșie groasă de păr pe mijlocul capului. Avea să fie creasta la care se hotărâseră.

— Chiar arăți mai tânără acum, explică Kerstin după o clipă, când puse aparatul de ras deoparte și își clăti mâinile în chiuvetă.

Faye constată că avea dreptate. Noua coafură îi evidenția fața.

— Acum trebuie doar să ne hotărâm ce culoare să facem creasta asta, continuă Kerstin încruntându-se.

Apoi zâmbi.

— Amândouă, nu?

— Roșu și verde?

— Da. O să fie puțin mai dificil, dar mai frumos. O să arăți ca aia, Salander[12].

— Lisbeth Salander? Haha, OK.

Dură vreo oră până să fie amândouă mulțumite.

În creștetul lui Faye se ridica acum o creastă verde și roșie, înaltă de vreo zece centimetri.

Au râs cu lacrimi, admirând rezultatul.

— N-o să te recunoască nimeni. Mai ales după ce o să fiu gata cu următoarea etapă în transformarea ta, exclamă Kerstin.

— Care anume?

Kerstin deschise unul dintre sertarele de sub chiuvetă și scoase un pistol de piercing.

— Am citit deja instrucțiunile și pe YouTube e bine documentat tot procesul, așa că nu trebuie să-ți faci griji.

— Chiar e nevoie? întrebă Faye, privind îngrijorată dispozitivul din mâna lui Kerstin.

— Da. Nu fi lașă acum!

Faye zâmbi în colțul gurii.

— Întotdeauna am avut un vis secret să am un piercing în sân.

— Atunci asta este ziua în care visul tău se împlinește. Să începem!

Faye își descheie cămașa și sutienul, dezvăluindu-și sânii.

— Stângul sau dreptul? întrebă Kerstin.

— Fă în amândoi, dacă tot suntem la capitolul ăsta.

Kerstin dădu cu dezinfectant pe sfârcuri înainte să se aplece spre Faye, să țintească și să apese.

Faye țipă.

— Au, la naiba!

Kerstin zâmbi.

— Și dreptul?

— Da, dar repede, răspunse Faye resemnată. Înainte să mă răzgândesc.

Kerstin apucă sfârcul concentrată și apăsă din nou.

— La dracu'!

Kerstin șterse dârele de sânge care curgeau pe burta lui Faye.

— Gata. Distracția s-a terminat. Acum m-am gândit la unul în nas și apoi câte unul în fiecare sprânceană. Așa arată droga… punkerii, am văzut eu pe YouTube.

Faye își dădu ochii peste cap.

— Mi-ai împuiat capul cu YouTube. După asta, o să-ți limitez timpul pe internet. Fă ceea ce trebuie acum și nu mai fi așa încântată!

— Nu pot să neg că e puțin distractiv.

— Da, da. Pentru tine, evident. Poate ar trebui să-ți pun și ție unul în țâțe?

Kerstin își puse palmele peste sâni în semn de protest.

— Sau nu. Nu mai sunt atât de tânără. În plus, abilitățile motorii scad odată cu vârsta. Bengt ar rămâne prins în el.

— Vedem. Poate mă strecor la tine în timp ce dormi.

Kerstin pufni.

Faye închise ochii în timp ce Kerstin se concentră asupra sprâncenelor ei.

O clipă mai târziu era gata și Faye avea toate bijuteriile montate.

Se aplecă peste chiuvetă, spre oglindă. Era mulțumită de rezultat, deși sfârcurile o dureau și noile găuri din nas și sprâncene îi pulsau. Se gândi că pe acestea le va lăsa mai târziu să se astupe.

— Acum a mai rămas un singur lucru, spuse Kerstin.

— Ce? întrebă Faye surprinsă.

Kerstin deschise din nou dulapul din baie și scoase un ambalaj.

— Tatuaje.

— O să mă tatuezi *tu*?

Ea confirmă din cap.

— Dar nu-ți face griji. Sunt tatuaje care se utilizează în filme. Sunt gata făcute și le ai doar câteva zile, apoi o să trebuiască să le retușez. Dar o să fie cireașa de pe tort, o să vezi.

---

12 Lisbeth Salander — personaj fictiv în romanele lui Stieg Larsson.

Când Alice coborî scările spre apartamentul frumos aranjat pe care Faye începuse să-l numească buncăr, se opri și se holbă, apoi izbucni într-un râs care aproape o făcu să-și piardă echilibrul.

— Nu pot să cred că ești chiar tu. Kerstin nu a exagerat. Chiar semeni cu Lisbeth Salander.

Kerstin și Faye se uitară mulțumite una la cealaltă.

Faye purta o geacă de piele neagră, un tricou negru cu o pentagramă și blugi negri cu bretele. În picioare avea o pereche de ghete Dr. Martens și pe gât, un tatuaj care se întindea în sus, spre obraji.

— Sincer, cred că e mult mai discretă decât mine, replică Faye gesticulând. Dar întrebarea importantă este: mă va recunoaște cineva?

Alice clătină ferm din cap.

— Nu, eu aș fi trecut pe lângă tine dacă ne-am fi întâlnit în oraș. Și mi-aș fi ținut strâns geanta Balenciaga.

Se îndreptă spre Faye și examină fascinată tatuajele și piercingurile.

— Este incredibil, murmură ea, atingând capul ras al lui Faye și apoi creasta.

Îi arătară lui Alice buncărul, iar ea admiră munca lui Kerstin la fel cum făcuse și Faye cu o seară înainte. După ce terminară turul, Kerstin se retrase în camera ei, iar ele se așezară la masa din bucătărie.

Faye scoase o sticlă de vin roșu pe care Kerstin o pusese într-unul dintre dulapuri, o deschise și turnă în două pahare.

— Sunt atât de bucuroasă să te văd! începu Alice. Chiar dacă încă mi-e greu să cred că ești tu. Nu puteai să alegi ceva mai modern? Punkul s-a demodat din… anii 1980? Cum se cheamă stilul în care se îmbracă acum tinerii? Goth? Emu?

Faye râse.

— Emo, cred. Dar eu am vrut să fiu punkeriță în adolescență, așa că asta era șansa mea. Și cel mai important era să fiu complet diferită.

— Chiar ai reușit.

Faye zâmbi și îi luă mâinile într-ale ei.

— Cum ești?

— Bine.

— Revenge?

— Mai bine ca niciodată. Evadarea ta a generat multă publicitate gratuită în partea de nord a Europei și vânzările au crescut cu 50 de milioane.

Faye o privi uluită.

— Și mâine lansăm noua culoare de ruj: Runaway.

Faye râse și ridică paharul către Alice, care făcu la fel.

— Te-ai gândit bine.

Alice ridică din umeri.

— Știi cum e. Cu asta mă ocup.

Băură în tăcere, iar atmosfera deveni mai serioasă.

— Ce planuri ai acum? întrebă Alice, punând pe masă paharul cu vin.

— Să-l găsesc pe tata.

— Cum?

— Îi elimin sursa de venit.

— Ce vrei să spui?

Faye își trecu mâna peste creastă. Se întrebă cât va dura oare până se va obișnui cu sentimentul ăsta. Când lăsă din nou mâna în jos, își dădu seama că nu-și făcuse unghiile. Întinse mâna după o ojă roșu-aprins de la Revenge aflată pe masă și zâmbi când observă că nuanța se numea Escape. Era doar o coincidență sau departamentul de marketing fusese extrem de rapid? Începu să-și facă unghiile concentrându-se asupra răspunsului.

— Bănuiesc că acum colaborează cu cineva mai mare.

Îi povesti despre crimele din cercul gangsterului Zoran Rakitici. Nu exista niciun suspect pentru crime, dar conform declarațiilor poliției, probabil că era vorba de cineva din afara cercului. Poate un criminal profesionist din străinătate.

— Cum o să reușești în cazul ăsta, dacă e susținut de Zoran Rakitici? întrebă Alice.

Faye își duse mâna la sprâncenele care încă o dureau, dar gestul o făcu să răstoarne sticluța și oja începu să se scurgă pe masă.

— La naiba!

— N-are nimic, iese cu acetonă, o liniști Alice.

Faye ridică rapid sticluța ignorând pata de pe masă și continuă să-și facă unghiile.

— Mai întâi trebuie să mă asigur că am dreptate. Cu asta am de gând să încep.

Alice clătină din cap.

— Rămâne întrebarea: cum?

— Ai auzit de podcastul criminalistic Gangsterland?

— Nu.

— Este făcut de o femeie pe care o cheamă Caroline Sterner. O să iau legătura cu ea.

Alice se aplecă și se holbă la Faye.

— De ce? Ce vrei să-i spui?

— Exact ce-ți zic ție. O să-i dau un interviu în schimbul informațiilor anticipate despre un episod pe care îl va difuza peste două săptămâni, când o să dezvăluie lucruri noi despre gangsterii

uciși. Am sentimentul că poate să fie ceva important.

— Faye… chiar este…?

Faye își ridică mâinile într-un gest de apărare. Roșul unghiilor era strălucitor, iar ea dădu energic din mâini, ca să se usuce mai repede oja.

— O idee bună? Nu știu, dar este singura pe care o am. Trebuie să-l opresc. Altfel mă ucide. Și nu doar pe mine. Le va ucide și pe Julienne și pe mama. Sunt convinsă.

Alice confirmă din cap.

— OK, înțeleg. Când ai de gând să o contactezi?

— Mâine.

— Și ce o să-i spui?

— O s-o întreb dacă vrea un interviu exclusiv cu cea mai căutată persoană din Suedia.

— Pur și simplu?

— Ce altceva ar trebui să fac? Să trimit departamentul de PR acolo?

Alice luă o înghițitură din vin.

— Nu, ai dreptate. Cu siguranță nu te va refuza. Un interviu cu tine este mană cerească.

Pentru a o contacta pe Caroline Sterner, Faye folosi celălalt telefon cu cartelă pe care îl primise în Husby. După convorbire, îl va arunca imediat și bineînțeles că nu se va afla lângă buncăr când o va suna. Se îndreptă către stația de metrou de la Globen, simțindu-se în siguranță cu noua înfățișare. Nimeni nu avea cum să facă legătura între femeia de afaceri Faye și femeia îmbrăcată cu haine de piele, tatuată și cu creastă pe cap. Zâmbi în sinea ei când își aminti reacția lui Alice.

Luă metroul spre centru și coborî la Hötorget. Se așeză la soare pe treptele de la Konserthuset și privi din spatele unei perechi de ochelari de soare mulțimea de oameni și piața. Scoase telefonul mobil și se apucă să creeze o adresă de Hotmail pe care o folosi apoi pentru a-i trimite un e-mail Carolinei Sterner. Un mesaj scurt, în care o ruga să o sune, și numărul ei de telefon, numele și prenumele.

Faye așteptă o oră, privindu-i pe vânzătorii de legume care încercau să-și vândă produsele.

În cele din urmă simți cum foamea îi sfâșie stomacul și se hotărî să meargă la McDonald's. Se ridică și traversă Kungsgatan și chiar atunci începu să sune telefonul. Răspunse și rămase în colțul străzii de lângă Kungshallen.

— Sunt Caroline Sterner. Cu cine vorbesc?

— Ești singură?

Faye își dădu seama că-i adresase o întrebare idioată, Caroline putea răspunde orice, oricum nu putea verifice dacă era adevărat.

— Da.

— Sunt exact cine am zis că sunt în e-mailul pe care ți l-am trimis.

Se lăsă tăcerea.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să-ți dau un interviu.

— Glumești?

— Nu, deloc.

Caroline tăcu din nou. Faye se uită cu jind la sigla McDonald's aflată mai jos pe stradă.

— Nu-mi poți da un interviu la telefon. Nu știu cine ești de fapt.

— Exact. Aveam de gând să-ți sugerez să ne întâlnim.

Din nou tăcere. Faye aproape că auzea creierul Carolinei Sterner cum lucra la capacitate maximă.

— Ce vrei de la mine? Adică, de ce vrei să vorbești cu mine când toate ziarele sau canalele TV ți-ar oferi bucuroase timp nelimitat la o emisiune?

— Pentru că îmi place podcastul tău. Dar ai dreptate, vreau ceva în schimb.

— Ce anume?

— Informațiile pe care le-ai menționat în ultimul episod din podcast, pe care le vei divulga peste două săptămâni. Vreau acele informații atunci când dau interviul. Și vreau ca interviul — al meu adică — să aibă loc cât mai curând posibil.

Un grup de adolescente o priviră pe Faye, iar ea se întoarse și se îndreptă încet spre McDonald's.

— Mâine sunt liberă, zise Caroline Sterner.

— Bine. Îți sugerez să ne întâlnim la tine. Unde locuiești?

— În Fruängen. Pe Bergtallsvägen 12.

— Singură?

— Da.

— Vin mâine la ora 16. E OK?

— Da.

— Înseamnă că accepți condițiile mele? Vreau un stick USB cu următorul episod din podcast.

Faye își ținu respirația.

— Da, deși nu înțeleg de ce te interesează atât de mult.

Un autobuz albastru opri în stație și coborâră câțiva pasageri. Un cerșetor așezat pe trotuar o privea cu ochii rugători și cu mâna întinsă.

— Nu am căzut de acord să-ți spun de ce sunt interesată de asta.

— Da, bine. Atunci ne vedem mâine la ora 16.

— Încă ceva. Nu ai voie, pentru nimic în lume, să dezvălui cuiva cum arăt. Nimănui. Ai înțeles?

După câteva secunde, Caroline Sterner confirmă cu o voce joasă că înțelesese.

Faye oftă. Pur și simplu trebuia să aibă încredere în ea.

Stockholm, octombrie 2003

Stăteam în sala de așteptare de la policlinica din Nacka să fac o ecografie. Bănuisem că sunt însărcinată și mi se confirmase acum câteva săptămâni când făcusem un test de sarcină, dar încă nu-i spusesem nimic lui Zoran. De data asta eram convinsă că era o fată.

În lunile de după uciderea lui Ivan, am avut coșmaruri despre ce făcusem, cum îl înjunghiasem cu cuțitul. Mi-a fost mereu teamă că poliția mă va aresta, dar nici măcar n-am fost interogată. Și chiar dacă mă interogau, poliția nu ar fi avut dovezi care să mă incrimineze. Hainele pe care le purtasem le arsesem chiar în seara aceea acasă, în șemineu.

Zoran, Zivko și ceilalți din rețea fuseseră audiați și, din câte am înțeles, anchetatorii aveau o pistă principală, susținută de modul în care fusese comisă crima: că Ivan a fost trădat de oamenii lui. Doar nu fusese în mașină cu un dușman. Dar păreau convinși că era vorba despre un bărbat. În cursul verii, am remarcat că ancheta părea să piardă din avânt. Ziarele, care vorbeau despre *crimă în rândul gangsterilor*, își pierduseră interesul după doar două săptămâni.

— Milenka Rakitici?

Moașa avea ochelari rotunzi și părul șaten ondulat. M-am ridicat și am urmat-o într-un cabinet. Îmi puse câteva întrebări de control înainte de a-mi cere să mă întind pe pat și mi-a uns cu un gel rece burta ușor bombată. A trecut cu sonda peste burtă și s-a uitat la ecranul negru.

— Săptămâna a 14-a, a zis ea, notând ceva în agendă.

— Ce este? am întrebat eu.

A zâmbit.

— Vrei să știi deja? Sau vrei să scriu pe o foaie, ca să poți afla apoi împreună cu tatăl copilului?

— Vreau să știu acum.

— Este fată.

Am râs. Trecuse mult timp de când fusesem atât de fericită.

Când am plecat de acolo mă simțeam ușurată. În sfârșit o fată. Chiar îmi era dor de compania unei fete în lumea asta masculină, cu bărbați peste tot, bărbați de toate vârstele.

M-am îndreptat spre casă și, când am parcat pe alee, mașina lui Zoran era acolo. Venise de la Malmö și m-am hotărât să-i dau

vestea cea bună. Relația noastră devenise din ce în ce mai tensionată de când fusese ucis Ivan. Zoran preluase poziția lui și acum era numărul unu. Dar responsabilitatea îl apăsa. Devenise din ce în ce mai rău cu mine. Și adesea îi repezea pe băieți și era nemulțumit de ei. Și înainte obișnuia să bea mult, dar nu era nimic în comparație cu cât alcool dădea pe gât acum. Uneori îl vedeam cum bea primul pahar chiar înainte de prânz. Am încercat să vorbesc cu el despre asta, dar nu mă alegeam decât cu certuri, după care lua mașina și pleca. Apoi nu mai vorbea cu mine zile întregi.

Speram că vestea că vom avea o fată îl va face fericit. Poate că putea să fie un nou început pentru noi. Am descuiat ușa și l-am strigat. Niciun răspuns. Am auzit zgomote la etaj și am înțeles că era în biroul lui.

Mi-am studiat chipul strălucitor în oglinda din hol, mi-am aranjat părul și am urcat la etaj.

— Ai venit devreme, am spus eu zâmbindu-i.

S-a uitat la mine, dar nu mi-a răspuns. Am văzut în ochii lui că băuse, iar camera mirosea a alcool. Privirea îi era plină de ură și chipul schimonosit.

— Cât a durat?

N-am înțeles ce voia să spună.

— Ce?

Zoran s-a ridicat.

— Cât a durat?

— Ce…?

— De cât timp îți desfăceai picioarele pentru el? De câte ori?

Am clătinat din cap.

— Cine?

— Ivan! a țipat el. Te-ai culcat cu el, știu că te-ai culcat cu el. Poate și aici, acasă? În casa mea? Când dormeau băieții? Nu?

— Nu, nu am făcut niciodată nimic, am șoptit. Nu te-am înșelat niciodată. De ce crezi asta?

— Pentru că știu totul… Pentru că un taximetrist a găsit telefonul lui Ivan în parcarea de lângă Grand Hôtel a doua zi după crimă. A văzut ultimul număr care sunase, așa că l-am apelat de pe telefonul lui. Era al Ivonei, iar ea a făcut ce trebuia, s-a întâlnit cu șoferul și apoi mi-a dat mie telefonul. Mi-am dat seama că pot fi în el informații care trebuie ascunse. Telefonul rămăsese fără baterie, dar l-am păstrat. Nu știam codul PIN, așa că l-am trimis în Croația, unde un specialist a reușit în sfârșit să-l spargă. Așa că am văzut mesajele pe care vi le-ați trimis unul altuia.

Mi-am adus aminte cum căutasem telefonul, dar nu-l găsisem. Și atunci bănuisem că probabil că-l lăsase acasă.

Zoran s-a ridicat și s-a apropiat de mine, părând complet

nebun.

— M-ai înșelat, curvă! M-ai înșelat și m-ai umilit. După tot ce am făcut pentru tine.

M-a lovit imediat ce am deschis gura să protestez. De data asta n-a fost o palmă, de data asta a lovit puternic, cu pumnul. Am căzut pe spate.

Am rămas întinsă pe jos, ametită și șocată. N-am reușit să reacționez înainte să mă lovească tare în burtă. Am rămas complet fără răsuflare și m-am ghemuit ca să mă apăr, ca să-mi apăr fata. Când am tras în sfârșit din nou aer în plămâni, am țipat să se oprească, i-am spus că sunt însărcinată, dar nu m-a ascultat, ci a lovit mai departe.

Când s-a oprit, m-a prins de păr și m-a tras după el afară din cameră.

— Ar trebui să te bucuri că nu te omor.

Apoi a trântit ușa biroului.

Am simțit că mă arde ceva în burtă și am văzut că sângerez. Am înțeles că mi-am pierdut fiica.

Faye avu emoții când trecu pe lângă hanul Långbro în drum spre Bergtallsvägen. Întotdeauna îi plăcuseră acoperișurile de aramă coclite, iar culoarea verde strălucea pe fațada albă. Hanul era plin de viață. Familii, cupluri în vârstă, tineri îndrăgostiți, toți beau cafea, vorbeau fără griji, își trăiau viața liberi și fericiți. Cel puțin așa părea, prin ferestre. Nimănui nu părea să-i pese de ea, cu excepția unora care își făceau semne în legătură cu aspectul ei.

Trecu pe lângă un iaz și merse mai departe prin parcul plin de oameni care-și plimbau câinii. Era un parc deschis, mărginit de o alee și de pâlcuri de copaci. Tocmai începuseră să înflorească, iar ramurile lor erau acoperite cu frunzulițe mici și verzi. Știa că parcul de dinainte făcuse parte din curtea spitalului psihiatric Långbro, dar acesta fusese închis cu mult timp în urmă.

Urcă spre Bergtallsvägen și continuă să-i privească pe oamenii pe care îi întâlnea. O parte din ea nu avea încredere în Caroline Sterner. Dacă se gândise să contacteze poliția? Poate că era atât de cinică, încât făcuse deja o înțelegere cu ei, astfel încât, imediat ce terminau interviul, să ia cu asalt apartamentul, să o aresteze și să o ducă înapoi la Stenakull în timp ce fotografii din mass-media imortalizau totul.

Nu, nu e chiar așa. Trebuie să ai încredere în oameni, își spuse ea. Cel puțin acum. Nu ai de ales.

Trase aer în piept și introduse codul interfonului pe care îl primise de la Caroline pe contul de e-mail temporar. Apoi intră în casa scării. Caroline locuia la parter. Trebuie să o fi auzit, pentru că îi deschise ușa înainte să ajungă ea.

Caroline Sterner se uită la Faye, care dădu din cap în semn de salut. Caroline clătină din cap sceptică, apoi o lăsă să intre, închise ușa și o încuie. Îi era greu să-și ia privirea de la creasta din capul ei, de la piercinguri și hainele negre.

Era evident că făcuse curățenie înainte de vizită, pentru că mirosea puternic și frumos a detergent.

— Bine ai venit! zise ea privind în jur și parcă scuzându-se. N-am o casă foarte mare.

O pisică se lipi de piciorul lui Faye, iar ea se aplecă și o scărpină pe o ureche.

— Mie mi se pare frumos. Și oricum totul este relativ. După timpul petrecut la Stenakull, totul mi se pare mare.

Caroline se aplecă spre Faye și se uită la piercinguri.

— Ești chiar tu. Gen.

Faye confirmă din cap în timp ce-și scotea cizmele.

— În persoană. Am un stilist nou. Pot să-ți dau numărul ei de telefon.

Caroline își strânse buzele.

— Observ. Piercingurile sunt reale?

— Da. Dar trebuie să te ții de cuvânt. Nu trebuie să spui nimănui cum arăt sau unde ne-am întâlnit. Pentru că atunci anchetatorii pot să verifice camerele de luat vederi din apropiere și o să știe toată lumea cum arăt. Și așa ceva nu se poate întâmpla.

— Îți promit.

Caroline o invită într-o bucătărie confortabilă. Se pregătise pentru interviu: pe masă erau două microfoane montate vizavi unul de celălalt, iar draperiile erau trase.

— Am făcut cafea, dacă vrei.

— Da, mulțumesc.

Caroline începu să scotocească prin dulapuri, în timp ce Faye se așeză în fața unuia dintre microfoane. Caroline umplu două căni imprimate cu sigla podcastului Gangsterlandet și puse una în fața lui Faye.

— Ce căni frumoase!

— Mulțumesc, răspunse Caroline cu un zâmbet cald. Ca să știi, o să editez rapid acest interviu și o să-l postez ca episod special, cât mai curând posibil. Tu ești cea mai tare știre în momentul acesta, o s-o ia toți razna.

Faye aprobă din cap și gustă cafeaua. Chiar sperase ca înregistrarea să fie publicată aproape imediat.

Caroline aranjă microfoanele și apoi o întrebă dacă este pregătită. Faye confirmă din cap.

Caroline se apropie de microfonul ei.

— Sunt într-un loc secret cu Faye Adelheim, care a evadat de la Stenakull acum aproape o lună și care a stat ascunsă de atunci, începu ea cu cea mai bună voce de reporter radio. Bine ai venit la podcastul Gangsterlandet, Faye!

— Mulțumesc.

— De ce ai evadat din închisoare?

Faye se hotărâse să adopte un comportament sobru, cu un ton serios.

— Pentru că nu trebuia să ajung acolo niciodată. Nu l-am ucis pe fostul meu soț. Dar factorul decisiv a fost o colegă deținută care a încercat să mă omoare cu un cuțit, iar eu nu am chef să mor acum. Viața este suficient de scurtă.

Caroline se uită la ea cu ochi mari.

— Cum ai descrie viața de la Stenakull?

— Pe de-o parte, a fost aproape cea mai bună perioadă din viața mea. Pe de altă parte, a fost cea mai rea. Am întâlnit oameni care mi-au devenit prieteni pe viață. Și în același timp, desigur, plătești un preț când ești închis, când ești limitat. Prin urmare, am sentimente amestecate, dar prefer să nu mă întorc, dacă pot să

spun așa.

Caroline așteptă o clipă înainte să vorbească din nou.

— Trebuie să spun că pari foarte, foarte calmă. Cu toate că te caută toți polițiștii din Suedia.

— Tocmai de aceea trebuie să fiu calmă. Altfel, timpul meu în libertate o să fie scurt.

— Povestește-ne cum ai evadat.

Faye se gândi la răspuns. Nu voia să dezvăluie numele celor care o ajutaseră.

— Am găsit un card care aparținea unuia dintre gardieni și am plecat în liniște.

— Și după aceea?

Faye râse.

— După aceea, m-am ascuns.

— Ce planuri ai în continuare?

— Să mă ascund.

— Pentru tot restul vieții?

— Până când o să reușesc să demonstrez că nu mi-am ucis fostul soț. Sunt condamnată pe nedrept și, în plus, administrația închisorii nu a reușit să mă protejeze de o tentativă de omor. De asta am considerat că am tot dreptul să plec de acolo, pentru a supraviețui. Vreau să spun că era de fapt obligația mea să plec. Nu ești de acord cu mine?

Caroline se uită la Faye cu un zâmbet ironic.

— Nu pot comenta. Eu sunt neutră și, în plus, nu cunosc toate detaliile.

— Bine. Dar eu așa cred. Și mai cred că și majoritatea oamenilor care ascultă sunt de acord.

Interviul continuă cu întrebări mai detaliate despre evadarea în sine, la care Faye a refuzat să răspundă, din considerație pentru cei care o ajutaseră, și alte întrebări despre cum își petrecea zilele în închisoarea pentru femei.

În cele din urmă, după 45 de minute de conversație, Caroline păru că începe să se apropie de final.

— Fără îndoială, se pare că ai mult sprijin, nu în ultimul rând printre femei. Ai văzut tricourile care au fost imprimate în cinstea ta? Și toate postările, memele și hashtagurile care au devenit virale?

— Au fost greu de evitat. Și mă impresionează și mă face mândră. Noi, femeile, trebuie să ținem una cu alta. Așa că vă mulțumesc tuturor celor care mă susțineți. Promit că voi face și eu același lucru dacă vreuna dintre voi a fost tratată la fel ca mine.

Faye accentuă fiecare cuvânt. Se gândise de multe ori la fata din Husby cu tricoul *Run, Faye, run*.

— Mulțumesc pentru acest interviu, încheie Caroline.

— Eu îți mulțumesc.

Caroline opri înregistrarea și rămaseră tăcute o clipă înainte ca Faye să se ridice pentru a-și umple din nou cana cu cafea.

— Acum e rândul tău, zise ea în timp ce se așeza din nou.

Din buzunarul de la piept al cămășii, Caroline scoase un stick USB și-l împinse peste masă.

— Aici ai întregul episod care o să fie difuzat.

Faye se uită la stick — ar fi vrut să-l asculte aici și acum, să-și confirme suspiciunile. Îl luă de pe masă și-l puse în buzunarul blugilor, în timp ce se întreba dacă nu cumva Caroline observase cât de emoționată era.

Se ridicară și Caroline o urmă în hol. Faye tresări când își văzu propria reflecție — încă nu se obișnuise cu noua sa înfățișare.

După ce se încălță, întinse mâna dreaptă spre Caroline.

— Dacă ai vreo întrebare despre episod, să mă suni, zise Caroline când îi strânse mâna. Cum vrei? Vrei să semnăm vreun contract?

Faye o privi cu atenție.

— Nu este nevoie de un contract. Cred că pot să am încredere în tine.

Caroline confirmă din cap și zâmbi.

— Poți.

Faye ieși și inspiră aerul curat. Îl simți adânc în plămâni. Nu se uită în urma ei atunci când traversă parcul frumos. Nu îi era frică. Toate instinctele îi spuneau că era în siguranță, cel puțin pentru moment. Se îndreptă spre centrul de la Fruängen. Era timpul să meargă acasă.

Faye introduse stickul USB în laptop și se așeză pe canapeaua din living cu o pereche de căști mari pe care le cumpărase în drum spre casă. Apăsă butonul *play*. Se dovedi a fi un interviu cu un polițist, a cărui voce fusese distorsionată astfel încât să nu poată fi identificat.

— *Suntem absolut siguri că Zoran Rakitici folosește o nouă gorilă, cineva din afară, care să facă curățenie printre subalternii lui.*

Continuă să explice că suspectul avea informații despre orele la care erau singure acasă victimele. Modul de operare fusese similar în toate cazurile. Victimele fuseseră ucise cu o armă cu țeava retezată, de la distanță mică. O armă neobișnuită în aceste cercuri.

La 20 de minute de la începutul episodului veni marea dezvăluire.

— *Avem un martor care l-a văzut pe suspect.*

— *Cum l-a descris martorul pe suspect*? întrebă Caroline cu vocea ei serioasă.

— *Un bărbat în vârstă de circa 60 de ani, aparent de etnie suedeză. După cum auzi și tu, nu este una dintre gorilele obișnuite ale lui Zoran Rakitici. Nu știm cine este, dar îl vom găsi. Mai devreme sau mai târziu.*

Lui Faye îi tremură mâna când opri laptopul și-l închise. Își scoase căștile și se întinse pe canapea, își împreună mâinile pe burtă și ridică privirile spre tavan.

Era așa cum se temuse.

Acum avea un singur lucru de făcut: să afle tot ce putea despre imperiul infracțional al lui Zoran Rakitici. Următoarea întrebare la care trebuia să găsească răspuns era *de ce* apelase la tatăl ei. Trebuia să afle cumva cum arăta înțelegerea lor. Dar întrebările acestea trebuiau să aștepte. Mai întâi avea să adune cât mai multe informații posibil și să găsească punctele slabe, care existau în orice organizație.

Își pipăi cei doi cercei din sprâncene, dar își aminti rapid că trebuie să se oprească. Nu era cazul să se infecteze.

Va proceda metodic, ca și cum ar fi fost vorba despre o companie concurentă pe care se gândea să o cumpere. Pentru început se gândi să meargă la Biblioteca Regală și să caute toate articolele din ziare și toate informațiile care existau, dar exista o persoană care știa mult mai multe decât putea găsi ea la bibliotecă. Marissa, amanta lui Zoran. Cea care îi născuse copilul și care era închisă la Stenakull. Faye își aminti cuvintele ei: *Probabil controlează toată afacerea. Oamenii din jurul lui îi sunt loiali.*

Se hotărî să o roage pe Kerstin să o viziteze pe Ines, care la rândul ei va trebui să se apropie de Marissa, pentru a încerca să afle ce slăbiciuni existau în organizația lui Zoran.

În ziua în care a fost difuzat podcastul, Faye se duse din nou la Biblioteca Regală din Humlegården, unde, exact ca în zilele anterioare, își petrecu cea mai mare parte a timpului într-una din sălile de lectură. Mai întâi citi pe internet tot ce se scrisese despre participarea ei la podcastul Gangsterlandet. Reacțiile fuseseră imediate și masive. Lupta dintre poliție și jurnalism se ascuțise, cu nenumărate declarații din ambele părți. Fiecare își susținea cu fermitate punctul de vedere. Poliția era supărată deoarece Caroline nu îi ajuta să o găsească pe Faye. Unii chiar susțineau că ar trebui să-i percheziționeze casa pentru a căuta poze și alte lucruri relevante. Jurnaliștii, în schimb, pledau pentru dreptul ei de a-și proteja sursa. Dacă începea să dezvăluie lucruri despre cei pe care îi intervieva, nimeni nu va mai accepta să dea vreun interviu. Și, în plus, unii argumentau și că întotdeauna exista riscul ca persoana care furnizează informații poliției să fie amenințată și supusă unor acte de violență.

Faye închise articolele despre interviul ei și continuă cu ceea ce trebuia să facă de fapt, să citească toate articolele disponibil despre Zoran Rakitici.

Acesta venise din Croația în Suedia în 1993. Construise un mic imperiu de restaurante în Småland și se mutase în capitală la început de mileniu. În câțiva ani, era considerat cel mai important și periculos om din lumea interlopă a Stockholmului. Subalternii lui făceau contrabandă cu țigări, droguri și arme din Balcani, în timp ce el se implica în activități de caritate și dădea mâna cu organizatori de petreceri și politicieni. În urmă cu cinci ani totul se năruise, când poliția reușise să intercepteze o convorbire în care Zoran dădea ordine ca un concurent să fie împușcat. Procesul fusese foarte mediatizat. Dar în ciuda faptului că Zoran era de patru ani și jumătate la Hall, afacerea lui înflorea. Și nu numai atât, statutul lui de lider interlop era în continuare de neclintit. Polițiștii care dăduseră declarații sugeraseră că, prin intermediul membrilor familiei, conducea încă organizația cu o mână de fier.

Faye se uită la câteva fotografii recente ale Milenkăi, soția lui.

Acum, la 50 de ani, era la fel de frumoasă ca în poza pe care o văzuse cu ceva timp în urmă; avea o privire dură și pătrunzătoare și haine exclusiviste care dovedeau bun-gust.

Faye își ridică repede privirea când auzi pași.

— Închidem acum, o anunță o bibliotecară cu o pereche de ochelari pe nas și o altă pereche pe frunte.

Faye se îndreptă spre stația de metrou, având încă fața Milenkăi pe retină. Era greu să explice de ce, dar instinctiv simțea că nu era o soție trofeu, ci o persoană profund implicată în afacerile soțului ei. Poate chiar ea era cea care conducea în lipsa lui? Și dacă așa era, era

conștientă de derapajul soțului ei? Știa de tânăra Marissa, cea care-i născuse un copil? Care primise o pedeapsă în locul celui mai apropiat om al lui Zoran?

Kerstin se dusese în aceeași zi la Stenakull să stea de vorbă cu Ines, așa că până seara avea să aibă mai multe informații. Poate se putea crea o ruptură între soți. Relațiile extraconjugale tindeau să facă acest lucru.

Era 17:30 când Kerstin bătu la ușa dormitorului lui Faye. Se duseră în bucătărie și se așezară; Faye pregătise spaghete bolognese. În timp ce punea masa, o întrebă pe Kerstin cum fusese la închisoare.

— Prietena ta, Ines, este un personaj amuzant.

Faye strânse din buze când se gândi cum ar fi reacționat Ines dacă ar fi auzit că a fost numită *un personaj amuzant*.

— Nu-i așa? Dar ce ți-a spus?

— Marissa a confirmat că soția Milenka e cea care controlează totul cât e Zoran la Hall.

Faye aprobă din cap nerăbdătoare în timp ce o servea pe Kerstin cu spaghete. Își aminti că de fapt Marissa menționase ceva despre asta când vorbiseră despre Zoran.

Din ce citise Faye, Milenka și Zoran aveau trei băieți. Turnă peste spaghete sosul cu carne și așeză farfuria în fața lui Kerstin, care începu imediat să mănânce.

— Incredibil ce mâncare bună faci! E absolut delicioasă. Ce mai știi să faci?

— Din păcate, acesta este tot repertoriul meu. Este mâncarea favorită a lui Julienne.

Își duse automat mâna la inimă când rosti numele fetei. Respiră adânc de câteva ori și se așeză vizavi de Kerstin cu farfuria ei.

N-avea deloc poftă de mâncare și mai mult plimba furculița prin farfurie. Trebuia să găsească o cale și era din ce în ce mai sigură că Milenka era cheia. Înțelegea femeile și impulsurile lor. Trebuia să o câștige de partea ei. Dar cum?

Exista o singură modalitate de a afla: să o caute.

Într-unul dintre articole, Milenka declarase că mergea cu regularitate la spa-ul de la Grand Hôtel. Chiar dacă articolul era de acum câțiva ani, Faye nu credea că își schimbase obiceiurile. Clienții fideli de la Grand Hôtel rămâneau clienți fideli. Poate era locul potrivit locul unde să se apropie de ea? Dar cum să facă? Avea o singură șansă și nu avea voie să rateze.

— Ce faci mai departe? întrebă Kerstin și-și șterse colțurile gurii cu șervețelul.

— Nu știu. Asta încerc să-mi dau seama.

Faye învârti niște spaghete cu furculița.

— Pot să te ajut eu cu ceva?

— Da, poate. Ce zici să mergem la spa?

Kerstin se lumină.

— Sună bine. Când?

— În fiecare zi până când apare Milenka. Fac cinste.

A doua zi urma să fie difuzat episodul mult așteptat al podcastului Gangsterlandet, cel cu descrierea criminalului. Urma să

fie difuzat înainte de data anunțată, pentru că subiectul era foarte fierbinte. Faye era curioasă dacă Sterner reușise să afle informații noi despre valul de crime care pusese pe jar poliția, ceva care nu făcea parte din versiunea de podcast pe care o primise ea pe stickul USB. Se va hotărî ce plan abordează pentru a ajunge la Milenka după ce va asculta episodul de mâine.

După ce terminară de mâncat și puseră farfuriile în mașina de spălat vase, se uitară la un episod din *Succesiunea* pe care Kerstin nu-l mai văzuse, apoi se culcară devreme. Faye adormi cu o greutate în piept și cu sfârcurile încă dureroase din cauza piercingurilor.

Stockholm, octombrie 2003

— Natașa? Pot intra?

Am bătut puternic în ușă. Soția lui Mirko ne-a lăsat să intrăm, pe băieți și pe mine, fără să pună nicio întrebare. S-a uitat doar la pantalonii mei plini de sânge și s-a dat laoparte.

— Milenka?

Mirko a ieșit din biroul lui și s-a luminat la față ca întotdeauna când mă vedea. Fusese unul dintre cei mai apropiați oameni ai lui Zoran în toți acești ani, iar el și soția sa Natașa fuseseră mereu un punct fix într-o lume haotică. Dar zâmbetul i-a pălit când a văzut sângele.

— Milenka? Ce s-a întâmplat?

Natașa și-a ridicat mâinile spre el.

— Nu începe să o interoghezi.

S-a uitat apoi la mine.

— Trebuie să-ți aduc niște haine curate. Și ai nevoie de cafea. Mirko, dă drumul la filtrul de cafea și eu mă duc să caut haine. Eu sunt mult mai plină ca tine, așa că probabil o să fie mari, dar mai bine așa decât…

Privirea Natașei era fixată pe pata de sânge dintre picioarele mele. Apoi s-a uitat la copii.

— Băieți, puteți urca în camera lui Dragomir, se joacă pe calculator.

Au plecat în fugă, iar eu i-am aruncat o privire recunoscătoare. Băieții nu înțelegeau ce se întâmplă, iar eu nu știam cum să le explic.

Intrasem la baie când le auzisem pe bone venind acasă cu ei. Zoran le spusese să-și ia liber restul zilei, iar după ce au plecat, a strigat la mine să am grijă de băieții. Am auzit ușa trântindu-se.

De îndată ce mașina lui Zoran a dispărut, i-am urcat repede în mașina mea și am plecat. S-ar fi supărat dacă se întorcea și vedea că am plecat, dar nu aveam de ales. Trebuia să fug. Departe de pata de sânge de pe covorul din biroul lui, departe de ghemotocul plin de sânge care ieșise din mine și căzuse în toaletă. Departe de Zoran.

Natașa era îngrijorată când s-a întors.

— Uite o pereche de pantaloni de trening în care nu mai intru de câțiva ani, dacă îi strângi în talie s-ar putea să se potrivească.

I-am luat, am luat și chiloții de deasupra și am intrat la toaletă

să mă schimb. După ce m-am spălat și schimbat, am rămas cu hainele pline de sânge în mână. Pantalonii erau de la Max Mara. Scumpi. Eleganți. Nu mai voiam să-i văd niciodată.

— Putem să-i aruncăm undeva?

Natașa a luat hainele și le-a azvârlit în coșul sub chiuvetă.

— Stai jos să bei o cafea, m-a invitat Mirko cu amabilitate și mi-a întins o ceașcă aburindă.

Am luat câteva înghițituri. Mă durea stomacul, dar căldura a alungat o parte din răceala pe care o simțeam în mine.

— Acum, să vorbim, a început Natașa și s-a așezat lângă mine.

I-a făcut semn din priviri lui Mirko să se așeze și el la masă.

Parcă mă îmbrățișau cu căldura lor. Îmi venea să plâng, dar nu aveam voie. Pentru că dacă începeam, nu mă mai puteam opri. M-aș fi dizolvat. Distrusă. Ca o hârtie udă.

— Zoran? a întrebat Mirko încet, uitându-se la mine pe sub breton.

Era un om neobișnuit pentru lumea asta. Un om cu onoare. Și cu inimă.

— Da. M-a bătut și m-a lovit cu piciorul și am pierdut copilul.

— Trebuia să mai aveți încă un micuț? întrebă Natașa încleștându-și fălcile.

Nu-l plăcuse niciodată pe Zoran. Știam, deși nu-mi spusese niciodată vreun cuvânt rău despre el.

— O fată.

Cuvintele m-au făcut din nou să îngheț și am luat repede câteva guri de cafea. I-am auzit pe băieți râzând în hohote sus și asta m-a făcut să pot respira puțin mai ușor. O să fac orice ca să-i protejez. Împotriva lui Zoran. Împotriva lumii. Chiar dacă nu reușisem să o protejez pe sora lor.

— Ce putem face, Milenka? Vrei să vorbesc cu el?

Vocea caldă a lui Mirko m-a învăluit ca o pătură. Știam că îmi vrea binele. Dar știam și cum arată realitatea.

— Nu, Mirko. Trebuie să mă întorc. Zoran a plecat, dar poate să se întoarcă oricând. Trebuia doar să respir puțin. Să văd fețe de oameni buni.

— Suntem mereu lângă tine. Știi asta, a zis Natașa și mi-a strâns mâna.

— Știu. Dar și voi știți la fel de bine ca mine care este realitatea. Regulile. Nu puteți face nimic. Nici eu nu pot face nimic. Vreau doar să stau o clipă cu voi în bucătărie și să beau cafea. Apoi eu și băieții trebuie să mergem din nou acasă.

Niciunul dintre ei nu a protestat. Toți trăiam în același sistem. Știau că era adevărat ce spun. O să stau puțin cu ei. Apoi viața trebuie să meargă mai departe.

Când se trezi, Faye întinse mâna după telefonul mobil ca să dea drumul la podcastul Gangsterlandet. Se încruntă când deschise aplicația Spotify. Nu fusese încă postat. Ce ciudat! Poate Caroline se răzgândise sau poate îl va posta mai târziu?

Se ridică în șezut, se frecă la ochi, căscă și se dădu jos din pat. Se duse la baie și se pregătea să intre în duș când Kerstin bătu la ușă.

— Ai văzut? întrebă ea indignată.

— Ce să văd?

Faye se înfășură într-un prosop și deschise ușa. Kerstin îndreptă laptopul spre Faye, care miji ochii la ecran.

Titlul era *Regina podcastului ucisă*.

Deasupra era o poză cu Caroline Sterner.

Faye smulse laptopul din mâinile lui Kerstin și îl așeză pe marginea chiuvetei cât citi textul.

— Ce naiba… mormăi ea, simțind brusc cum îi îngheață sângele în vene.

Vedeta podcasturilor Caroline Sterner a fost împușcată, aseară, în apartamentul ei din sudul Stockholmului. Poliția se abține de la comentarii. Conform surselor ziarului Expressen*, se pare că a fost vorba de o execuție. Sterner a fost găsită cu mâinile legate la spate și împușcată de aproape, probabil cu o pușcă. Sterner era cunoscută pentru podcastul său popular Gangsterlandet, unde vorbea despre și trecea în revistă criminalitatea din perspective diferite. Ultimul ei podcast fost un interviu exclusiv, care a atras atenția multora, cu criminala condamnată și evadată Faye Adelheim. Sterner dezvăluise în podcasturile anterioare că episodul care urma să fie difuzat astăzi ar fi dezvăluit detalii noi despre cele trei crime care au zguduit lumea interlopă a Stockholmului în ultimul an. Pentru moment, poliția a decis să oprească difuzarea podcastului, însă nu a precizat dacă pleacă de la premisa că moartea lui Sterner este legată de acest podcast sau de cel cu interviul lui Faye.*

„Luăm în considerare mai multe teorii, dar pentru moment nu le vom dezvălui, din motive evidente“, spune purtătorul de cuvânt al Poliției, Solveig Vahnfelt.

Lui Faye i se înmuiară picioarele. Tatăl ei era în spatele acestei crime, era sigură. Și acum, bineînțeles, poliția avea să intensifice și eforturile de a o găsi pe ea.

Caroline avusese mâinile legate la spate; probabil că tatăl ei încercase să obțină informații despre ea. Cum arăta, unde stătea, ce mai spusese în afară de ceea ce fusese difuzat. Faye trebuia să presupună că obținuse aceste informații. Poate chiar lăsase la locul

crimei ceva care să sugereze că ea era autoarea crimei.

În afară de detalii în privința înfățișării, Caroline nu ar fi putut dezvălui altceva. Faye mulțumi stelei ei norocoase pentru că fusese atât de atentă atunci când o contactase.

Tresări când Kerstin îi puse o mână pe umăr.

— Ce ar trebui să facem? întrebă ea.

Faye înghiți în sec de câteva ori.

— Am nevoie de câteva peruci complet diferite. Radem creasta și scot cerceii. Apoi te duci la Grand Hôtel. Rezervi o cameră pentru o săptămână și stai la spa cât poți de mult.

— Mergem mai departe, cum era planificat?

— Ce altceva putem face?

Kerstin o strânse de umăr.

— Ce trebuie să fac dacă dau de Milenka?

— Atunci trebuie doar să mă suni și vin eu acolo.

Kerstin păru surprinsă.

— Asta e tot?

Faye confirmă din cap.

— Asta e tot.

Kerstin aprobă și ea din cap, luă laptopul și ieși din baie.

După ce rămase singură, Faye respiră adânc de câteva ori, lăsă prosopul să cadă și intră în duș. Probabil că părea mult mai încrezătoare decât se simțea. Era singura modalitate de a gestiona situația. Chiar dacă adevărul e că era foarte îngrijorată. Înfricoșată. Parcă i se strânsese un laț în jurul gâtului. Tatăl ei îi demonstrase că toți cei care se aflau în apropierea ei erau în pericol de moarte.

Faye aștepta în duba pe care o închiriase Kerstin și care era parcată în spate la Grand Hôtel. În timp ce Kerstin era la spa, uitându-se după Milenka, Faye citi cele mai recente articole despre execuția Carolinei Sterner, care, după două zile, era tot pe prima pagină a ziarelor și la toate buletinele de știri.

Faye stătea de trei ore în dubă când primi mesajul în aplicația criptată Telegram.

A venit

Faye se uită la cele două cuvinte câteva secunde.

Singură? scrise ea în cele din urmă.

Da

Se temuse că Milenka va avea bodyguarzi cu ea. Dar probabil că o așteptau afară, nu intrau cu ea la spa. Chiar dacă ar vedea-o venind, nu ar percepe-o ca pe o amenințare, pentru că nu aveau cum să o recunoască.

Faye se uită la cele două peruci și se hotărî să o ia pe cea cu părul scurt, blond platinat. Creasta de pe cap dispăruse cu ajutorul lui Kerstin și a aparatului de ras, așa că acum era complet chelă. *Ca Sinéad O'Connor*, se gândi ea în timp ce își punea peruca. Avea un tricou negru cu guler pentru a-și ascunde tatuajele de pe gât, care încă nu dispăruseră complet. Își scosese cerceii din nas și sprâncene, dar pe cei din sfârcuri îi păstrase. După tot chinul prin care trecuse pentru a-i pune, era chiar păcat dacă nu mai avea posibilitatea să-i vadă nimeni altcineva.

Își retușă rujul roșu, își puse o pereche de ochelari de soare mari, strecură micul cuțit în buzunarul sacoului și deschise portiera mașinii.

Faye intră pe ușa din spate a hotelului, îndreptându-se hotărâtă spre spa, dar fără să pară stresată. Inima îi bătea atât de tare, încât aproape că i se încețoșa privirea. Se expunea la un risc enorm, dar era singura cale. Deghizarea nu era la fel de eficientă cum fusese cea de dinainte, dar la Grand nu avea cum să intre dacă nu arăta ca și cum aparținea acestui loc.

Trebuia să stea de vorbă cu Milenka între patru ochi și trebuia să o facă să coopereze.

Faye ajunse la vestiar, unde se aflau două femei. La naiba! Trebuia să le scoată de acolo. Se așeză pe o bancă și așteptă nerăbdătoare. Se pare că femeile discutau despre un meci foarte interesant de padel în timp ce se schimbau. Când, în cele din urmă, ieșiră din vestiar, Faye scoase telefonul mobil.

Dă-i drumul, îi scrise ea lui Kerstin.

Faye își imagină ce avea să se întâmple în continuare. Kerstin avea să se clatine în fața Milenkăi, cerându-i ajutor pentru a ajunge la vestiar.

Faye se ridică, își scoase peruca și ochelarii de soare și intră la toaletă fără a încuia ușa. După o clipă auzi pași apropiindu-se. Kerstin se văita cu voce tare.

— Poți să-mi dai niște apă? gemu ea.

Faye auzi pașii și mai aproape. Se lipi cât de mult putu de perete, iar ușa se deschise. Milenka intră și Faye apăsă vârful cuțitului în gâtul ei, după care încuie ușa.

Milenka nu dădu niciun semn de teamă, ci o privi cu calm în oglindă.

— Nu prea semăn cu mine, dar cred că știi cine sunt, zise Faye.

Milenka confirmă încet din cap.

— Știu, răspunse ea răgușită. Ce vrei?

— Vreau să știu de ce încerci să mă omori.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

Faye aruncă o privire spre ușă. În orice moment putea intra cineva în vestiar, dar deocamdată era liniște.

— Facem în felul următor. Am o cameră aici, în hotel. Mergem acolo ca să putem vorbi fără să fim deranjate. Vom merge de braț, așa cum fac cele mai bune prietene, iar tu o să zâmbești și o să te arăți fericită. Altfel, îți înfig cuțitul în ficat.

Milenka nu schiță niciun gest.

— Bineînțeles.

Faye o admiră în sinea ei. Se întrebă oare cât de calmă ar fi fost ea dacă s-ar fi aflat în situația în care se afla Milenka acum.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

Faye descuie și Kerstin îi întinse două halate de baie albe.

Milenka se îmbrăcă cu unul, fără a pune întrebări, iar Faye îl puse pe ea pe celălalt.

— Să mergem, spuse ea, strecurându-și brațul sub cel al Milenkăi.

Ajunseră în apartamentul lui Kerstin, la etajul cinci. Bineînțeles că rezervarea fusese făcută sub un alt nume; era normal să presupună că poliția era cu ochii pe Kerstin și pe alți apropiați de-ai lui Faye. Exista riscul să fie notată în sistemul de rezervare de la Grand Hôtel, dar amândouă aveau mai multe carduri de credit cu nume diferite. Era bine să ai câteva la îndemână.

Kerstin deschise ușa, iar Faye îi indică Milenkăi canapeaua care era cu fața spre ferestrele către Palat.

— Mulțumesc, îi spuse ea apoi lui Kerstin. Acum poți să ne lași singure. Poți să aștepți în lobby.

După ce ușa se închise în urma lui Kerstin, se lăsă liniștea. Faye era agitată în timp ce o privea în ochi pe Milenka, în căutarea vreunui semn de teamă sau îngrijorare, dar tot nu putea observa nimic. Dimpotrivă. Femeia din fața ei părea să fie mai calmă cu

fiecare secundă ce trecea. Milenka părea că nu e deloc îngrijorată de situația în care se afla, ceea ce o făcea pe Faye foarte nesigură. Se înșelase? Era o capcană regizată de tatăl ei? Oare știa care era următorul ei pas? Nu, pentru că altfel ar fi fost deja moartă. De asta era sigură.

Faye ținea cuțitul în mână, îndreptat spre Milenka.

— Vreau să știu de ce tu și soțul tău încercați să mă ucideți.

— Tot nu știu despre ce vorbești.

Milenka o privi calmă. De parcă nu ar fi văzut cuțitul.

Faye își umezi buzele care erau complet uscate.

— Poate că ai observat că oamenii din jurul tău mor. Persoane importante din imperiul soțului tău. Și eu știu cine e criminalul. Nu știu de ce se întâmplă, dar din exterior aproape că poți să presupui că ai cam pierdut controlul.

— Am control deplin asupra afacerilor și oamenilor mei.

Faye se uită direct în ochii femeii și se hotărî să-și dezvăluie atuul, chiar dacă avusese de gând să mai aștepte.

— Chiar și asupra fiicei nelegitime a soțului tău?

Pentru prima dată, Faye zări o fisură în atitudinea de gheață a Milenkăi. Dură o milisecundă, dar Faye îi simți incertitudinea.

— Fata are cinci ani și locuiește cu rudele din partea mamei. S-a născut chiar înainte să intre Zoran la pușcărie. Am fost împreună cu mama ei la Stenakull. Mi-a povestit totul.

Milenka ridică din umeri.

— Bărbații sunt bărbați, ce vrei să fac?

— Am fost amândouă în lumea bărbaților suficient de mult încât să știm că dacă accepți să fii călcată în picioare, o să ajungi în cele din urmă un preș. Nu cred că vrei să fi un preș, Milenka Mikolici.

În clipa în care Faye rosti numele de fată al Milenkăi, pentru a arăta că și-a făcut temele, își dădu seama de ceva ce omisese înainte: Mikolici era și numele ultimei victime. Zivko Mikolici. Să fi fost rude?

— Probabil că ai dreptate. Dar nu știu ce vrei. Doar bălmăjești.

Faye se decise să riște.

— Zivko Mikolici. Împușcat în casa lui. De tatăl meu. Oare chiar i-ai dat tu permisiunea să-ți ucidă… ruda?

Milenka strânse din buze.

Faye observă că o surprinse cu informațiile astea.

— Ce vrei? întrebă în cele din urmă Milenka.

Avea un alt ton acum. Mai conciliant. Mai puțin arogant.

— Vreau să mă ajuți să-l găsesc pe tata înainte să mă omoare pe mine și pe familia mea.

— Și dacă aș ști unde este, ce aș câștiga dacă ți-aș spune?

Faye luă cuțitul în mâna cealaltă, trăgând de timp ca să poată

să se gândească.

— Ai spune stop bărbatului care ți-a ucis ruda. Ai arăta că nu se pot lua decizii fără să ai și tu ceva de spus, pentru că presupun că asta s-a întâmplat.

Milenka o studie câteva secunde înainte să se ridice încet. Pufni când Faye ridică cuțitul spre ea.

— Nu cred că vrei să-l folosești. Acum plec. Pentru binele tău, o să uit ce s-a întâmplat aici. Probabil că e cel mai bine pentru toată lumea.

Îi întoarse spatele, se îndreptă spre ușă, o deschise și părăsi încăperea.

Faye rămase pe loc, complet paralizată. Bărbia îi coborî spre piept și umerii începură să-i tremure. *Adună-te, la naiba*, șopti ea nervoasă pe sine. *Adună-te!*

Se scuturâ, reuși în sfârșit să scoată telefonul mobil, o sună pe Kerstin și o anunță că trebuie să plece de acolo. Imediat!

Situația părea mai complicată ca niciodată. Încercarea de a o câștiga de partea ei pe Milenka Rakitici eșuase lamentabil. Pentru prima dată, Faye începuse să se îndoiască de faptul că va reuși să-l învingă pe tatăl ei.

Stătea pe canapea în fața televizorului. La ora 10 dimineață, poliția susținuse o conferință de presă la secția de pe Kungsholmen, în legătură cu uciderea Carolinei Sterner. Un investigator de vreo 60 de ani declarase că aveau un suspect și că acea persoană era prizoniera care evadase, Faye Adelheim. Motivul crimei ar fi fost să o împiedice pe Caroline Sterner să dezvăluie cum arăta ea acum, după interviul pe care i-l acordase. El îndemna populația să contacteze imediat poliția dacă avea informații despre locul în care se află Faye.

— Femeia aceasta este periculoasă. Trebuie să o oprim, spusese el.

Faye închise televizorul. Se temuse că așa o să se întâmple.

Puse telecomanda jos și rămase așezată pe canapea, uitându-se în gol la ecranul negru.

Chiar crezuse că va reuși s-o convingă pe Milenka să o ajute. Petrecuse ore în șir documentându-se și încercând să afle cine erau Milenka și Zoran. Dar totul fusese în zadar. Oare putea să angajeze pe cineva din lumea interlopă pentru a-l omorî pe tatăl ei? Banii nu erau o problemă.

În același timp, simțea că nu trebuie să fie așa. Voia să fie ea cea care îl oprea. Simțea o dorință de a ucide cum nu mai simțise niciodată. Nici măcar când fusese vorba de Jack. Sau Sebastian. Tot ceea ce îi făcuse maică-sii, abuzul, tortura. Anii în care o distrusese bucată cu bucată. Cum îi permisese lui Sebastian, propriul ei frate, să o violeze.

Înnebuni de furie. Nu, nu numai că va supraviețui, se va și răzbuna.

— Revino-ți! își spuse ea cu voce tare.

Se ridică și intră în bucătărie ca să pună de cafea. Trebuia să găsească altă cale. Erau mult prea multe în joc ca să se dea bătută. Altfel, atât mama ei, cât și Julienne ar muri.

Tocmai punea hotărâtă o linguriță de cafea în cafetieră când cineva bătu cu putere în ușa groasă din fier. Își dădu seama că nu putea să fie Kerstin. Iar Alice nu ar fi venit, așa, pur și simplu. Puse repede deoparte linguriță, apucă un cuțit de bucătărie și se strecură în hol. Se uită la monitorul camerei de supraveghere. Recunoscu instantaneu persoana aflată de cealaltă parte a ușii. Începu să transpire abundent.

Stockholm, octombrie 2003

Nu-mi amintesc prea bine zilele care au urmat după bătaia pe care am luat-o de la Zoran, cea care m-a făcut să-mi pierd fiica. Am rătăcit ca într-o ceață, ca o moartă vie. Băieții au observat că era ceva în neregulă și au încercat să mă consoleze.

Zoran nu se grăbise să se întoarcă după ce dispăruse cu mașina. Nu fusese deloc acasă de atunci.

După cinci zile am început să cred că m-a părăsit. După ce am dus copiii mari la școală și l-am lăsat pe Dejan la grădiniță, m-am întors acasă și am observat că mașina lui era pe alee.

Am intrat în casă și l-am găsit pe canapeaua din sufragerie. Nu simțeam decât ură pentru el. Dar în același timp, era și tatăl copiilor mei. Nu puteam să-i fac rău, deși îmi doream să-l omor.

— Deci te-ai încumetat să vii înapoi? am întrebat eu.

Mi-a aruncat o privire mirată.

— Ce vrei să spui?

— M-ai lovit cu piciorul în burtă, așa că am pierdut copilul.

El pufni.

— Dacă era al meu. Am venit să-ți explic ce o să se întâmple acum.

M-am așezat la celălalt capăt al canapelei.

— Să auzim, am replicat eu.

— Vom continua să trăim împreună, de dragul băieților. Dar nu te voi mai atinge niciodată, ești pângărită, curvo! Înțelegi?

M-am uitat la el, încercând să dau sens cuvintelor lui, să văd dacă mă rănesc. Am ajuns la concluzia că nu.

— Dacă faci ceva care mă nemulțumește, o să trimit băieții în Croația, unde vor primi o educație adecvată. Ai înțeles? N-o să-i mai vezi niciodată.

Am început să râd, iar el s-a uitat la mine fără să înțeleagă.

— De ce naiba râzi?

Mi-am trecut o mână prin păr și m-am uitat fix la el.

— A țipat ca un porc înjunghiat când l-am omorât.

— Cine?

— Ivan.

— Ce vrei să spui?

Am zâmbit din nou.

— Eu l-am omorât, Zoran. I-am înfipt un cuțit în gât, în față la

Grand Hôtel. L-am omorât pentru că voia să te omoare pe tine, dar tu nu înțelegeai. M-am prefăcut că vreau să mă culc cu el ca să-l duc acolo. Asta e tot. L-am omorât pentru tine, pentru băieții noștri. Pentru că tu ai fost mult prea laș.

— Eu…

— Taci din gură. Pentru că acum am să-ți spun eu ce o să se întâmple.

A tăcut, holbându-se la mine.

— Dacă o să am vreun accident, poliția va primi un e-mail în care sunt detaliate toate afacerile tale. Structura cluburilor, conturile pe care le folosești, numele diferitelor personaje. De-a lungul anilor, am adunat o grămadă de informații.

— A dracului…

Am ridicat o mână înspre el.

— N-am terminat, am continuat eu, strâmbându-mă când am simțit o durere în stomac. Nu mai ești numărul unu în jocul acesta, ești doar o marionetă. O să mă implic în toate deciziile strategice majore. E treaba ta ce vrei să le spui oamenilor tăi, dar dacă bănuiesc că încerci să mă dai laoparte sau să mă ții la distanță, te voi zdrobi.

Era palid și întrebă în șoaptă:

— Cum ai de gând să faci asta?

— Să nu uiți niciodată că ideea cu cluburile de jocuri de noroc a fost a mea, chiar dacă tu ți-ai atribuit tot meritul. Ți-am dat totul fără să cer nimic altceva decât dragostea ta, dar acum s-a terminat.

N-a spus nimic.

M-am rezemat pe canapea, am pus un picior peste picior și mi-am încrucișat brațele.

— Ai dreptate că trebuie să continuăm să trăim sub același acoperiș, de dragul băieților. Dar, de acum înainte, eu sunt cea care ia deciziile, nu tu. Te poți răsfăța cu băutură și te poți preface că tu ești cel care decide. Doar la asta te pricepi. Și încă ceva: dacă te atingi vreodată de fratele meu, te omor.

Faye o privi pe Milenka Rakitici pe ecranul alb-negru în timp ce evaluă situația. Milenka era îmbrăcată într-o fustă închisă la culoare și o bluză albă și avea părul aranjat frumos. Dacă ar fi venit s-o omoare, n-ar fi fost singură și nici n-ar fi căutat-o așa. I-ar fi dat adresa tatălui ei și l-ar fi lăsat pe el să se ocupe. Sau poate că era o capcană? Faye nu putea să vadă dacă era cineva în spatele ei, aveau doar o cameră de supraveghere, care nu acoperea tot spațiul din afara ușii. O mică greșeală în planificare.

Faye puse mâna pe încuietoare, dar dură o clipă înainte să descuie. Apoi împinse ușa. Se uită la femeia care o privea fără să clipească.

— Intră! spuse Faye.

Milenka făcu un pas înainte și privi în jur.

— Un buncăr? constată ea.

— Așa ceva. Dar un buncăr unde există cafea.

Milenka zâmbi repede.

— De fiecare dată când ne întâlnim ai un cuțit în mână, remarcă ea arătând cu capul spre cuțitul de bucătărie din mâna lui Faye.

— Tu scoți tot ce e mai rău din mine, răspunse Faye, lăsând cuțitul pe dulapul de sub monitor, după ce încuie din nou ușa.

— E mai bine așa.

O invită pe Milenka în bucătărie, luă linguriță, umplu cafetiera și o porni.

Așteptară în liniște să fie gata cafeaua. Milenka nu-și luă ochii de la ea în timp ce Faye turnă în două cești.

— Putem merge în living, îi propuse Faye, iar Milenka își ridică o sprânceană, mirată de alegerea cuvintelor.

Începu să zâmbească când intrară în camera de zi.

— Un buncăr cu cafea și living, comentă Milenka surprinsă, când se așezară în câte un fotoliu, una în fața celeilalte.

— Cum m-ai găsit? întrebă Faye.

— Mi-am dat seama că nu te-ai ascuns la Grand Hôtel în tot acest timp, așa că am așteptat până când ai plecat și te-am urmărit până aici.

Faye aprobă din cap. Banal. Și incredibil de neatent din partea ei.

— Și acum vrei să bei cafea cu mine?

Milenka își drese glasul.

— Nu pot să nu mă gândesc la ea, exclamă ea.

— La cine?

— La fata lui Zoran, cu o mamă care e la Stenakull.

Faye tresări. Ce făcea dacă Milenka voia să știe unde se afla Sara în schimbul ajutorului pe care îl voia ea?

— Am trei băieți. Întotdeauna mi-am dorit o fiică. Dar acum sunt

prea bătrână.

Faye nu spuse nimic cât Milenka sorbi din cafea.

— Știu că Zoran a avut alte femei. Întotdeauna a avut. Și bineînțeles că știam despre Marissa, dar nu știam că a născut o fată. E la închisoare din cauza lui Zoran?

Faye confirmă din cap. Trebui să-și muște limba pentru a nu o întrerupe.

Își dădea seama că e pe cale să o câștige pe Milenka de partea ei.

— Dar asta nu e tot, continuă Milenka. Zivko era fratele meu mai mic. N-am fost de acord cu uciderea lui, iar Zoran știa. A făcut-o fără să știu. L-a trimis pe tatăl tău. Și apoi s-a prefăcut că nu s-a întâmplat nimic.

— Deci tatăl meu e criminalul?

Milenka încuviință.

— Chiar trebuie să întrebi? Ieri păreai convinsă.

— Sunt o actriță bună, răspunse Faye.

— Evident.

— De ce îl ajută tatăl meu pe Zoran?

— S-au cunoscut în închisoare. Tatăl tău s-a oferit să facă puțină curățenie printre oamenii noștri și să primească în schimb ajutor să se țină departe de ochii lumii și tot ce are nevoie ca să te elimine.

— Doar pe mine? Nu vrea să mă omoare doar pe mine. Vrea să-mi omoare și… familia.

Se lăsă o tăcere grea.

— Și acum? întrebă Faye după o clipă.

— Acum totul s-a schimbat.

— Zoran știe?

Milenka zâmbi sumbru.

— Nu. Nu încă.

Faye și Milenka se mutaseră pe canapea, schimbaseră cafeaua cu vin și discutau cum să procedeze pentru a atinge obiectivele pe care și le stabiliseră împreună.

Milenka voia să știe unde se află Sara, fiica Marissei și a lui Zoran.

Nu ca să-i facă vreun rău, insista ea. Dimpotrivă, voia să aibă grijă de ea. Fata era sora vitregă a fiilor ei și trebuia adusă în familie.

Observă că Faye ezită.

— Viața mea cu Zoran s-a încheiat. Nu pot ierta. Nu va mai face niciodată parte din viața mea. Dar fata are nevoie de mine. Sunt destul de sigură că îi pot oferi un trai mai bun și mai stabil decât rudele cu care locuiește acum. Și promit să am grijă și de Marissa când iese. O să mă asigur că sunt în siguranță amândouă. Și că o să fie împreună. Ai cuvântul meu de onoare.

Faye observă o strălucire în ochii de oțel ai Milenkăi și își dădu seama că spunea adevărul. Cântări argumentele pro și contra.

De îndată ce Marissa ieșea din închisoare, avea să ajungă din nou în lumea violentă a lui Zoran. Și ea, și fiica ei. Milenka era singura ei scăpare.

Faye aprobă încet din cap.

— Am încredere în tine. O să aflu unde e acum. Dar ce facem cu tatăl meu? Ai vreun control asupra lui?

Milenka duse paharul de vin la gură și luă o înghițitură mare.

— Da, momentan. Dar nu este suficient. Trebuie să-l scoatem din joc, este de partea lui Zoran și nu este o amenințare doar pentru tine. E un om periculos, bolnav.

— Știu mai bine ca oricine, replică Faye în surdină.

— Înțeleg.

Milenka învârti paharul în mână.

— Poți să-l contactezi? întrebă Faye, iar Milenka își luă privirea de la vin.

— Am un număr.

— Poți să-l chemi la o întâlnire? Într-un loc retras?

— Ar putea funcționa.

Faye aprobă din cap.

— Dar atunci mi-ar trebui o armă.

Milenka ridică paharul de vin.

— Se poate rezolva.

Faye oftă ușurată.

Văzu brusc sfârșitul acestui coșmar. În curând avea să fie în siguranță. Va putea să se întoarcă în Italia, să le ia pe Julienne și pe mama ei și se stabilească în altă parte a lumii. Undeva unde poliția suedeză nu putea să pună mâna pe ea. Poate că așa trebuia să fie.

Nu întrebă cum avea de gând Milenka să scape de mâna lui Zoran. Era problema Milenkăi, nu a ei.

Milenka bău ultimul strop de vin și se ridică.

— Un vin bun. Mulțumesc.

Faye nu răspunse.

— O să iau legătura cu tatăl tău și apoi rezolvăm problema.

Faye se ridică și îi strânse mâna. Se uitară una la alta o vreme, înainte ca Milenka să înceapă să vorbească din nou.

— Ești o persoană interesantă. Sper să avem la un moment dat ocazia să ne vedem și în alte circumstanțe mai plăcute.

— Și eu.

Milenka dădu să plece, dar se opri brusc.

— Dacă mă înșeli, te omor, Faye.

Faye aprobă din cap, cu ochii ațintiți la Milenka.

— Și eu, Milenka.

A doua zi după vizita Milenkăi, Faye se plimba pe străzile din sudul Stockholmului. Pe Arena Avicii urma să aibă loc un meci de fotbal și mii de suporteri tineri se plimbau fără tricouri, beau bere și cântau pentru echipa lor. Nu era îngrijorată de polițiștii care îi păzeau — erau ocupați cu tinerii, atenți să împiedice vreun conflict între diferitele grupări.

Pentru prima dată de când evadase, se simțea liniștită. Făcuse tot ce putuse, acum era rândul Milenkăi să-l păcălească pe tatăl ei și să-l aducă unde urma să fie ucis. Abia atunci era din nou rândul ei.

Faye nu se îndoia că va reuși. Nu se îndoia că va avea puterea să o facă. Familia ei era cea mai importantă. Și nu era ea cea care începuse nebunia asta, ci el, care le chinuise ani în șir, la Fjällbacka, pe ea și pe maică-sa. Tot ce făcuse Faye în viața ei o pregătise pentru acest moment. Confruntarea cu tatăl său.

Se așeză la o terasă și comandă o bere. Își aminti de anii de facultate, când îl cunoscuse pe Jack și își petreceau timpul în cârciumile ieftine din zona pe care o numeau Chinatown. Atunci nu și-ar fi închipuit că într-o zi va ajunge aici — atât de aproape de a-și ucide propriul tată. Atunci era un capitol închis. Închis, uitat.

Crezuse că ea și Jack vor cuceri lumea împreună. Și nu fusese așa. Fusese înșelată, umilită și dată afară, fără niciun ban. În ciuda faptului că Jack își construise compania, Compare, pe baza experienței ei. Dar ea se ridicase din prăpastia asta, o cunoscuse pe Kerstin, plimbase câini ca să se pună din nou pe picioare și să obțină niște bani pentru a construi apoi Revenge. Scăpase chiar și din închisoare după ce fusese condamnată pentru crimă.

Nimic nu o putea opri.

Sunetul telefonului îi întrerupse gândurile. Se îngrijoră imediat. Doar trei persoane aveau numărul ei de telefon: Kerstin, Alice și Milenka.

— Alo?

— Bună, sunt Milenka.

Faye își dădu seama imediat că era ceva în neregulă.

— Ai dat de el?

— Mai bine ne întâlnim. Nu vreau să discutăm la telefon.

Faye se uită la tinerii care mărșăluiau spre arena învăluită în fum roșu.

— Unde?

— La tine. În 20 de minute.

Faye luă o ultimă înghițitură de bere, se ridică și plecă în grabă spre casă.

Milenka se afla la volanul unui Mercedes negru, lângă unul dintre docurile de lângă buncăr. Faye se uită repede în jur înainte să urce în mașină pe locul pasagerului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Milenka își scoase ochelarii de soare.

— De aseară îl sun pe tatăl tău pe telefonul pe care i l-am dat, dar nu răspunde. Telefonul este închis.

— Crezi că știe că noi două…

Milenka clătină încet din cap.

— Mi-e greu să cred. Și dacă e așa, nu înțeleg de unde știe.

Un camion ieși de la unul dintre docuri, întoarse și dispăru. Faye încercă să gândească limpede, dar o cuprinsese ceva ce ar fi putut fi considerat panică.

— Suntem în pericol? întrebă ea înghițind cu greu.

— Nu cred. Nimeni în afară de tine nu știe ce am de gând. Și am fost extrem de atentă când am luat legătura cu tine.

Informațiile astea o linișteau oarecum pe Faye. Ridică privirea în tavanul mașinii și oftă cu foc.

— Ce se întâmplă acum cu colaborarea noastră? întrebă Milenka.

— Rămâne la fel.

— Bine, voiam să fiu sigură.

Doi bărbați în haine de lucru trecură pe lângă mașină fără să le bage în seamă. După ce dispărură, femeile reluară conversația.

— N-am avut niciodată încredere în tatăl tău. Ceva în ochii și felul lui de a fi mi-a trezit niște bănuieli. Și poate și frică. Și mie mi-a fost frică doar de un singur om până acum: de Zoran.

Faye nu zise nimic, pentru că înțelese exact ce voia spună. Chiar și când era copilă, privirea tatălui ei reușise să-i înghețe sângele în vene. Nimic nu era mai înspăimântător decât mânia lui. Și faptul că părea că îi făcea plăcere să-i facă rău.

— Am instalat un program de spionaj în telefonul pe care i l-am dat, continuă Milenka. Până acum, am știut mereu unde se află. Dar ieri după-amiază a fost închis.

Faye ridică din sprâncene.

— Unde era?

Milenka bătea cu degetele pe volan.

— Foarte ciudat, dar era în Italia.

Faye se uită la Milenka, apoi scoase telefonul mobil, împinse cu putere ușa mașinii și coborî în fugă.

Formă, cu mâinile tremurând, numărul de telefon al casei din Italia. Orice gând legat de siguranța ei dispăruse. Apelul putea fi urmărit, putea să-l ducă pe tatăl ei la mama ei și la Julienne în ascunzătoarea din Ravi, dar oricum acest lucru nu mai putea fi evitat.

Inima îi bătea cu putere în piept. Dură o clipă până când se făcu legătura. Sună în zadar. Nu răspunse nimeni. Închise, sună din nou. Chiar când era pe cale să închidă din nou, răspunse un bărbat, care spuse ceva în italiană.

— *Hello! Who are you*? întrebă Faye după ce-și reveni din șoc.

— *I am a police officer*, răspunse bărbatul într-o engleză bâlbâită.

— *What has happened?*

Faye își auzi vocea tremurândă.

— *There has been incident. Who are you?*

— *You are answering my mother's phone. It's my house in Ravi. They live there.*

— *Well, something happened here.*

Încetineala cu care răspundea polițistul o scotea din minți.

— *My daughter? My mother?*

— *We have four dead bodies. Only men.*

Se sprijini de mașină, simțind că i se înmoaie picioarele.

— *And my daughter and mother? Where are they? Are they okay?*

— *There is no woman and child here. Just dead men.*[13]

Faye puse încet telefonul jos. Julienne și mama ei dispăruseră. Nu putea însemna decât un singur lucru. Îl subestimase.

---

13 — Bună! Cine ești?
— Sunt polițist.
— Ce s-a întâmplat?
— A avut loc un incident. Cine sunteți?
— Ai răspuns la telefonul mamei. E casa mea din Ravi. Ele locuiesc acolo.
— Păi, s-a întâmplat ceva aici.
— Fiica mea? Mama?
— Avem patru cadavre. Doar bărbați.
— Și fiica și mama mea? Unde sunt? Sunt bine?
— Nu e nicio femeie și niciun copil aici. Doar bărbați morți. (în lb. eng., în orig.)

Trecuse o săptămână de când Faye primise vestea îngrozitoare. Și în tot acest timp se închisese în camera ei, nu părăsise buncărul și abia mâncase, deși Kerstin se străduise s-o hrănească. Era cu o zi înainte de Midsommar și Faye se ridică din pat ca să se ducă la toaletă. Abia se recunoscu în oglindă. Părul ras crescuse cam un centimetru. Urmele piercingurilor nu mai erau vizibile, iar tatuajele dispăruseră complet. Era palidă la față și avea pungi sub ochi, mari și închise la culoare. Dar nimic nu conta.

Se auzi o bătaie în ușa băii.

— N-am chef să vorbesc, Kerstin, strigă ea automat.

Totul fusese în zadar. Comisarul italian cu care vorbise îi spusese că descoperiseră patru bărbați morți în jurul casei. Paznicii, credea Faye. Dar casa era goală. Nicio fată moartă, nicio femeie moartă. Camerele de supraveghere fuseseră oprite cu puțin timp înainte să fie ucis primul paznic. Unde erau Julienne și mama ei? Erau și ele moarte?

Partea cea mai proastă era că nu putea face nimic. Nu putea să sune la poliția suedeză și să dea dispărute două persoane care, legal și în ochii lumii, erau deja moarte. În schimb, suferea de o apatie cumplită. Era paralizată de durere și frică.

— Sigur o să vrei să vezi asta.

Ceva din tonul lui Kerstin o făcu să se întoarcă și să deschidă ușa.

Kerstin îi întinse în tăcere laptopul, iar Faye se uită la monitor.

— Ăsta e unchiul tău, nu-i așa?

Faye miji ochii la titlu.

Bunul unchi Egil, care o ajutase pe maică-sa să scape de soțul ei cu mulți ani în urmă, fusese găsit mort. Faye clipi de câteva ori, apoi luă laptopul de la Kerstin și se apucă să citească. Potrivit autorului articolului, fusese împușcat în cap. Cadavrul fusese găsit în pădure, la trei kilometri de casa lui.

Își dădu seama că doar tatăl ei putea să fie în spatele acestei crime. Deci era în Fjällbacka. Înțelese ce însemna, iar speranța îi acceleră bătăile inimii. Speranță și disperare. Julienne și mama ei puteau și ele să fie acolo.

Închise laptopul zgomotos și i-l dădu lui Kerstin.

— Trebuie să mă duc acolo.

Kerstin o privi mirată.

— Unde?

— La Fjällbacka. Acolo e tata. Nu pot risca să-l pierd din nou.

Ieși din baie și se îndreptă spre dormitorul ei.

Luă o pungă de plastic de pe jos și băgă în ea haine, la întâmplare. Nu înțelegea de ce, oricum nu va avea nevoie de ele. Poate pentru că nu voia să plece cu mâna goală, poate că faptul că

își făcea un bagaj îi dădea un sentiment de normalitate.

Kerstin o urmă sceptică.

— Tu… chiar crezi că Julienne este acolo? Cum e posibil?

Faye își puse o pereche de blugi și băgă un pulover în pungă.

— Poliția italiană n-a găsit niciun cadavru. Și, de fapt, nici nu contează. Tata știe unde sunt și ce s-a întâmplat acolo. Trebuie să primesc un răspuns. Nu pot să mor fără să știu.

— Și dacă îți face ceva?

— Asta vrea. Crima asta a fost un mesaj pentru mine. Vrea să mă duc acolo.

— Și atunci de ce te duci?

— Cum ți-am spus, e singura cale de a afla ce s-a întâmplat cu Julienne și cu mama.

— Dar… unde în Fjällbacka se află? Te duci acolo și stai și aștepți?

Faye se opri și se întoarse către Kerstin.

— Cred că în casa unde am copilărit. Unde a început totul. Am cumpărat-o, așa că e a mea. E nelocuită. Și destul de izolată. Este ascunzătoarea perfectă.

— Nu știu dacă…

Faye își continuă drumul.

Trebuia să se ducă acolo.

— Nici eu nu știu prea multe, dar trebuie să mă duc. Dacă nu o am pe Julienne, nu mai contează nimic, nici ce se întâmplă cu mine, nici dacă mă ucide, nici cum… sunt doar detalii. Eu sunt deja moartă.

Kerstin o examină în tăcere înainte de a aproba din cap.

— Am înțeles.

Își mângâie bărbia.

— Încă avem duba pe care am închiriat-o. Am închiriat-o pe o perioadă mai lungă, m-am gândit că poate ne mai trebuie. E în parcarea de lângă firma de vopsele de aici, știi unde. Cheile sunt în comoda din hol.

Faye se opri brusc, întrebându-se dacă mai era ceva ce-i trebuia, dar nu-i veni nimic în minte. Puse repede geanta jos, se duse la Kerstin și o luă în brațe.

— Te iubesc, Kerstin. Datorită ție am ajuns atât de departe. Datorită ție am putut să mă ridic după povestea cu Jack. Nu știu dacă ți-am mai spus, dar așa este. M-ai salvat.

Lacrimile lui Kerstin îi udară gâtul lui Faye în timp ce ea îi strângea în brațe corpul firav și îmbătrânit.

— Aș vrea să te pot salva acum, îi răspunse Kerstin.

Faye zâmbi.

— Și eu. Dar nimeni nu poate. Nici măcar tu.

Hall, iunie 2023

— Zoran știe?

Mirko s-a uitat la mine cu o privire tristă. Eu mă luptam cu mila. De-a lungul anilor, el fusese unul dintre cei mai apropiați oameni ai lui Zoran. Așa se vedea din afară. Dar, de fapt, el fusese confidentul meu. Fuseserăm apropiați. Îl înțelegea pe Zoran. Mă înțelegea pe mine. Și toată familia lui era sub protecția mea.

— Nu. Zoran nu știe, a răspuns el.

— Trei luni? Ești sigur?

Am vrut să-l iau de mână, dar m-am controlat. Nu puteam să cad pradă slăbiciunii. Știam ce trebuia să fac. Zivko era mort, iar eu trebuia să-mi țin promisiunea pe care i-o făcusem lui Zoran cu mulți ani în urmă.

Mirko a ridicat din umeri.

— Cam așa ceva. Poate mai puțin. Îmi fac un tratament aici în închisoare, dar…

— Am fost bună cu tine, Mirko? Am fost bună cu familia ta?

El a încuviințat.

— Întotdeauna ai fost bună cu mine, Milenka. Și cu familia mea.

— O să am grijă de familia ta. Dar trebuie să-ți cer ceva în schimb.

— Și eu aș fi făcut la fel.

Mirko știa cum se proceda. Știa că nu are nimic de-a face cu încrederea dintre noi. Trăiam într-o lume unde sentimentele și relațiile personale erau mereu pe locul doi. Principalul lucru era supraviețuirea.

— Și juri că nu ai avut nimic de-a face cu moartea lui Zivko? Juri pe copiii tăi?

— Milenka! Și eu l-am iubit pe Zivko. Era prea bun pentru lumea noastră. Nu i-aș fi atins niciodată un fir de păr din cap. Și Zoran știe. Știi și tu. Și din cauza asta nu mi-a spus nimic.

— Cine a fost?

Mi-am auzit vocea mai aspră. Nu puteam să mă gândesc la Zivko și să nu-mi simt inima cuprinsă de ceva dur și rece. Ură. Ură pură și arzătoare.

— Știi cine a fost. Dragan execută orbește tot ce spune Zoran. Au fost el și moșul ăla suedez. Dragan l-a împușcat pe Zivko cu pistolul. Moșul, cu pușca.

— Știi ce a făcut Dragan cu pistolul după aia?

— Bineînțeles. Eu sunt cel care face curat. Cel care trebuie să aibă grijă de toate mizeriile. Trebuia să-l arunc în apă. Dar e în seiful meu. Natașa are codul. Întreab-o și o să ți-l dea.

— Și amprentele lui mai sunt pe pistol?

— Crezi că sunt novice în lumea asta, sau cum? Sigur că sunt. De-a lungul anilor am tot adunat câte o poliță de asigurare, dar acum nu-mi mai sunt de folos. O forță mai mare a pronunțat verdictul.

— Dar eu pot să beneficiez de pe urma lor.

Mirko a ridicat brațele.

— Tot ce este al meu este și al tău, Milenka. Doar să ai grijă de Natașa și de copii.

A ezitat.

— Dar… omul ăsta nou… Ai grijă. Nu e ca noi. Noi avem reguli. El este…

A arătat cu degetul spre tâmplă.

— E nebun.

— Știu. O să mă ocup de el. Cu puțin ajutor. Dar atunci trebuie să știu. Colierul care a fost pus la locul crimei. Din cauza căruia a fost condamnată Faye Adelheim. Cine?

— Eu.

— Se poate dovedi?

— De unde să știu eu? Crezi că sunt polițist?

O licărire în ochii lui. O licărire a lui Mirko pe care îl cunoscusem atâția ani.

— Aveai telefonul mobil la tine?

— Bineînțeles că aveam mobilul cu mine.

— Atunci se poate dovedi.

Mirko nu m-a întrebat de ce-i puneam toate întrebările astea. Aștepta în liniște următoarea întrebare. Știa că va veni.

Inima mi-a bătut cu putere când l-am privit în ochi. Nu am simțit nicio întristare. Doar hotărâre.

— Moartea lui Zivko trebuie răzbunată. Dacă mă ajuți, te asigur că familia ta va avea întotdeauna tot ce va avea nevoie și un pic peste. Și… tu va trebui să depui mărturie.

Mirko nu m-a slăbit din priviri. Apoi a încuviințat.

M-am ridicat.

— Adio, Milenka. Dumnezeu să fie bun cu tine și cu toți ai tăi.

— Adio, Mirko.

Când am plecat de la Hall, am știut că era ultima dată când veneam acolo. Era pe cale să înceapă o eră nouă.

Cele două femei stăteau tăcute. Milenka parcase mașina lângă grădinile Rosendal, iar în jurul lor se plimbau mame cu cărucioare, cupluri în vârstă și oameni cu câini în lesă. Liniștea contrasta puternic cu haosul care era în Faye. Îi spusese tot Milenkăi. Despre mama ei, despre Julienne și despre Jack. Și ce credea că se va întâmpla acum.

Milenka își puse mâna peste a ei.

— Stai calmă. Altfel câștigă el. Nu te gândi la ce-i mai rău. Jocul nu s-a terminat. Sunt așii lui. Nu i-ar scoate prematur.

— Știu. Cred că le-a dus la Fjällbacka. Dar nu sunt sigură. Nu este sănătos la cap. Nu pot să pricep modul în care gândește.

— Ba da, poți. Știi cum e. Ai trăit cu el. L-ai învățat. Așa cum l-am învățat și eu pe Zoran. Și am un plan, dacă mă lași să te ajut. Unul care poate să ne ajute pe amândouă. Să-i scoatem din viețile noastre definitiv. Am un as în mânecă. Unul dintre cei mai apropiați oameni ai lui Zoran e pe moarte, are cancer. Mai are vreo trei luni de trăit. Zoran nu știe nimic, deși sunt împreună la închisoare. Și știu cum să folosesc asta în avantajul meu… al nostru.

Faye aprobă din cap.

— Ascult.

Milenka vorbi calm și metodic, explicându-i la ce se gândea.

Faye ascultă și se gândi la fiecare pas înainte de a spune:

— Ar putea să meargă.

— O să meargă.

Milenka se aplecă și scoase ceva din geantă.

Obiectul era într-o pungă transparentă, iar Faye îl luă cu grijă și îl puse în geanta ei.

Două păsări maro stăteau pe o creangă în copacul din fața lor. Una mare și una mică. Faye nu se putu abține să nu-și spună că era un semn. Că păsările erau mama ei și Julienne. Care o așteptau.

— Ai grijă.

Simți mâna Milenkăi peste a ei din nou. Căldura o făcu pe Faye să-și dea seama cât de rece era mâna ei. Îi era frig de când sunase în Italia.

— N-o să-l las să câștige.

— Dacă tu îți faci treaba, o fac și eu pe-a mea, zise Milenka, uitându-se afară prin parbriz. Nici eu nu pot să trăiesc așa. Trebuie să pun punct.

— S-ar putea să trebuiască să plătești un preț mult prea mare.

— Nu există preț mai mare decât să continui să trăiesc așa. Nu am alternativă.

— Bun atunci. Să-i dăm drumul.

Faye coborî din mașină, se îndreptă spre dubă, apoi se întoarse

pentru a-i face cu mâna.

Faye merse cu duba spre vest, printr-o noapte care nu se întuneca niciodată. În jurul ei, Suedia se pregătea să sărbătorească Midsommar, mașinile erau pline cu bagaje, în așteptarea familiilor care în curând vor pleca la cei dragi. În câteva ore, drumurile o să se aglomereze.

Faye trecu de Örebro, iar în jurul ei începea să apară pădurea. Se gândi la momentul în care plecase din Fjällbacka și se mutase la Stockholm, când încă o chema Matilda. Atunci plecase cu trenul. Acum era convinsă că era ultima ei călătorie. Că va muri în Fjällbacka, unde începuse totul. Mereu își imaginase să se va întoarce aici la bătrânețe, ca să moară. Dar nu atât de devreme. Nu acum.

Încă spera că Julienne era în viață și că avea să afle unde era. Tatăl ei o învinsese, folosise arma nucleară răpind-o pe Julienne. Și în urma bombei nu mai existau decât indiferență, goliciune și tristețe.

Faye se întrebă dacă exista cineva cu care să vorbească, să-și ia rămas-bun. Își dădu seama că era doar Alice. Era 5 dimineața. Formă numărul din memorie pe telefonul cu cartelă și apăsă tasta de apelare.

— Alo?

Vocea lui Alice era somnoroasă și absentă.

— Eu sunt.

— Faye?

— Da.

Zâmbi.

— Unde ești? întrebă Alice.

— În mașină. În drum spre Fjällbacka. M-am gândit la tine.

— De ce te duci acolo? întrebă Alice surprinsă.

— Acolo e el.

Urmă un moment de tăcere confuză, iar Faye auzi cearșafurile foșnind.

— Cine?

— Tatăl meu. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Julienne și cu mama. Și există șansa să fie acolo, cu el. Ca momeli.

— O să te omoare, Faye.

Vocea lui Alice era încordată. Faye își dădu seama că era îngrijorată, dar nu putea să ia asta în considerare. Voia doar să-i spună prietenei sale ce însemna pentru ea, înainte să fie prea târziu.

— Da, e posibil. Dar măcar nu mor fără să știu. Alternativa este să mă găsească peste o săptămână, peste o lună sau peste un an și să mă ucidă oricum. Și nu mai pot trăi în incertitudine. Deja trăiesc așa de o săptămână și nu mai suport. Asta nu e viață. Și dacă există

cea mai mică șansă ca mama și Julienne să fie acolo, trebuie să mă duc.

Faye crezuse că Alice va protesta, dar spre bucuria ei nu trebui să ducă nicio muncă de lămurire.

— Înțeleg, spuse Alice simplu.

Vocea îi era mai limpede și mai trează acum.

— Deci e un adio, continuă Faye. Un adio și un mulțumesc.

— Un mulțumesc?

Alice își drese glasul.

— Draga mea, eu sunt cea care trebuie să-ți mulțumesc. Tu m-ai făcut să-l părăsesc pe Henrik, să părăsesc colivia de aur în care eram prinse amândouă. Tu m-ai făcut să-mi conștientizez valoarea. Și toți anii ăștia cu tine și cu Revenge au fost cei mai buni din viața mea. M-ai făcut să realizez lucruri pe care nu le-am crezut niciodată posibile. Tu mi-ai dat încrederea în mine pe care unii o primesc în copilărie de la părinții lor.

Faye nu spuse nimic, pentru că știa că va izbucni în plâns.

— Și dacă n-aș fi avut copii, aș fi fost cu tine în mașină acum.

— Știu, răspunse Faye scurt. Nici măcar nu trebuie să-mi spui.

— O să treci peste asta. O să te întorci.

Faye zâmbi în sinea ei.

— Întotdeauna ai crezut în mine.

— Întotdeauna am crezut una în cealaltă, replică Alice.

— Da, așa e. Salut-o pe Ylva din partea mea. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Faye încheie apelul și aruncă telefonul pe scaunul din dreapta. Zgomotul motorului se auzi din nou, iar ea clipi pentru a-și îndepărta lacrimile.

Acceleră și depăși un tir înainte ca drumul să se îngusteze din nou, în timp ce se gândea la tot ce se întâmplase de când îl părăsise pe Jack. Fuseseră ani frumoși. Avusese o viață mai bună decât își imaginase ea vreodată. Bineînțeles că avusese și eșecuri, dar în mare avusese o viață la care doar visase ca adolescentă. Și pentru asta trebuia să-și mulțumească ei și acelor femei care o ajutaseră să ajungă în top.

Acum se întorcea în locul pe care îl urâse atât de mult, pentru a-l înfrunta pe bărbatul pe care îl urâse cel mai mult. Dar, spre surprinderea ei, constată că nu mai avea nicio teamă. Teroarea, arma pe care tatăl ei o folosise mereu pentru a o supune, a o umili, a o abuza, dispăruse în clipa în care i-o răpise pe Julienne.

Faye intră în Fjällbacka dis-de-dimineață.

Conduse de-a lungul vechilor drumuri înguste, pe lângă clădirile familiare și, pentru o clipă, pierdu noțiunea timpului. Ar fi putut la fel de bine să fie anul 1988 sau 1999. Totul arăta la fel. Comunitatea stâncoasă, idilică, fusese lumea ei.

Faye deschise geamul ca să inspire mirosul familiar al mării. Aici se născuse, aici se formase și tot aici se va și termina totul. Într-un fel sau altul. Știa că tatăl ei era în casă și că doar unul dintre ei avea să iasă de acolo în viață.

Casele erau din ce în ce mai rare și în scurt timp trase pe marginea drumului și opri motorul. Rămase la volan o clipă înainte să coboare din mașină și să se îndrepte spre căsuța din lemn. Deschise poarta fără zgomot; pietrișul scrâșnea sub pașii ei. Rămase o clipă pe loc, în grădină. Apoi urcă scările cu pași mari. Puse mâna pe mânerul ușii și îl răsuci.

Tatăl ei stătea la masa din bucătărie, mama ei, lângă aragaz. În ciuda faptului că puse stăpânire pe ea teroarea pe care nu o mai simțise încă din copilărie, se simți ușurată când îl văzu pe tatăl ei. Mama! Și Julienne putea să fie aici, în casă. În viață.

Când intră, taică-su îndreptă pistolul spre ea. Maică-sa își duse mâna la obraz și-și șterse o lacrimă când o văzu.

— Unde este fiica mea? întrebă Faye cu voce calmă.

— Sus, răspunse tatăl ei categoric. Stai jos, Matilda!

Faye se abținu cât putu, deși nu voia decât să-și strige fiica. Fetița ei era în viață. Julienne trăia.

— Mă cheamă Faye acum.

— Nu contează cum te cheamă. Ești doar o curvă. Așază-te!

Făcu semn către un scaun de cealaltă parte a mesei, astfel încât Faye să stea cu spatele la mama ei.

— Mămica ta îmi face micul-dejun. Așa ca înainte, îți aduci aminte?

Faye trase scaunul și se așeză. Întoarse capul spre mama ei.

— Ești bine, mamă?

Maică-sa bolborosi ceva ce părea afirmativ. Fața îi era încordată de frică și de anxietate. Dar, spre ușurarea ei, nu observă nicio rană fizică.

Taică-su chicoti.

— Este frumos să văd din nou familia împreună, pentru ultima dată.

Faye înghiți în sec.

— Cum ai reușit?

— Să vă adun?

Faye confirmă din cap cu o oarecare reținere.

— Dacă așa vezi tu chestia asta, atunci da.

Tatăl său chicoti din nou.

— Mi-am adus soția și nepoata din Italia cu puțin ajutor. M-am asigurat că avem mâncare și că totul e în ordine în casă. Așa, ca să putem trăi o vreme ca înainte. Ce se-aude cu clătitele alea? Mi-e foame.

Mama lui Faye se întoarse spre ei, cu o farfurie cu clătite în mâini. O puse pe masă între ei.

— Dulceață! ceru taică-su.

Maică-sa se duse la frigider, îl deschise și puse apoi borcanul pe masă. Îl desfăcu și apoi amestecă în el cu o lingură.

Taică-su o apucă de încheietura mâinii.

— Vrei să mâncăm cu mâinile, ca niște animale sălbatice, nu? Cățeaua dracului! Tacâmuri și farfurii!

El îi dădu drumul și ea se grăbi să aducă farfurii și tacâmuri. Faye se uită cu tristețe la cum era din nou supusă, complet prinsă sub vraja lui.

Tatăl ei întinse mâna după furculiță și o luă în mâna dreaptă, în timp ce-și sprijinea dezinvolt mâna stângă pe pistol.

— Mănâncă! îi ceru el fără să ridice privirea.

Faye nu se supuse.

El lăsă furculița jos, ridică brațul și îi dădu o palmă. Durerea și șocul fură instantanee. Își duse mâna la obrazul fierbinte și închise ochii. Ceva legat de mirosuri, de locul acesta și de durere o făcu să nu mai știe în ce an se afla.

Taică-su se aplecă peste farfurie. Degetele mâinii drepte încă purtau urmele loviturii grele. Faye se întinse după o clătită, o puse pe farfurie și mâncă în tăcere. Maică-sa îi privea de lângă chiuvetă.

— De ce suntem aici? întrebă Faye.

— Ca să murim împreună.

— Cum?

— Vei vedea. Mereu ai fost o curvă curioasă, dar acum trebuie să taci. Nu vezi că mă bucur de clătitele făcute de mama ta? N-am mai mâncat de mult.

Faye privi discret pistolul.

Dacă ar încerca să-l ia, ar împușca-o. Nu. Trebuia să se gândească la altceva. Nu voia să moară, nu acum, când știa că Julienne era în viață. Trebuia să-și ucidă tatăl, într-un fel sau altul.

Punga pe care o ascunsese la betelia pantalonilor își făcu simțită prezența când se suci pe scaun. Totul s-ar duce de râpă dacă ar scoate-o acum. Putea să o folosească doar când avea controlul deplin asupra situației.

Se hotărî să aștepte. Nu le adusese aici doar să le împuște. Avea alt plan. Cu siguranță era vorba de ceva dureros și umilitor, dar

putea să fie și șansa lui Faye să-l omoare.

Când termină de mâncat, taică-su se linse întâi pe buze și apoi se șterse la gură cu dosul palmei. Se ridică de pe scaun, luă pistolul și făcu o mișcare cu el înspre Faye.

— Mergem în camera ta acum. Toți trei. O să stați acolo până vin eu să vă iau.

Își drese glasul.

— Voi primele. Dacă cineva încearcă ceva, vă împușc.

Faye și mama ei ieșiră ascultătoare din bucătărie. Faye se ținu de balustradă și începu să urce, mama ei o urmă, iar el veni ultimul. Treptele scârțâiau sub picioarele lor. În curând va ști ce plan avea el și apoi va putea să-și pregătească contraatacul.

Când ajunseră la etaj, Faye se duse direct la ușa dormitorului ei. O deschise și aproape că țipă când o descoperi pe Julienne în beznă. Pieptul fetei se ridica și cobora ritmic. Pleoapele erau închise.

Taică-su scosese patul și pusese pe podeaua de lemn trei saltele subțiri. Altfel, camera arăta la fel cum își amintea ea. Julienne părea că doarme adânc și avea trăsăturile relaxate, iar Faye bănui că era drogată.

Din buzunarul de la spate, taică-su scoase un teanc de coliere de plastic.

— Leag-o pe Matilda, indică el, întinzându-i câteva mamei ei. Strânge bine în jurul mâinilor și picioarelor, altfel te bat mai rău decât am făcut-o vreodată.

Faye întinse mâinile și îi zâmbi calmă mamei ei când aceasta făcu ce i se ordonase. Apoi se așeză și o lăsă să-i lege și gleznele. Taică-su se aplecă și verifică dacă erau strânse bine.

Se îndreptă de spate, mulțumit de rezultat. Băgă pistolul la centura pantalonilor și o legă de mâini și de picioare pe mama lui Faye.

Băgă la loc în buzunarul de la spate restul colierelor de plastic nefolosite.

Se opri în prag și le privi cu un rânjet.

— Fetele mele frumoase! Când ne vedem data viitoare, o să murim.

Trase ușa în urma lui și se făcu beznă. Faye clipi de câteva ori pentru a-și obișnui ochii cu întunericul, dar nu văzu nimic.

Așteptară până când pașii lui se îndepărtară pe scări, înainte să îndrăznească să vorbească între ele.

— Ce crezi că o să se întâmple? șopti mama ei.

Faye nu-i putea vedea fața.

— Nu știu. Nici nu vreau să mă gândesc. Singurul lucru la care trebuie să ne gândim este cum să ieșim de aici.

— Și cum ieșim?

Faye nu-i răspunse. În schimb se târî spre Julienne. Simți căldura corpului fetei când întinse mâna pentru a o mângâia ușor pe față.

— Ce mare s-a făcut!

I se puse un nod în gât. Se aplecă, îi inspiră parfumul și apoi o sărută pe frunte. O va scoate de aici. Julienne trebuia să trăiască. Nu conta ce se întâmpla cu ea, dar fiica ei trebuia să trăiască.

Salteaua fetei era pe locul unde fusese patul lui Faye. Își aminti de gaura de lângă plintă. Ciobul pe care-l ascunsese acolo când Sebastian se apropiase deja prea mult de ea. Cel pe care nu putuse niciodată să-l folosească împotriva lui. Dacă avea noroc, era încă acolo. Ar trebui să fie la fel de ascuțit. Cu siguranță era de-ajuns să taie colierele de plastic. Apoi trebuia să improvizeze.

Își aminti cum reușise să-l omoare pe Jack, deși fusese îngrozită și convinsă că o s-o omoare el. Amintirea îi dădu puterea să facă față și acestei situații.

— Trebuie să mă ajuți, mamă, șopti ea.

— Cu ce?

— Trage de salteaua pe care stă Julienne, ca să ajung la perete.

— De ce?

— Pentru că am ascuns ceva acolo.

O auzi pe mama ei apropiindu-se și căutându-i mâinile. Faye îi conduse mâinile spre saltea și împreună traseră ușor de ea. Julienne dormea adânc, drogată de tatăl ei.

— Cred că este suficient, șopti Faye puțin nesigură.

Se târî pe podea până lângă peretele unde fusese patul. Căută cu mâinile legate pe lângă plintă și găsi locul unde era întreruptă. Gâfâind din cauza efortului, trase de plintă și băgă degetele în adâncitura din zid.

Durerea din vârful degetului, atunci când se tăie, o făcu să zâmbească. Îi venea să țipe de bucurie. Poate că avea o șansă până la urmă. Duse degetul la gură, îl supse și simți gustul sângelui. Întinse din nou mâinile și apucă bucata ascuțită de sticlă. Din câte își amintea, era verde, dar nu mai era sigură.

— Mamă, șopti ea. Trebuie să vii aici.

— Unde ești?

Mișcă ușor piciorul pe podea pentru ca mama ei să înțeleagă unde se afla. Și a înțeles, pentru că după o clipă Faye simți o mână pe piciorul ei.

— Ai grijă, am un ciob foarte ascuțit.

— De ce l-ai ascuns?

— Pentru Sebastian…

Se făcu liniște o vreme. Nu trebuiau să spună nimic. Aerul din încăpere era plin de durerea pe care fuseseră amândouă nevoite s-o

trăiască în toți anii cât stătuseră în casa asta.

— Trebuie să tai cu el colierele din jurul încheieturilor mele, spuse în cele din urmă Faye. Nu pot singură.

— Crezi că o să meargă?

— Nu avem altceva la care să sperăm, așa că trebuie.

Faye conduse mâinile maică-sii spre coapsa ei, acolo unde se afla ciobul.

— L-ai luat?

— Da.

Faye întinse brațele pentru ca mama ei să ajungă cu ciobul între ele. Mișcă atentă înainte și înapoi ciobul peste plasticul care ținea strânse mâinile lui Faye.

O dureau umerii și transpirația îi trecuse prin pulover. Nu putea să vadă cum se simțea mama ei, dar dacă era să judece după respirația ei grea, tăiatul colierelor de plastic îi slăbise puterile. Îi era greu să estimeze cât trecuse, i se părea că taică-su le închisese în dormitor de ore bune.

O rugă pe mama ei să ia o pauză și trecu ușor cu vârful limbii peste fanta formată în materialul din plastic. Se adâncise, dar estimă că nu era nici măcar la jumătatea drumului.

— Cum te simți? șopti ea. Mai poți?

— Avem de ales?

— Nu.

— Atunci trebuie să pot. Ești gata?

Faye își întinse mâinile, iar maică-sa bâjbâi cu degetele înainte să găsească tăietura și să reia mișcarea monotonă. Faye ținea privirea ațintită pe ușa închisă, îngrozită că în orice moment ar putea auzi pașii tatălui său pe scări și apoi ușa deschizându-se.

O picătură îi căzu pe mână, dar nu știa dacă era transpirația maică-sii sau a ei. O dureau spatele și umerii, dar răbdă. Dacă nu reușeau, aveau să fie executate de tatăl ei.

Se întrebă ce făcea el la parter sau oriunde se afla acum. Cum se pregătea să le omoare. Nebunia din capul lui. Poate un om să fie într-adevăr atât de rău încât, fără remușcări, să ia viața a trei persoane, dintre care una era o fetiță? Un copil. Nepoata lui. Da, tatăl ei putea. De aceea îl urâse toată viața. Știa ce-i făcuse mamei ei și apoi și ei. Dacă nu punea capăt nebuniei, o a treia generație va trebui să înfrunte răutatea lui. Faye nu putea lăsa să se întâmple așa ceva, nu putea să o lase pe Julienne să moară de mâna bunicului ei.

Își întoarse capul în direcția în care se afla fiica ei și își imagină că întrezărește conturul corpului mic.

— O să trăiești fără să știi ce este răul, șopti ea.

Maică-sa se opri gâfâind.

— Ce ai spus?

— Nimic. Continuă.

Maică-sa se apucă din nou de tăiat.

După o clipă, mișcările încetiniră și apoi se opriră complet.

— E aproape gata, șopti ea.

Faye își ridică încheieturile spre gură, dând cu vârful limbii peste tăietură. Avea dreptate: era mult mai adâncă acum. Întrebarea era dacă vor reuși să termine înainte să se întoarcă taică-su.

Cu o ultimă mișcare, mama ei o eliberă și apoi căzu într-o parte, epuizată. Faye nu stătu pe gânduri. Luă ciobul de sticlă și începu să taie bucata de plastic care îi ținea picioarele lipite. De data asta, merse mult mai repede, unghiul era favorabil. După o

clipă, era liberă.

Se ridică. Înainte să facă vreun pas, se aplecă și-și scoase pantofii, ca să nu i se audă mișcările. Se strecură pe podeaua întunecată și se lipi de ușă pentru a asculta. Nu auzi niciun zgomot de la parter. Ce ar trebui să facă? Cât timp putea să aștepte? Totul depindea de ce pregătea tatăl ei. Poate că plecase pentru moment din casă? Dar în cazul acesta, nu ar fi trebuit să audă ușa de la intrare deschizându-se și pașii lui pe aleea cu pietriș?

— Faye?

Vocea șuierătoare a mamei ei îi întrerupse gândurile.

Se întoarse, se uită în spate și apoi se lăsă în genunchi.

— Vreau să fiu și eu acolo.

— Ce vrei să spui?

— Când îl ucizi.

Faye văzu conturul feței mamei ei în întuneric și stătu pe gânduri o clipă. Apoi întinse mâna și-i mângâie obrazul. Era umed. Nu știa dacă erau lacrimi sau transpirație.

Îi făcuse soției lui viața un iad. Ea fusese cea mai mare victimă a minții sale violente și bolnave. Va dura o vreme până va putea să o elibereze, dar nu putea să-i ia dreptul ăsta. Nu după toți anii de violență fizică și psihologică pe care îi îndurase. Nu după toată groaza pe care fusese nevoită s-o trăiască.

— Întinde-ți brațele spre mine, îi ceru ea.

Scoase ciobul și începu să taie colierul de plastic. Strânse din dinți, respirând ritmic pentru a-și oxigena mușchii în timp ce-și imagina că tăia corpul tatălui ei.

După o vreme, maică-sa avea mâinile și picioarele libere. Se ridică încet, clătinându-se, înainte ca Faye să reușească să o prindă. Era slăbită, dar o asigură că era încă în putere.

— Sunt aici, murmură ea.

Faye se lăsă în jos lângă Julienne și îi mângâie încet fața înainte de a o săruta pe obraz.

— O să vin curând să te iau, șopti ea, deși știa că fata nu o poate auzi.

O sărută pe frunte în grabă, apoi se ridică. Se furișă spre ușă, unde o aștepta deja mama ei. Apăsă mânerul și deschise ușa cu grijă.

Treptele protestau în timp ce Faye cobora încet. În spatele ei, mama ei pășea cu atenție. Faye ținea ciobul ascuțit în mână, în timp ce mama ei se înarmase cu o bară metalică de aspirator pe care o găsise la ușă. Taică-su se auzea umblând pe la parter. Faye nu știa exact ce făcea, dar se simțea un miros puternic de benzină. Deci așa își imaginase el sfârșitul. O să fie mistuiți de flăcări. Dar de ce trăgea de timp? Oare îl mustra conștiința?

Faye se opri pe ultima treaptă de jos și încercă să-și dea seama unde se afla tatăl ei. În fața ei, benzina lucea pe podeaua din lemn. Strânse ciobul în mână și aruncă o privire după colț. Zări profilul tatălui în living: stătea într-un fotoliu, cu o sticlă de lichior în mână, și părea beat. Oh, Doamne! Nici măcar nu-și putea duce la îndeplinire planul fără să se îmbete. Era totuși în favoarea lor.

Se întrebă unde era pistolul. Nu-l văzuse, dar presupunea că îl avea la îndemână.

Se întoarse și îi indică maică-sii unde era el. Mama ei aprobă rapid din cap. Faye se uită la chipul ei: era hotărâtă. Îi zâmbi scurt, ca să-i dea curaj, după care se întoarse din nou către tatăl ei. Inima îi bătea cu putere. Cum ar trebui să se apropie fără să fie descoperită și, inevitabil, împușcată? Podeaua din lemn scârțâia prea tare, oricât de încet s-ar fi furișat.

Exista o singură cale. Ca și cum ai merge pe un strat de gheață foarte subțire. Toți copiii suedezi care crescuseră obișnuiți cu ierni reci știau cum să-și distribuie greutatea astfel încât gheața să nu se spargă. Trebuia să te târăști pe burtă.

Faye se întinse pe podeaua cu miros de benzină. Apoi începu să se târască înainte. Cu coada ochiului o văzu pe mama ei ca pe o umbră. Pragul care despărțea holul de living o apăsă pe coaste. Auzi cum tatăl ei își drege vocea zgomotos și se opri. Își lăsă fața în jos spre podea și rămase nemișcată, ca să nu-și dea el seama de amenințare. Punga pe care o avea la curea se udase de transpirație. Nu avea să o folosească acum, chiar dacă putea să o ajute. Puteau fi distruse prea multe și atunci totul ar fi fost pierdut.

Taică-su sorbi zgomotos din sticlă și mormăi ceva.

După o clipă, Faye îndrăzni să continue. Se afla la un metru și jumătate de fotoliu. Dacă se ridica și se arunca asupra lui, probabil că ar fi avut timp să-l înjunghie în gât cu ciobul. Sau era prea departe? Reflexele lui ar fi fost cu siguranță afectate de alcoolul consumat, dar oare cât de mult? Era de ajuns? Înghiți în sec. Trebuia s-o facă.

Inspiră adânc și-și încordă tot corpul. Se împinse în picioare și se aruncă spre el cu ciobul ca un cuțit în mână. Ținti spre gât. Dar ceva îl făcu pe tatăl ei să simtă pericolul și, în ciuda gradului de ebrietate, reuși să se ferească. Faye îl atacă din nou, urlând în timp ce încerca găsească arma. Fotoliul se răsturnă și căzură amândoi. Faye era deasupra și apăsă ciobul pe fața lui cu toată puterea, dar nenorocitul era prea puternic.

Era nervos, ochii îi străluceau de ură. Se zbătu, ținând-o strâns de încheietura mâinii și împiedicând-o să-i înfigă ciobul în gât. Reuși să o trântească pe spate și ajunse el deasupra.

Faye auzi pe cineva țipând și-și dădu seama că vuietul venea

din propriul ei gât. Avea toți mușchii încordați, iar singurul lucru la care se gândea acum era să nu lase ciobul să se înfigă în ea. Brațul îi tremura de efort. Puterea tatălui ei era copleșitoare. Reușise să-i răsucească mâna, astfel încât vârful ciobului era acum îndreptat spre ochiul ei. Și se apropia, centimetru cu centimetru.

Închise ochii când simți că îi atinge pielea sub ochi; își dădu seama că totul se terminase și că va muri.

Apoi auzi o împușcătură.

Simți ceva curgându-i pe obraz. Brațul lui rămase fără vlagă, iar capul lui îi căzu pe piept.

Faye deschise ochii.

Deasupra era mama ei, cu pistolul în mâini. Faye rămase cu gura căscată. Mama ei scăpă pistolul, care căzu pe jos cu un zgomot surd, apoi se năpusti asupra lui Faye. Unindu-și forțele, dădură laoparte trupul tatălui.

Stăteau una lângă alta, tăcute, privind trupul contorsionat și fără viață. Faye se aplecă și luă câteva coliere de plastic nefolosite din buzunarul tatălui ei. Apoi scoase punga pe care o avea la curea. Punga pe care o primise de la Milenka. Fără să-i tremure mâna, o deschise încet, astfel încât doar țeava să iasă din pungă. Nu avea voie să lase nicio amprentă.

Apoi își împușcă tatăl de două ori. O dată în frunte. O dată în piept.

Se întoarse spre mama ei.

— Ascultă-mă acum. Trebuie să mă legi din nou. Aici. Apoi iei telefonul din mașina mea, care este parcată pe drum, afară; telefonul nu are cod PIN. Suni la singurul număr care este salvat în agendă, spui cine ești și că eu am nevoie de ajutor. Fă exact ce ți se spune. Și ne vedem în Italia când se termină totul.

— Draga mea, nu, s-a terminat acum.

— Nu se termină până nu sunteți din nou în siguranță. Nu puteți să rămâneți aici. Iar eu trebuie să-mi recapăt libertatea. Fă exact ce-ți spun.

Faye își întinse mâinile. Fără tragere de inimă, mama ei o legă din nou de încheieturi și glezne.

Epilog

Soarele apunea, ultimele câteva raze strălucind în piscină. Faye bea apă cu gheață în timp ce-și lua rămas-bun de la ziua ce se sfârșea. Trecuse aproape un an de la moartea tatălui ei, în Fjällbacka. Faye, mama ei și Julienne se adaptaseră la viața din Ravi și se bucurau de zilele liniștite cu soare și bălăceală. Julienne se juca fericită în apă. Ca de obicei, Faye se chinuia să-și șteargă din minte imaginea fiicei ei zăcând drogată pe saltea.

— Mamă! strigă Julienne.

Faye întoarse capul și-și văzu fiica alergând spre ea.

— Da, draga mea?

— Nu putem merge în oraș să mâncăm în locul ăla bun de pe plajă?

— Ce e în neregulă cu mâncarea mea?

— Multe.

Faye râse.

— Bine atunci. Vezi dacă bunica și Kerstin vor să meargă cu noi.

Ecranul telefonului se aprinse indicând primirea unui mesaj. Încă o poză de la Leila Makhrabi. O bombardase cu poze, de când Faye îi cumpărase mica fermă din afara orașului Sigtuna. O casă cu animale și multă verdeață. Fără betoane.

Faye zâmbi și se ridică, luă paharul cu ea și traversă gazonul. Când ocoli piscina, nu se putu abține să se uite îndelung la casa frumoasă pe care crezuse că nu o va mai vedea niciodată. Se gândi cu recunoștință la Milenka Rakitici.

În urmă cu opt luni, soțul ei, Zoran, fusese găsit mort la Hall. Ucis de unul dintre cei mai apropiați oameni ai săi, care apoi murise de cancer înainte să fie judecat. Crima fusese mediatizată și imaginile de la înmormântarea regelui gangsterilor fuseseră publicate în ambele ziare mari din Suedia. Faye zâmbise când văzuse imaginile. Milenka își jucase bine rolul de văduvă îndurerată. O ținea de mână pe Sara, copilul nelegitim al lui Zoran. Își ținuse promisiunea față de Faye. Era evident că fata era în siguranță și era iubită.

Marissa era tot la Stenakull, dar când va fi eliberată avea să devină parte din familia pe care Milenka o conducea acum cu o mână de fier. Milenka îi promisese și că Louise va afla că nu-i mai amenință nimeni fiica.

Și Faye era liberă. Mirko Herceg, cel care îl înjunghiase pe Zoran în dușul de la Hall, avusese timp să dea o declarație detaliată înainte de a muri. Despre cum Zoran și tatăl lui Faye plănuiseră totul împreună. Și că el fusese cel care furase și pusese colierul lui Faye unde fusese ucis Jack. Lucru ce se confirmă cu ajutorul datelor de localizare a telefonului său mobil. Povestise și despre Zoran, care se afla în spatele tentativei de omor asupra lui Faye în închisoare și cum fusese ea amenințată cu moartea de tatăl ei, după ce acesta evadase din închisoare.

El mărturisise și că Faye fusese răpită de tatăl ei și găsită ulterior în Fjällbacka lângă cadavrul lui, legată și slăbită, dar salvată de faptul că Zoran le ordonase oamenilor săi să-l omoare. Fuseseră folosite două arme. Una fusese a tatălui lui Faye, iar cealaltă fusese identificată, pe baza amprentelor, drept pistolul lui Dragan Marici, unul dintre oamenii lui Zoran. Însă și el fusese găsit înjunghiat înainte de a fi cercetat penal.

Datorită dovezilor convingătoare, Faye fusese, în sfârșit, eliberată. Coșmarul se terminase. Iar familia bărbatului care depusese mărturie înainte de a muri nu avea probleme financiare.

Nimeni nu fusese condamnat pentru uciderea lui Jack. Era încă un mister. Dar în mass-media se răspândise un zvon că ar fi existat o legătură între el și Zoran Rakitici. Nimeni nu știa de unde apăruse zvonul, dar odată ce prinsese rădăcini, deveni un adevăr absolut.

Lansarea în SUA a companiei Revenge se apropia și în curând Faye va apărea din nou în fruntea companiei. Tânjea după asta. Dar ceea ce îi lipsise cel mai mult era acum lângă ea. Datorită Milenkăi, care îi ajutase mama și fiica să se întoarcă în Italia, conform planului lui Kerstin. Tot fără să știe nimeni că sunt încă în viață.

— Mamă! Kerstin și bunica sunt deja în mașină și ne așteaptă, strigă Julienne din casă.

— Vin acum!

Se întoarse și se uită din nou la soarele ce apunea. Viitorul era luminos.

Trei luni mai târziu

Sala mare de conferințe din New York era plină, iar publicul era înghesuit de-a lungul pereților. Întoarcerea lui Faye la Revenge dăduse naștere unui interes enorm atât din partea publicului, cât și a presei. Anunțul fusese făcut aproape de data lansării în SUA.

Lumina reflectoarelor era orbitoare, dar lui Faye îi plăcea. Lumea era din nou a ei. Era liberă, era fericită și avea o armată de femei în spate. Își drese glasul pentru a face liniște în sală și căută discret micul microfon care era atașat în jurul capului ei. Brățara cu *Fuck Cancer*, pe care o purta mereu în memoria lui Chris, se lovi de microfon, iar ea simți prezența celei mai bune prietene a ei. Se uită la masa de oameni și zâmbi.

— Am creat o revoluție, începu ea accentuând fiecare cuvânt. Am arătat că femeile pot face orice atunci când se unesc. Că putem crea un imperiu. Revenge se îndreaptă către cel mai de succes an din istoria companiei și acum, când ne lansăm și în SUA, vom cuceri lumea. Iar eu sunt foarte recunoscătoare că sunt azi în fața voastră. La fel ca mulți, pot spune că viața nu a fost ușoară. Am început cu două mâini goale, fiind o femeie într-o lume a bărbaților. Lumea în care trăim cu toții. Nu eram liberă. Eram rănită. Dar am refuzat să-mi accept soarta. Am refuzat să accept faptul că nu am puterea de a-mi crea propria lume.

Făcu o pauză scurtă.

— Dar nu aș fi putut să reușesc singură.

Pentru o clipă, publicul din fața ei dispăru, iar ea văzu, în schimb, fețele femeilor care o urmaseră în călătoria vieții ei. Le văzu în fața ochilor pe toate. Kerstin. Alice. Ylva. Ines. Marissa. Miryam. Katya. Milenka. Mama ei. Și Chris. Mereu Chris. Atâtea femei care au cărat-o, care au susținut-o și care au ajutat-o atunci când era la pământ. Și ea le va ajuta mereu. Și le va ajuta și pe toate celelalte femei care apăruseră în calea ei de-a lungul timpului și care aveau nevoie de ea. Își ținuse promisiunea în legătură cu fondul la care se gândise la Stenakull. Faye o pusese pe Kerstin responsabilă, iar ea iubea fiecare minut.

Faye era liberă acum. Era puternică. Și era iubită.

Se uită rapid către culise înainte să continue. Johan îi făcu cu ochiul încurajator. Încercase să-l facă să-și cumpere un sacou gri, drăguț, de la Hugo Boss înainte de lansare, dar el insistase să poarte

vechiul lui sacou maro din catifea, cu petice de piele pe coate. Mai ales acum, că nu mai era director. Și pentru asta îl iubea.

Iubea totul la el. Sentimentele deveniseră mai intense în timp. Și îi surprinseseră pe amândoi. Dar era frumos. Și simțea în inima ei că aveau binecuvântarea lui Chris.

Nu avea nevoie de un bărbat. Se descurca singură. Dar tocmai din această cauză era liberă să îndrăznească să-l iubească pe Johan. Și mâine va merge împreună cu ea la Ravi, ca s-o cunoască pe Julienne.

Se îndreptă spre Johan după ce termină discursul, în aplauzele asurzitoare ale publicului. El îi luă mâna și o sărută.

Buzele lui erau calde, iar ei îi plăcea sentimentul acesta, care începea să devină familiar.

— Ai fost uimitoare.

— A fost cântecul meu de privighetoare. Am realizat tot ce mi-am dorit. Tot ce am avut nevoie. Acum începe o nouă viață. Dar tot mi-e puțin… frică. Știi totul despre mine acum. Mai poți să mă iubești?

Faye nu îndrăzni să se uite la el. Voise să-l întrebe încă de aseară, când îi spusese totul. Toate secretele. Prin tot ceea ce trecuse. Tot ce făcuse. Îi dezvăluise toate detaliile.

Johan îi luă fața în mâinile lui și o privi îndelung în ochi înainte să-i răspundă. Apoi spuse încet și clar:

— Nu există nimic la tine pe care să nu-l iubesc. Și asta nu se va schimba niciodată.

Ea își dădu seama că vorbea serios.

În sfârșit era liberă. Nu existau secrete între ei. Nu mai trebuia să se mulțumească doar cu visuri de bronz.

Mulțumiri

Ca să scrii o carte e nevoie să lucrezi în echipă cu mulți oameni uimitori. Și de această dată am avut privilegiul de a lucra cu Ebba Östberg și John Häggblom de la Editura Forum — ca întotdeauna, o adevărată plăcere. Ei mă fac o scriitoare mai bună, dându-mi feedback atât pozitiv, cât și constructiv, ajutându-mă să-mi îmbunătățesc în mod constant scrisul. Vreau să-i mulțumesc enorm și editorului meu Kerstin Ödeen care, cu acuratețe și inteligență, îmi găsește toate greșelile și lipsurile din poveste și care mă ghidează lingvistic atunci când eu bat câmpii. În afară de Kerstin, Pascal Engman, prieten și coleg, m-a ajutat să găsesc calea în încercarea de a folosi limbajul mai corect, mai jurnalistic, în poveștile despre Faye. Pascal s-a dovedit a avea răbdarea unui înger cu excesele mele lingvistice și cu grijă, dar foarte ferm, m-a adus înapoi pe drumul cel bun.

Mai sunt mulți alții de la editura mea, Editura Forum, cărora trebuie să le mulțumesc; nu menționez pe nimeni, ca să nu uit pe nimeni. Dar un șir lung de oameni sunt implicați să se asigure că voi, cititorii, aveți această carte în mâini. Sunt profund recunoscătoare tuturor.

Pe lângă editură, mai am un ajutor extrem de competent pentru a scoate cartea în lume și a o lansa. Assefa Comunication, cu Lili Assefa în frunte, precum și Joakim Hansson și Anna Frankl, împreună cu restul gărții de la Nordin Agency. Mulțumesc.

În plan personal, am un sprijin enorm din partea familiei mele minunate. Iubitul meu soț Simon și copiii mei Wille, Meja, Charlie și Polly. Socrii mei, Anette și Christer, care ne ajută mereu.

În plus, am cei mai buni angajați din lume: Natașa Maricș, Frej Vahlström și Johan Hultman. Nu m-aș fi descurcat niciodată nici fără Martin Junghem, care îmi gestionează finanțele și a cărui răbdare o testez în mod constant cu achizițiile mele de case noi.

În cele din urmă, vreau să-i mulțumesc tatălui meu, Jens, care mi-a dăruit dragostea pentru cărți.

Camilla Läckberg
Stockholm, martie 2024